

Arrest

nr. 233 876 van 11 maart 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. DENYS
Adolphe Lacomblélaan 59-61 / b5
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 november 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 16 september 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 november 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. DENYS, en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker komt op 15 maart 1981, samen met zijn moeder, drie zussen en twee broers, naar België om zijn vader te vervoegen, dit op achtjarige leeftijd. Hij wordt op 6 april 1981 ingeschreven in het vreemdelingenregister. Na een aanvraag tot vestiging, ingediend op 24 maart 1986, wordt verzoeker op 10 oktober 1986 ingeschreven in het bevolkingsregister.

1.2. Op 26 oktober 2017 neemt de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot beëindiging van het verblijf in toepassing van artikel 22, § 1, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.3. Met het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) met nr. 218 132 van 12 maart 2019 wordt verzoekers beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing verworpen.

1.4. Verzoeker dient op 18 maart 2019 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als vader van een minderjarige Belgische burger, R.K.

1.5. Op 16 september 2019 wordt een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving of van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie of van een identiteitskaart voor vreemdelingen¹, die op 18.03.2019 werd ingediend door: [...]

om de volgende reden geweigerd:

☐ *De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.*

Betrokkene deed een aanvraag gezinshereniging in functie van zijn minderjarig Belgisch kind R. K. (...) Het verblijfsrecht dient geweigerd te worden aan betrokkene op basis van artikel 43 van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, persoonlijk gedrag van betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Betrokkene is in de loop der jaren verschillende keren in aanraking gekomen met politie en justitie:

Op 27.11.1988 werd hij door de Jeugdrechtbank van Antwerpen geplaatst in “De Waai” in Eeklo tot 09.01.1989. Op 06.06.1991 werd er een proces-verbaal opgesteld omwille van diefstal met braak, uit een voertuig, met inklimming (feiten gepleegd op 22.03.1991, in april 1991 en op 01.06.1991).

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde betrokkene op 29.04.1992 tot definitief geworden gevangenisstraffen van 6 maanden met probatie-uitstel van 3 jaar + 8 dagen met uitstel van 3 jaar daar betrokkene zich schuldig had gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels (4 feiten); aan heling en aan opzettelijke slagen en verwondingen. Deze feiten pleegde betrokkene tussen 13.08.1990 en 28.05.1991.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde betrokkene op 25.02.1993 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 3 maanden met uitstel van 3 jaar omwille van poging tot diefstal met braak, inklimming of valse sleutels. Dit feit dateert van 30.07.1992.

Naar aanleiding van een vreemdelingencontrole op 22.10.1995 werd betrokkene in het bezit gevonden van een wapen.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde betrokkene vervolgens op 09.01.1997 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel van 3 jaar daar hij zich schuldig had gemaakt aan opzettelijke verwondingen of slagen en opzettelijke verwondingen of slagen die een ziekte of een arbeidsongeschiktheid tot gevolg hadden (feiten van 14.03.1995).

Betrokkene werd op 28.01.1997 opgesloten onder aanhoudingsmandaat uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs, maar op 07.03.1997 vrijgesteld.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde betrokkene op 23.04.1997 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 maanden met uitstel van 3 jaar omdat hij was betrapt op het in bezit zijn van een repeteer grendelkarabijn J.G. Anschutz. Dit was op 22.10.1995.

Op 18.05.1997 werd betrokkene onderworpen aan een vreemdelingencontrole naar aanleiding van opzettelijke slagen en verwondingen. Op 03.11.1997 werd betrokkene opgesloten onder aanhoudingsmandaat omwille van inbreuk op de wetgeving inzake drugs, betrokkene werd op 07.11.1997 vrijgesteld. De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde betrokkene op 17.11.1998 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 5 maanden met uitstel van 3 jaar omwille van opzettelijke verwondingen of slagen die een ziekte of een arbeidsongeschiktheid tot gevolg hebben gehad. De feiten dateren van 20.01.1996. Betrokkene werd op 24.03.1999 onderworpen aan een vreemdelingencontrole naar aanleiding van bedreiging en op 06.08.2000 naar aanleiding van opzettelijke slagen en verwondingen, De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde

betrokkene op 17.01.2000 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 maanden met uitstel van 3 jaar daar hij zich schuldig had gemaakt aan opzettelijke verwondingen of slagen die een ziekte of een arbeidsongeschiktheid tot gevolg hebben gehad. Dit feit pleegde betrokkene op 18.05.1997.

Op 28.04.2000 werd betrokkene onderworpen aan een vreemdelingencontrole naar aanleiding van opzettelijke slagen en verwondingen tegen een persoon met wie hij samenleefde of samengeleefd had en met wie betrokkene een duurzame affectieve en seksuele relatie had. Op 05.03.2001 werd betrokkene onderworpen aan een vreemdelingencontrole naar aanleiding van opzettelijke slagen en verwondingen. Op 28.05.2002 en op 04.06.2002 werd betrokkene onderworpen aan een vreemdelingencontrole naar aanleiding van opzettelijke slagen en verwondingen, op 05.06.2002 naar aanleiding van mondelinge bedreiging met bevel of voorwaarde en op 14.09.2002 naar aanleiding van opzettelijke slagen en verwondingen. De Correctionele Rechtbank van Mechelen veroordeelde betrokkene op 17.10.2002 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden daar hij zich schuldig had gemaakt aan opzettelijke verwondingen of slagen die een ziekte of een arbeidsongeschiktheid tot gevolg hadden. (feiten van 30.12.2001). Het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeelde betrokkene op 03.04.2003 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 5 maanden omwille van opzettelijke verwondingen of slagen die een ziekte of een arbeidsongeschiktheid tot gevolg hebben gehad. (feiten van 06.08.2000). Het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeelde betrokkene op 24.04.2003 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden opnieuw omwille van opzettelijke verwondingen of slagen die een ziekte of een arbeidsongeschiktheid tot gevolg hadden. (feiten van 30.12.2001).

Op 11.06.2003 heeft betrokkene zichzelf aangeboden bij de gevangenis van Antwerpen en werd hij opgesloten omwille van de veroordelingen van 03.04.2003 en van 24.04.2003. Op 04.10.2003 werd betrokkene vrijgesteld. Betrokkene werd opnieuw opgesloten op 14.07.2006 omdat hij onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst omwille van opzettelijke slagen en verwondingen, met voorbedachten rade; bendevoering en wederrechtelijke vrijheidsberoving.

Op 07.08.2006 volgde een aanhoudingsmandaat omwille van slagen en verwondingen, met bloeduitstorting en met de dood tot gevolg. Op 21.09.2006 werd het aanhoudingsmandaat van 07.08.2006 opgeheven door de kamer van inbeschuldigingstelling van Antwerpen. Op 28.09.2006 werd betrokkene vrijgesteld. Op 30.12.2008 werd betrokkene opnieuw aangehouden omwille van inbreuk op de wetgeving inzake drugs, waarna hij op 15.01.2009 werd vrijgesteld.

De Correctionele Rechtbank van Mechelen veroordeelde betrokkene op 20.04.2009 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel van 5 jaar behalve 6 maanden omwille van opzettelijke verwondingen of slagen, met voorbedachten rade, die een ziekte of een arbeidsongeschiktheid tot gevolg hadden en omwille van deel te hebben uitgemaakt van een vereniging met het oogmerk om een aanslag te plegen op personen of op eigendommen. Deze feiten dateren van 23.01.2006.

Op 15.12.2009 werd betrokkene opgesloten onder aanhoudingsmandaat op verdenking van heling en op 21.12.2009 werd het vonnis van 20.04.2009 tot uitvoering gebracht. Op 05.01.2010 werd het aanhoudingsmandaat van 15.12.2009 door de kamer van inbeschuldigingstelling van Antwerpen opgeheven.

Betrokkene werd diezelfde dag voorlopig vrijgesteld.

Het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeelde betrokkene op 20.06.2011, voor feiten die dateren van 12.02.2006, tot een definitief geworden gevangenisstraf van 40 maanden daar hij zich schuldig had gemaakt aan opzettelijk, maar zonder het oogmerk om te doden, slagen of verwondingen met de dood tot gevolg. Het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeelde betrokkene vervolgens ook nog op 12.12.2011 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 8 maanden in staat van wettelijke herhaling daar hij zich schuldig had gemaakt aan opzettelijke verwondingen of slagen, gepleegd op 20.09.2010. Van 16.06.2015 tot en met 02.07.2015 was betrokkene opgesloten in Spanje met oog op uitlevering naar België.

Na uitlevering werd betrokkene op 03.07.2015 opgesloten in de gevangenis van Antwerpen nav de veroordeling van 20.06.2011 en naar aanleiding van de veroordeling van 19.11.2014 waartegen betrokkene beroep indiende. Op 23.09.2015 volgde nog een veroordeling door het Hof van beroep te Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 40 maanden daar betrokkene zich schuldig had gemaakt aan met bedrieglijk opzet of met het oogmerk om te schaden, valsheid te hebben gepleegd in handels-, bank-, of private geschriften, hetzij door valse handtekeningen, hetzij door namaking of vervalsing van geschriften of handtekeningen, hetzij door overeenkomsten, beschikkingen, verbintenissen of schuldbevrijdingen valselijk op te maken of achteraf in de akten in te voegen, hetzij door toevoeging of vervalsing van bedingen, verklaringen of feiten die deze akten ten doel hadden op te nemen of vast te stellen en met hetzelfde bedrieglijk opzet of met het oogmerk om te schaden gebruik te hebben gemaakt van de valse akte of van het valse stuk wetende dat het vervalst was (10 feiten); aan zaken te hebben omgezet of overgedragen met de bedoeling de illegale herkomst ervan te verbergen of te verdoezelen en bedoelde zaken te hebben verheeld of verhuld, ofschoon u de oorsprong ervan kende

of moest kennen (60 feiten), voor een totaalbedrag van 483.081,44 euro; aan verduistering (3 feiten); aan inbreuk op de maatschappelijke zekerheid der arbeiders, onmiddellijke aangifte van tewerkstelling (8 feiten), met onmiddellijke aanhouding. Deze feiten pleegde betrokkene tussen 22.08.2002 en 10.03.2011. Betrokkene ging nog in Cassatie tegen deze veroordeling, maar dit werd verworpen op 23.02.2016. Betrokkene zit, gezien op opeenstapeling van de straffen, heden in de gevangenis.

Uit bovenstaande opsomming kan redelijkerwijze worden besloten dat betrokkene een recidivist is. Hij ging kennelijk ook op de loop voor de uitvoering van zijn straffen, waardoor hij moest worden uitgeleverd door een andere lidstaat. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene heden een nieuwe weg zou zijn ingeslagen en dus geen actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging meer zou vormen. De opeenvolging van de feiten voor dewelke betrokkene is aangehouden en veroordeeld door de jaren heen, bijkomend zijn vlucht en daaropvolgende uitlevering, vormen op zich reeds voldoende bewijs van het persoonlijk gedrag van betrokkene. Betrokkene heeft zich, gedurende het grootste deel van zijn volwassen leven, schuldig gemaakt aan regelmatige en aan ernstige misdrijven. Deze strekken zich uit over een periode van meer dan twintig jaar, en zonder dat betrokkene lessen trok uit eerdere veroordelingen. Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene wordt als ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Immers de aanwezigheid van de ouders, broers en zussen, partner en kinderen hebben betrokkene er alles behalve van weerhouden bovenstaande opsomming van feiten te plegen en/of onderdeel uit te maken van één of meerdere criminele organisaties, wiens waarden en wereldbeeld haaks staan op de democratische waarden die in de Belgische maatschappij gelden. Meer zelfs, kennelijk heeft betrokkene een aantal van zijn familieleden (zijn vader, zijn partner) betrokkene bij zijn activiteiten (al dan niet met hun medeweten). Kennelijk hecht betrokkene zelf niet zo veel waarde aan zijn gezinsleven, zo niet zou toch mogen verwacht worden dat hij in het belang van zijn familie en gezin zich anders zou gedragen of toch op een bepaald moment de ommeslag zou hebben gemaakt om in hun belang te handelen en dus de Belgische strafrechtelijke bepalingen te respecteren om een stabiel gezinsleven te kunnen uitbouwen. Het hoger belang en het welzijn van de kinderen heeft een primordiaal karakter maar geen absoluut karakter. In de huidige omstandigheden wordt de gezinsband tussen betrokkene en de Belgische kinderen allerminst betwist, echter er dient eerder te worden aangenomen dat de zorg voor de kinderen overwegend wordt gedragen door de moeder, die eveneens de Belgische nationaliteit heeft. Betrokkene verblijft heden in de gevangenis en verbleef in het verleden ook reeds in de gevangenis, hij werd door Spanje uitgeleverd aan België in het kader van strafuitvoering, concreet wil dit dus zeggen dat de dagelijkse zorg sinds jaren aan de moeder van de kinderen is. Zij is de primaire en continue zorgfiguur voor de kinderen. Ook omwille van die reden wordt deze beslissing evenredig geacht en niet in strijd met de belangen van de kinderen. Geen van de voorgelegde documenten betreffende de band met de kinderen doet afbreuk aan deze vaststelling.

Betrokkene is weliswaar reeds als kind in België aangekomen en genoot in die hoedanigheid verblijfsrecht, nadien was hij het kwijtgespeeld maar heeft hij ondanks de bezwaren van openbare orde toch weer de kans gekregen zijn leven verder te zetten in België en humanitaire regularisatie gekregen. Die kans heeft hij niet positief aangegrepen om zijn levensstijl bij te stellen. Sinds kort is daarom het verblijfsrecht beëindigd. Hij ging in beroep tegen deze beslissing, maar werd niet gevolgd in zijn zienswijze. Ook in die beslissing, alsook in het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen valt uitgebreid te lezen waarom het familiaal belang van betrokkene en het belang van de kinderen ondergeschikt wordt geacht aan het gevaar dat betrokkene uitmaakt voor de openbare orde. De beslissingen dateren van 26.10.2017 en 12.03.2019. Er is ten gronde eigenlijk niets veranderd aan de situatie van betrokkene.

Betrokkene had moeten weten dat zijn gedrag zijn toekomst in België op het spel zou zetten. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. Gezien deze overwegingen wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Bij het nemen van deze beslissing dient overeenkomstig art. 43 ook rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van de betrokkene, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Vooreerst wat betreft de duur van betrokkenes verblijf in België, dat is inderdaad al heel lang. Echter, betrokkene blijkt zich zelf niet echt verbonden te voelen met België of de Belgische samenleving gezien hij tal van inbreuken pleegt op het Belgische strafrecht. Het jarenlange verblijf in België is daarom geen element die een beslissing tot weigering van verblijf in de weg staat. Indien betrokkene dan toch het Belgische maatschappijmodel niet onderschrijft is de aanvraag tot verblijf in België zelfs contradictorisch te noemen aan betrokkenes overtuiging. Nergens uit het dossier blijken er

onoverkomelijke of bijzondere obstakels te zijn waardoor betrokkene zich niet in eigen land zou kunnen vestigen. Betrokkene draagt wel degelijk de Marokkaanse nationaliteit, ondanks zijn jarenlange verblijf in België. Voor zover betrokkene dus ongewenst is in België, kan hij wel degelijk terecht in het land waarvan hij de nationaliteit draagt om er een nieuwe start te maken. België heeft mijnheer genoeg ondersteund en kansen geboden opdat betrokkene zijn goede wil kon laten zien. Telkens weer en zelfs meer en meer heeft betrokkene zich afgekeerd van die Belgische maatschappij. Dan is het redelijk te verwachten dat hij het eens elders gaat proberen en dat de duur van het verblijf in België geen beletsel kan zijn voor deze beslissing.

Wat betreft betrokkenes leeftijd is het redelijk te stellen dat hij nog jong genoeg is om zich aan te passen aan nieuwe levensomstandigheden en een nieuwe omgeving. Hij is meerderjarig, maar niet van uiterst hoge leeftijd waardoor zijn leeftijd op zich niet voldoende reden vormt om de beslissing tot weigering niet te kunnen nemen. Wat betreft zijn gezondheidstoestand is ons niets bekend waardoor het aangewezen zou zijn dat mijnheer in België moet verblijven.

Aangaande betrokkenes economische situatie kan bezwaarlijk gesteld worden dat hij een goede job gaat verliezen door deze beslissing, betrokkene verblijft voor het ogenblik in de gevangenis en heeft herhaaldelijk geprobeerd geld te verdienen met illegale praktijken. Betrokkene legt nu weliswaar een arbeidscontract voor, maar is niet effectief aan de slag gezien zijn opsluiting. Er kan dus evenmin gesteld worden dat mijnheer een zwaar economisch verlies zou zijn voor België. Voor zover betrokkene wel degelijk over competenties zou beschikken die gegeerd zijn op de Belgische arbeidsmarkt en hij bereidwillig zou zijn zich daadwerkelijk te engageren, zou toch mogen verwacht worden dat hij daar intussen iets van gemaakt zou hebben. Hij is immers in België opgegroeid en intussen 47 jaar oud.

Dat betrokkene een gezinsleven heeft in België wordt niet betwist. Echter, zoals hierboven aangehaald, stond dit gezinsleven kennelijk onaangepast gedrag niet in de weg. Derhalve kan er redelijkerwijze toe besloten worden dat betrokkene voor zichzelf de afweging heeft gemaakt en zijn gezinsleven kennelijk niet zo belangrijk vond om er zijn gedrag aan aan te passen. Derhalve hoeft de Dienst Vreemdelingenzaken evenmin dit gezinsleven in België als absoluut te beschouwen. Het staat het gezin uiteraard vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat de Belgische en de kinderen in België verblijven en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven. Voor zover er voor deze laatste optie zou gekozen worden kunnen de echtgenote en de kinderen betrokkene uiteraard vaak gaan bezoeken in de nieuwe verblijfsplaats en/of kunnen intensief contacten worden onderhouden via moderne sociale media. Op zich zou dat niet veel verschil maken met de huidige situatie waarbij betrokkene in de gevangenis verblijft en zijn gezinsleden en familie betrokkene gaan bezoeken in de gevangenis. Het welzijn van de kinderen is niet in gevaar, toch niet voor zover de betrokkene zelf en zijn partner de nodige inspanningen willen doen om in het belang van de kinderen intensieve contacten te onderhouden op afstand of zich elders gezamenlijk te hervestigen.

Van een sociale en culturele integratie moet, gezien betrokkenes jarenlange verblijf in België, ongetwijfeld ook wel sprake zijn. De vraag is alleen, gezien betrokkenes levensstijl, in hoeverre hij die sociale contacten en culturele integratie echt genegen is. De veelheid van criminele feiten die betrokkene pleegde getuigt allerm minst van een gezonde integratie in de Belgische samenleving. Betrokkene is mogelijks eerder geïntegreerd in criminele milieus dan in de reguliere samenleving, weliswaar met uitzondering van zijn familie en gezin, alsook een aantal vrienden die zich niet inlaten met criminaliteit. Al deze mensen wensen we allerm minst iets ten laste te leggen. Niets sluit uit dat hij met hen, voor zover zij hem nog wensen te steunen gezien zijn strafrechtelijke verleden, verder nauwe banden vanuit het buitenland onderhoudt. Echter, er kan bezwaarlijk gesteld worden dat zijn integratie in reguliere middens de bovenhand moet nemen op zijn integratie in criminele middens, immers dat criminele gedrag heeft keer op keer de overhand genomen, waardoor het heden wel degelijk evenredig is zijn gevaar voor de openbare orde als belangrijker in te schatten dan zijn sociale en culturele integratie.

Tenslotte wat betreft betrokkenes bindingen met zijn land van oorsprong is het redelijk aan te nemen dat hij zich nog wel degelijk verbonden voelt met het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Betrokkenes familie is van Marokkaanse origine, zijn mededaders zijn niet zelden van dezelfde origine, uit het arrest van 23.09.2015 blijkt betrokkene een Marokkaanse bankrekening van zijn vader gebruikt te hebben om gelden wit te wassen. Betrokkene blijkt ook regelmatig 'op vakantie' te zijn geweest in Marokko o.a. om bedragen van de rekening af te halen. Het zal ongetwijfeld wel wat moeite vragen aan betrokkene om een verblijfplaats en werk te vinden, alsook sociale contacten op te bouwen, in het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Echter, onoverkomelijk is het allemaal niet. Betrokkene kan het ook zien als een nieuwe start, een moment om met een schone lei te herbeginnen, los van zijn strafrechtelijk verleden in België. Geen van de voorgelegde documenten doet afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Gezien het geheel aan bovenstaande opmerkingen wordt het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft ervoor geopteerd om een synthesememorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat hij in de synthesememorie uiteenzet als volgt:

"Tweede middel.

Afgeleid uit de schending van artikel 20, leden 1 en 2 en artikel 21, lid 1 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie van 25 maart 1957, en van het zorgvuldigheidsbeginsel

Herhaling van het middel

Luidens artikel 20, lid 1 VWEU zijn de Belgische kinderen van verzoeker Unieburger en luidens artikel 20, lid 2 en artikel 21, lid 1 VWEU hebben deze kinderen het recht van vrij verkeer van personen binnen de EU.

Als vader van deze kinderen heeft verzoeker dan ook, onder bepaalde omstandigheden, een afgeleid recht op verblijf bij de kinderen, nl. wanneer de weigering tot verblijf als gevolg heeft dat verzoeker met zijn 2 minderjarige kinderen de Unie moet verlaten, wat inhoudt dat aan de kinderen Unieburgers het effectieve genot van de voornaamste aan hun status ontleende rechten wordt onzegd, waardoor artikel 20, leden 1 en 2 en artikel 21, lid 1 geschonden wordt (HvJ 8 mei 2018, C-82/16, K.A./België, punten 49 en 51).

De weigering om aan een derdelander (verzoeker) een verblijfsrecht toe te kennen kan aldus alleen afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie indien er tussen die derdelander en de Unieburger (de kinderen) een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat deze ertoe zou leiden dat de kinderen gedwongen worden de vader te vergezellen en het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten (idem, punt 52).

Er moet dan worden onderzocht onder welke omstandigheden ook werkelijk sprake kan zijn van een afhankelijkheidsverhouding die als grondslag voor een afgeleid verblijfsrecht op grond van artikel 20 kan dienen (idem, punt 63).

Het is relevant wie het gezag over het kind heeft en of de wettelijke, financiële of affectieve last van dat kind berust bij de ouder derdelander (idem, punt 70). In dit verband kan opgemerkt worden dat verzoeker mede het gezag over het kind heeft, dat hij op het ogenblik van de bestreden beslissing werkt en bij zijn kinderen woont. Verder wordt in de bestreden beslissing niet betwist dat er een affectieve band bestaat tussen verzoeker en zijn kinderen.

Met het oog op de beoordeling van het risico dat de kinderen genoopt zouden worden het grondgebied van de Unie te verlaten indien aan verzoeker een afgeleid verblijfsrecht in België wordt geweigerd, moet bepaald worden welke ouder de daadwerkelijke zorg over de kinderen heeft en of er een daadwerkelijke afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen verzoeker en de kinderen. In het raam van die beoordeling moet verweerder rekening houden met het recht op eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, waarbij dit artikel moet gelezen worden in samenhang met de verplichting tot inachtneming van het in artikel 24, lid 2 van het Handvest erkende hogere belang van het kind (idem, punt 71).

De omstandigheid dat de andere ouder, wanneer deze een Unieburger is, echt in staat en bereid is om de dagelijkse daadwerkelijke zorg voor het kind alleen te dragen, vormt een gegeven dat relevant is, maar volstaat op zichzelf niet om te kunnen vaststellen dat er tussen de ouder derdelander en het kind geen sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat het kind genoopt zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten indien aan de derdelander het verblijfsrecht wordt geweigerd. Om tot een dergelijke vaststelling te komen moeten immers, in het hogere belang van het kind, alle omstandigheden van het geval in de beschouwing worden betrokken, met name de leeftijd van de kinderen, hun lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin ze een affectieve band hebben zowel met de ene als met de andere ouder, alsmede met het risico dat voor het evenwicht van de kinderen zou ontstaan indien ze van de ouder derdelander worden gescheiden (idem, punt 72).

Dat de ouder derdelander samenwoont met de minderjarige kinderen Unieburger, vormt dus een van de in aanmerking te nemen relevante factoren om te bepalen of er tussen hen sprake is van een afhankelijkheidsverhouding, zonder dat dit echter een noodzakelijke voorwaarde daarvoor is (idem, punt 73). In het geval van verzoeker woont hij terug samen met de kinderen sinds 12 juni 2019, dat is 4 dagen voor het nemen van de bestreden beslissing.

Weliswaar mag verweerder rekening houden met het eventuele gevaar voor de openbare orde dat van de derdelander uitgaat, en dat is volgens de bestreden beslissing aanwezig. Maar er kan wel verwacht worden dat in de beslissing een correcte beoordeling gemaakt wordt van het pro en contra, een correcte balans van het afgeleid recht op verblijf van de derdelander en het recht van de staat om een gevaarlijk persoon te verwijderen. Dit volgt uit de ingeroepen bepalingen van het VWEU, van artikel 7 van het Handvest juncto artikel 8 EVRM: het is de taak van het bestuur om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan het kennis heeft of zou moeten hebben.

Dit is kennelijk niet het geval daar volgens de bestreden beslissing verzoeker in de gevangenis verblijft en dus niet met de kinderen samenwoont. Dat dit volgens verweerder zelf een essentieel onderdeel van de gezinstoestand is, blijkt uit de talrijke malen dat dit in de beslissing beklemtoond wordt, zoals nog in een volgend middel vermeld wordt.

Ook het zorgvuldigheidsbeginsel wordt geschonden daar dit vereist dat een beslissing steunt op een nauwkeurig onderzoek van de feitelijke elementen van een dossier, wat geenszins het geval is.

Antwoord van verweerder en repliek

Verweerder wijdt om te beginnen een theoretische beschouwing aan het arrest McCarthy van het Hof van Justitie. Vervolgens citeert verweerder het arrest van het Grondwettelijk Hof van 26 september 2013, nr. 2013/121. Verweerder legt evenwel niet uit in welke mate deze 2 arresten een antwoord zijn op het middel.

Dan stelt verweerder dat het aan de Unieburgers en aan hun familieleden toegekende recht van verblijf niet onvoorwaardelijk is: zij dienen te voldoen aan de voorwaarden door de wet bepaald, wat niet door verzoeker wordt betwist.

Enkel in het uitzonderlijke geval waar het effectieve genot van de belangrijkste aan de status van Unieburger ontleende rechten zou worden ontzegd aan de Unieburger, moet het verblijfsrecht aan het derdelandsfamilielid worden toegekend. Ook dit ontleent verweerder aan het middel.

Volgens verweerder blijkt niet dat het minderjarig kind, in functie van wie verzoeker zijn aanvraag indiende, zijn Unieburgerlijke rechten niet kan uitoefenen indien aan verzoeker verblijfsrecht wordt geweigerd. Verzoeker toont niet aan dat hij als enige ouder de daadwerkelijke zorg voor het Belgisch kind moet dragen. Volgt dan op bladzijde 9 van de nota een lang citaat uit het bestreden arrest.

Daarna volgt een citaat uit het arrest nr. 218.132. Dit kan niet aangenomen worden, niet alleen omdat het een a posteriori-motivering vormt waarmee geen rekening kan worden gehouden, maar ook omdat, anders dan toen, verzoeker nu bij zijn kinderen woont en niet meer opgesloten is.

De verwijzing naar de motivering van het bestreden arrest op blz. 10 van de nota heeft niets te maken met dit middel, maar komt aan bod in het derde middel.

Op het einde van bladzijde 10 en aanvang bladzijde 11 stelt verweerder dat verzoeker niet in vrijheid werd gesteld maar onder toezicht staat. Welnu, verzoeker is wel degelijk in vrijheid gesteld ook al staat hij onder toezicht, en dat belet hem niet om bij zijn kinderen te wonen.

In de nota wordt in het geheel niet geantwoord op het middel. Anders dan wordt beweerd in de nota op bladzijde 11, wordt geen belangenafweging gemaakt, minstens geen correcte belangenafweging vermits in de bestreden beslissing geen rekening wordt gehouden met het feit dat verzoeker niet meer opgesloten is op het ogenblik van het nemen van de beslissing."

3.2.1. Verzoeker voert aan dat zijn kinderen, van Belgische nationaliteit, als gevolg van de bestreden beslissing België zullen moeten verlaten, waardoor hen als burgers van de Unie het effectieve genot van de voornaamste aan hun status ontleende rechten zal worden ontzegd en dat de artikelen 20 en 21 van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU) worden geschonden. Verzoeker verwijst daartoe naar het arrest van het Hof van Justitie van 8 mei 2018 in de zaak C-82/16 inzake *K.A. tegen België*. Hij voert aan dat de weigering om een derdelander verblijfsrecht toe te kennen afbreuk doet aan het nuttig effect van het burgerschap van de Unie indien tussen de derdelander en de Unieburger een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat deze zal genoodzaakt zijn de derdelander te vergezellen en het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten. Verzoeker voert aan dat hij samenwoont met zijn kinderen sinds hij werd vrijgelaten uit de gevangenis op 12 juni 2019, drie maanden en vier dagen voor het nemen van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing is dan ook gesteund op de foutieve veronderstelling dat verzoeker actueel niet met zijn kinderen samenwoont maar in de gevangenis verblijft, hetgeen de beoordeling van de afhankelijkheidsband tussen verzoeker en zijn kinderen aantast.

Zoals verzoeker aanvoert, is de bodemkwestie of er tussen verzoeker en zijn Belgische kinderen sprake is van een band van afhankelijkheid die, indien de verblijfsaanvraag niet wordt toegestaan, tot gevolg zal hebben dat de kinderen verzoeker dienen te volgen naar Marokko. De Raad heeft zich naar aanleiding

van de beslissing, waarbij verzoekers recht op verblijf werd beëindigd, reeds over deze vraag uitgesproken in zijn arrest nr. 218 132 van 12 maart 2019. Hierin werd geoordeeld:

“(…)

3.2.2. Artikel 20, tweede lid van het VWEU bepaalt als volgt:

“De burgers van de Unie genieten de rechten en hebben de plichten die bij de Verdragen zijn bepaald.

Zij hebben, onder andere,

a) het recht zich vrij op het grondgebied van de lidstaten te verplaatsen en er vrij te verblijven;

[…]

Deze rechten worden uitgeoefend onder de voorwaarden en binnen de grenzen welke bij de Verdragen en de maatregelen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld.”

Artikel 21, eerste lid van het VWEU luidt:

“Iedere burger van de Unie heeft het recht vrij op het grondgebied van de lidstaten te reizen en te verblijven, onder voorbehoud van de beperkingen en voorwaarden die bij de Verdragen en de bepalingen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld.”

Verzoeker wijst erop dat zijn twee minderjarige Belgische kinderen als Unieburgers, en gelet op de voormelde bepalingen, het recht van vrij verkeer van personen genieten binnen de Europese Unie. Hij stelt, met verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, dat hij als vader van deze kinderen een afgeleid verblijfsrecht heeft. Hij betoogt dat de bestreden beslissing inhoudt dat hij samen met zijn partner en minderjarige kinderen de Europese Unie dient te verlaten om het gezinsleven verder te zetten in Marokko.

In zijn arrest K.A. e.a. tegen de Belgische staat van 8 mei 2018 (C-82/16) vatte het Hof van Justitie zijn jarenlange rechtspraak ter zake samen als volgt:

“47 Vooraf zij eraan herinnerd dat artikel 20 VWEU volgens vaste rechtspraak van het Hof aan eenieder die de nationaliteit van een lidstaat heeft, de hoedanigheid van burger van de Unie verleent, die de primaire hoedanigheid van de onderdanen van de lidstaten moet zijn (zie met name arresten van 20 september 2001, Grzelczyk, C 184/99, EU:C:2001:458, punt 31; 8 maart 2011, Ruiz Zambrano, C 34/09, EU:C:2011:124, punt 41, en 13 september 2016, Rendón Marín, C 165/14, EU:C:2016:675, punt 69 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

48 Het burgerschap van de Unie verleent iedere Unieburger, binnen de beperkingen van het Verdrag en de maatregelen tot uitvoering daarvan, een fundamenteel en persoonlijk recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten (arrest van 13 september 2016, Rendón Marín, C 165/14, EU:C:2016:675, punt 70 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

49 In die context heeft het Hof geoordeeld dat artikel 20 VWEU zich verzet tegen nationale maatregelen, daaronder begrepen beslissingen tot weigering van verblijf van familieleden van een burger van de Unie, die tot gevolg hebben dat Unieburgers het effectieve genot van de voornaamste aan hun status ontleende rechten wordt onzegd (arresten van 8 maart 2011, Ruiz Zambrano, C 34/09, EU:C:2011:124, punt 42; 6 december 2012, O e.a., C 356/11 en C 357/11, EU:C:2012:776, punt 45, en 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C 133/15, EU:C:2017:354, punt 61).

50 De Verdragsbepalingen inzake het Unieburgerschap verlenen daarentegen geen autonome rechten aan onderdanen van een derde land. De eventuele rechten van onderdanen van derde landen zijn immers geen persoonlijke rechten van deze derdelanders, maar rechten die zijn afgeleid van die welke de burger van de Unie geniet. De doelstelling en de rechtvaardiging van deze afgeleide rechten berusten op de vaststelling dat de niet-erkenning van die rechten met name het recht van vrij verkeer van de Unieburger aantast (arrest van 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C 133/15, EU:C:2017:354, punt 62 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

51 In dit verband heeft het Hof reeds vastgesteld dat er zeer bijzondere situaties bestaan waarin, hoewel het secundaire recht inzake het verblijfsrecht van derdelanders niet van toepassing is en de betrokken Unieburger zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, niettemin een verblijfsrecht moet worden toegekend aan een derdelander die familielid is van die Unieburger, omdat anders aan het burgerschap van de Unie de nuttige werking zou worden ontnomen indien de betrokken Unieburger, ten gevolge van de weigering om een dergelijk recht toe te kennen, feitelijk genoot zou zijn het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten, waardoor hem het effectieve genot van de belangrijkste aan die status ontleende rechten zou worden onzegd (zie in die zin arresten van 8 maart 2011, Ruiz Zambrano, C 34/09, EU:C:2011:124, punten 43 en 44, en 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C 133/15, EU:C:2017:354, punt 63).

52 De weigering om aan een derdelander een verblijfsrecht toe te kennen kan echter alleen afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie indien er tussen die derdelander en de Unieburger, die een lid is van zijn familie, een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat deze ertoe zou leiden dat laatstgenoemde gedwongen is de betrokken derdelander te vergezellen en het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten (zie in die zin arresten van 15 november 2011, Dereci

e.a., C 256/11, EU:C:2011:734, punten 65 67; 6 december 2012, O e.a., C 356/11 en C 357/11, EU:C:2012:776, punt 56, en 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C 133/15, EU:C:2017:354, punt 69)."

In zijn arrest verduidelijkte het Hof van Justitie vervolgens de verschillende criteria aan de hand waarvan, in de situatie van een derdelander die ouder is van een minderjarige Unieburger, moet worden nagegaan of er al dan niet sprake is van een afhankelijkheidsverhouding die tot gevolg heeft dat de minderjarige Unieburger feitelijk wordt gedwongen het grondgebied van de Europese Unie in zijn geheel te verlaten. Het Hof stelde als volgt:

"70 Wat de in de hoofdzaken door M. J., N. N. N., O. I. O. en R. I. ingestelde beroepen betreft, zij eraan herinnerd dat het Hof reeds heeft geoordeeld dat voor de bepaling of de weigering om een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen aan een derdelander die de ouder is van een kind dat Unieburger is, voor dit kind zou meebrengen dat het de voornaamste aan zijn status verbonden rechten niet kan uitoefenen doordat het feitelijk is gedwongen zijn ouder te vergezellen en dus het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten, het relevant is wie het gezag over het kind heeft en of de wettelijke, financiële of affectieve last van dat kind berust bij de ouder die een derdelander is (zie in die zin arrest van 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C 133/15, EU:C:2017:354, punt 68 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

71 Meer bepaald staat het aan de verwijzende rechter om – met het oog op de beoordeling van het risico dat het betrokken kind, dat Unieburger is, genoopt zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten indien aan zijn ouder, die een derdelander is, een afgeleid verblijfsrecht in de betrokken lidstaat werd geweigerd – in elk van de hoofdzaken te bepalen welke ouder de daadwerkelijke zorg over het kind heeft en of er een daadwerkelijke afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen het kind en de ouder die een derdelander is. In het kader van die beoordeling dienen de bevoegde autoriteiten rekening te houden met het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals dat is neergelegd in artikel 7 van het Handvest, waarbij dit artikel moet worden gelezen in samenhang met de verplichting tot inachtneming van het in artikel 24, lid 2, van het Handvest erkende hogere belang van het kind (arrest van 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C 133/15, EU:C:2017:354, punt 70).

72 De omstandigheid dat de andere ouder, wanneer deze een Unieburger is, echt in staat – en bereid – is om de dagelijkse daadwerkelijke zorg voor het kind alleen te dragen, vormt een gegeven dat relevant is, maar op zichzelf niet volstaat om te kunnen vaststellen dat er tussen de ouder die een derdelander is en het kind geen sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat het kind genoopt zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten indien aan die derdelander een verblijfsrecht werd geweigerd. Om tot een dergelijke vaststelling te komen moeten immers, in het hogere belang van het kind, alle omstandigheden van het geval in de beschouwing worden betrokken, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie heeft zowel met de ouder die Unieburger is als met de ouder die een derdelander is, alsmede het risico (arrest van 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C 133/15, EU:C:2017:354, punt 71).

73 Dat de ouder die derdelander is, samenwoont met het minderjarige kind dat een Unieburger is, vormt dus een van de in aanmerking te nemen relevante factoren om te bepalen of er tussen hen sprake is van een afhankelijkheidsverhouding, zonder dat dit echter een noodzakelijke voorwaarde daarvoor is (zie in die zin arrest van 6 december 2012, O e.a., C 356/11 en C 357/11, EU:C:2012:776, punt 54).

74 Het enkele feit dat het voor een onderdaan van een lidstaat misschien wenselijk is – om economische redenen of om de eenheid van de familie op het grondgebied van de Unie te bewaren – dat de leden van zijn familie, die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, bij hem op het grondgebied van de Unie kunnen verblijven, volstaat daarentegen op zich niet om aan te nemen dat de burger van de Unie gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie te verlaten indien een dergelijk recht niet werd toegekend (zie in die zin arresten van 15 november 2011, Dereci e.a., C 256/11, EU:C:2011:734, punt 68, en 6 december 2012, O e.a., C 356/11 en C 357/11, EU:C:2012:776, punt 52).

75 Bijgevolg kan het bestaan van een gezinsband tussen de minderjarige Unieburger en zijn ouder die derdelander is, of dit nu een biologische dan wel een juridische is, niet volstaan als rechtvaardiging om aan die ouder op grond van artikel 20 VWEU een afgeleid recht van verblijf op het grondgebied van de lidstaat waarvan het minderjarige kind onderdaan is, toe te kennen."

Het Hof van Justitie herhaalde verder ook zijn vroegere rechtspraak dat "artikel 20 VWEU niet afdoet aan de mogelijkheid voor de lidstaten om zich te beroepen op een uitzondering in verband met, inzonderheid, de handhaving van de openbare orde of de bescherming van de openbare veiligheid." Het Hof van Justitie wees erop dat redenen van openbare orde "er [...] toe [kunnen] leiden dat die derdelander een afgeleid verblijfsrecht op grond van dat artikel wordt ontzegd, wanneer uit een concrete beoordeling van alle omstandigheden van het geval in het licht van het evenredigheidsbeginsel, het belang van het eventuele kind of de eventuele kinderen en de grondrechten blijkt dat de betrokkene een werkelijk, actueel en voldoende ernstig gevaar voor de openbare orde vormt." (§§ 90 -97)

In het licht van deze rechtspraak houdt verzoeker onterecht voor dat het enkele gegeven dat hij ouder is van twee Belgische minderjarige kinderen en er tussen hen een gezinsband bestaat, tot gevolg heeft dat hij op basis van het Unierecht een afgeleid verblijfsrecht geniet in functie van zijn kinderen.

In tegenstelling tot in het door hem aangehaalde arrest CS van het Hof van Justitie van 13 september 2016, blijkt in casu niet dat verzoeker als enige ouder de daadwerkelijke zorg voor de betrokken minderjarige Belgische kinderen draagt. In de huidige omstandigheden, en ook al wordt op zich de gezinsband tussen verzoeker en zijn kinderen niet betwist, dient eerder te worden aangenomen dat de zorg voor de kinderen wordt gedragen door de moeder, die eveneens de Belgische nationaliteit heeft. Verzoeker verbleef ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing en het instellen van het beroep reeds enige tijd in de gevangenis. Ook in het verleden verbleef verzoeker reeds in de gevangenis.

Daarnaast werd verzoeker medio 2015 door Spanje uit- dan wel overgeleverd aan België om hier zijn gevangenisstraffen uit te zitten. In deze omstandigheden dient te worden aangenomen dat het de moeder is die in casu de primaire en continue zorgfiguur is voor de kinderen.

Verweerder stelt in de bestreden beslissing dat, voor zover de echtgenote en kinderen verzoeker niet willen vergezellen naar diens herkomstland, zij er – gelet op hun Belgische nationaliteit – ook voor kunnen kiezen om in België te blijven en contacten met verzoeker te onderhouden via mail, telefoon en andere communicatiemiddelen en door periodieke reizen naar de plaats waar verzoeker verblijft. Hij was van mening dat de gezinsbanden zo evenzeer kunnen worden onderhouden. Verweerder heeft aldus op duidelijke wijze geoordeeld dat de bestreden beslissing volgens hem niet tot gevolg heeft dat de kinderen feitelijk worden gedwongen het gehele grondgebied van de Europese Unie te verlaten.

Verzoeker kan, gelet op deze beoordeling, niet worden bijgetreden in zijn betoog als zou op geen enkele wijze blijken dat verweerder een beoordeling in het licht van de door hem aangehaalde bepalingen heeft doorgevoerd. Het gegeven dat deze bepalingen niet uitdrukkelijk worden vermeld in de bestreden beslissing, en de gedane beoordeling eerder kadert in de toetsing van artikel 8 van het EVRM, doet geen afbreuk aan wat voorafgaat. Verzoeker brengt verder geen concrete argumenten naar voor die afbreuk kunnen doen aan de beoordeling dat in de voorliggende zaak niet blijkt dat zijn Belgische kinderen feitelijk zullen worden gedwongen, als gevolg van de beëindiging van zijn verblijf, het grondgebied van de Europese Unie in zijn geheel te verlaten. Hij geeft niet aan dat enig concreet element hierbij ten onrechte niet in rekening is gebracht of de gemaakte beoordeling onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is. Verzoeker toont niet met concrete elementen aan dat de ontwikkeling of het evenwicht van de kinderen ernstig zal worden geschaad als gevolg van het feit dat hij niet langer met hen in België kan verblijven, en de gezinsbanden via de moderne communicatiemiddelen en bezoeken tijdens de vakantieperiodes aan het land waar hij verblijft moeten worden verdergezet. Evenmin toont verzoeker aan dat de gemaakte afweging tussen de ernstige redenen van openbare orde die in zijn hoofd werden vastgesteld en de elementen die raken aan het gezinsleven en het hoger belang van de kinderen, is aangetast door een onzorgvuldigheid of kennelijke onredelijkheid of het evenredigheidsbeginsel miskent.

In deze omstandigheden blijkt niet dat verzoeker zich dienstig kan beroepen op een schending van artikel 20, tweede lid en artikel 21, eerste lid van het VWEU. Het tweede middel is ongegrond.”

De vraag of er sprake is van een afhankelijkheidsband die de kinderen zouden nopen samen met verzoeker het grondgebied van de Unie te verlaten, werd aldus reeds onderzocht door de verwerende partij. Ook de Raad oordeelde in een met gezag van gewijsde bekleed arrest dat *in casu* een schending van de artikelen 20 en 21 van het VWEU niet aan de orde is.

Verzoeker betoogt echter dat hij drie maanden en vier dagen voor de bestreden beslissing in vrijheid werd gesteld en sedertdien bij zijn partner en hun gemeenschappelijke kinderen woont.

De Raad treedt verzoeker op dit punt bij. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker sinds 3 juli 2015 een straf uitzit. Het strafeinde is blijkens de stukken uit het strafregister voorzien op 21 november 2021. Op 15 mei 2019 kreeg verzoeker van de strafinstelling een verlof om de aanvraag van een verblijfskaart in te dienen bij de gemeente Lille. Bij vonnis van 3 juni 2019 kende de strafuitvoeringsrechtbank een elektronisch toezicht toe, met tweewekelijks penitentiair verlof, en vanaf de vierde maand wekelijks penitentiair verlof. Dit vonnis werd aan verzoeker ter kennis gebracht op 12 juni 2019. Verzoeker werd op dezelfde dag vrijgelaten.

Op 17 juni 2019 deelde de gemeente Lille per e-mail aan de Dienst Vreemdelingenzaken mee dat verzoeker “vrij (is) sinds vorige week, onder toezicht van een elektronische enkelband. Hij is zich komen inschrijven bij onze gemeente.” Het administratief dossier bevat verder een document van de gemeente Lille waaruit blijkt dat verzoeker zich heeft trachten te laten domiciliëren in de gemeente. Ook in een interne mail van de Dienst Vreemdelingenzaken van 9 augustus 2019 wordt erop gewezen dat

verzoeker sinds 12 juni 2019 in elektronisch toezicht is. De verwerende partij was er dus van op de hoogte dat verzoeker niet langer in de gevangenis verbleef. In de bestreden beslissing zelf wordt bovendien ook vermeld dat verzoeker verblijft te Lille. De beslissing bevat dan ook een tegenstrijdigheid waar vervolgens meermaals wordt gesteld dat verzoeker in de gevangenis verblijft. Tenslotte blijkt uit het administratief dossier ook nog dat de verwerende partij de gemeente Lille opdracht heeft gegeven om de bestreden beslissing aan verzoeker ter kennis te brengen aan zijn thuisadres in die gemeente.

De verwerende partij wist en diende te weten dat verzoeker op 16 september 2019 niet langer in de gevangenis verbleef.

Uit het feit dat verzoeker op het ogenblik van de bestreden beslissing bij zijn partner en kinderen woonde, volgt evenwel niet automatisch dat de moeder van de kinderen niet langer de primaire zorgfiguur voor de kinderen zou zijn. Determinerend in dit verband is of de recente wijzigingen in verzoekers situatie de verwerende partij toelieten vast te houden aan haar standpunt dat de situatie niet verschillend is dan wat reeds werd beoordeeld in beslissing van 26 oktober 2017 (en getoetst in het arrest van 12 maart 2019). Daarom dient evenwel eveneens het derde middel te worden onderzocht.

3.3.1. Verzoeker zet het derde middel in de synthesesamenvatting uiteen als volgt:

"Derde middel.

Afgeleid uit de schending van de artikelen 43 en 45, § 2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 8 EVRM, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel Herhaling van het middel Artikel 43 luidt als volgt:

"§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren:

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong".

Artikel 45, § 2 luidt als volgt:

"De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Eerste onderdeel, m.b.t. artikel 43, § 1, 2° en artikel 45, § 2 Vw., en de materiële motiveringsplicht

Op grond van deze bepalingen kan het verblijf geweigerd worden om redenen van openbare orde, zijn eerdere strafrechtelijke veroordelingen als zodanig geen reden voor dergelijke beslissing, moet de beslissing in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en moet het gedrag van de vreemdeling een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn.

De bestreden beslissing kan in dit verband als volgt samengevat worden.

1. Er wordt eerst een overzicht gegeven van de strafrechtelijke veroordelingen en inbreuken van verzoeker. Er wordt verwezen naar wat daarover bij het feitenrelaas werd vermeld, met de daar vermelde nuances.

Verweerder besluit daaruit (blz. 2 in fine van de beslissing) dat uit deze opsomming redelijkerwijze kan worden besloten dat verzoeker een recidivist is, hij ging kennelijk op de loop voor de uitvoering van de straffen en nergens uit het dossier blijkt dat hij heden een nieuwe weg is ingeslagen en dus geen actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging meer zou vormen. De opeenvolging van de feiten voor dewelke verzoeker is aangehouden en veroordeeld door de jaren heen, bijkomend zijn vlucht en de daaropvolgende uitlevering, vormen op zichzelf een voldoende bewijs van het persoonlijk gedrag van verzoeker. Hij heeft zich gedurende het grootste deel van zijn volwassen leven schuldig gemaakt aan regelmatige en aan ernstige misdrijven, die zich uitstrekken over een periode van meer- dan 20 jaar, en zonder dat hij lessen trok uit zijn eerdere veroordelingen.

M.b.t. het strafrechtelijk verleden van verzoeker dient het volgende te worden opgemerkt.

De 12 veroordelingen kunnen als volgt samengevat worden:

- 1) in de periode 1992 - 1993: 2 veroordelingen tot een korte gevangenisstraf met uitstel wegens diefstal met braak, waarvan eenmaal met opzettelijke slagen en verwondingen;*
- 2) in de periode 1997 - 2009: 7 veroordelingen wegens opzettelijke slagen of verwondingen, en een veroordeling wegens bezit van een verweervuurwapen. Alle veroordelingen betreffen korte gevangenisstraffen van maximaal 6 maanden, de meeste met uitstel, behalve één: 1 jaar gevangenisstraf, doch gedeeltelijk met uitstel. Het gaat in alle gevallen om feiten van meer dan 13 jaar geleden;*
- 3) hof van beroep Antwerpen 20 juni 2011: 40 maanden gevangenisstraf wegens onopzettelijke doding. Het gaat om feiten uit 2006;*
- 4) hof van beroep Antwerpen 12 december 2011: 8 maanden gevangenisstraf wegens opzettelijke slagen of verwondingen. Het gaat om feiten uit 2010;*
- 5) hof van beroep Antwerpen 23 september 2015: 40 maanden gevangenisstraf wegens valsheid in geschriften en witwassen. Het gaat om feiten tussen 2002 en 2011.*

M.b.t. de veroordelingen beperkt verwerende partij er zich toe deze te vermelden, met de datum, de strafrechtelijke kwalificatie en de strafmaat, maar zonder de concrete handelingen en precieze feiten. De datum van de feiten wordt ook telkens vermeld, maar dit toont aan hoe lang geleden de feiten zijn gebeurd, vaak vele jaren vóór de veroordeling, en is niet van aard aan te tonen dat verzoeker actueel een ernstig gevaar voor de openbare orde uitmaakt. Slechts de 2 laatste veroordelingen betreffen feiten van minder dan 10 jaar oud, maar de recentste zijn ook al 8 jaar oud.

Het is vreemd dat verweerder verscheidene malen vermeldt dat verzoeker onderworpen werd aan een vreemdelingencontrole, alsof hij in onwettig verblijf verkeerde, terwijl hij gevestigd was in België. Ook de vermeldingen dat hij op bepaalde data onder aanhoudingsbevel geplaatst werd, of dat hij uit voorlopige hechtenis vrijgelaten werd, al dan niet door het onderzoeksgerecht, is geen aanduiding van het actueel karakter van het gevaar voor de openbare orde. Het leert ons bovendien niets over de vraag over welke feiten het precies gaat.

Krachtens artikel 45, § 2, tweede lid Vw. zijn eerdere strafrechtelijke veroordelingen als zodanig geen reden voor een beslissing tot beëindiging van het verblijf.

Weliswaar kan verweerder in de beslissing verwijzen naar strafrechtelijke veroordelingen om aan te tonen dat de vreemdeling nog steeds een actueel gevaar vormt voor de openbare orde (RvV 30 mei 2013, nr. 103.860; 11 september 2015, nr. 152.303; 4 mei 2018, nr. 203.547). Maar dit volstaat niet wanneer het een loutere overname van de officiële kwalificatie van de strafbare feiten betreft en de concrete handelingen en precieze feiten ontbreken. De ernst van de feiten kan niet louter afgeleid worden uit de kwalificatie van de gepleegde feiten, wanneer verweerder het niet noodzakelijk acht te verduidelijken dat er aan de feiten omstandigheden ten grondslag liggen die wijzen op een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging vormt voor de openbare orde. Het louter poneren dat bepaalde abstract geformuleerde feiten een zodanige ernst vertonen dat hieruit kan afgeleid worden dat verzoeker actueel een gevaar vormt voor de openbare orde, betreft geen concreet onderzoek van verzoekers individuele Situatie (RvV 22 mei 2017, nr. 187.290). En het louter poneren dat de aard en de hoeveelheid van de feiten aantonen dat het gedrag van verzoeker een actueel gevaar vormt voor de openbare orde, is geen afdoende motivering (RvV 28 maart 2019, nr. 219.091). Het komt verweerder toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde een beslissing die een beperking van het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt, kan rechtvaardigen (RvV 4 mei 2018, nr. 203.547).

Uit voorgaande motivering blijkt dat dit in de bestreden beslissing niet het geval is, vermits er niet op concrete wijze verduidelijkt wordt of en waaruit blijkt dat verzoeker zijn crimineel gedrag in de toekomst zou voortzetten, volhouden of herhalen. De omstandigheid dat verzoeker een "recidivist" is, dat er een opeenvolging van de feiten voor dewelke verzoeker is aangehouden en veroordeeld door de jaren heen, dat hij "op de loop ging" voor de uitvoering van de straffen (meer dan 4 jaar geleden!), dat hij zich gedurende het grootste deel van zijn volwassen leven schuldig heeft gemaakt aan regelmatige en aan ernstige misdrijven die zich uitstrekken over een periode van meer dan 20 jaar, kan niet tot een ander besluit leiden.

Dat is evenmin het geval met het motief dat "nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene heden een nieuwe weg zou zijn ingeslagen en dus geen actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging meer zou vormen". Niet alleen rust op verweerder de bewijslast dat verzoeker heden nog steeds een gevaar vormt voor de openbare orde, verweerder houdt geen rekening met de positieve houding die verzoeker in de gevangenis heeft aangenomen, hoger in het feitenrelaas vermeld. Dit kwam reeds ter sprake in het beroep in 2017 ingediend tegen de beslissing tot beëindiging van verblijf en deze gegevens waren

verweerder bijgevolg bekend op het ogenblik van het nemen van de huidig bestreden beslissing. Het motief dat nergens uit blijkt dat verzoeker een nieuwe weg is ingeslagen is bijgevolg onjuist, waardoor de materiële motiveringsplicht wordt geschonden. In het arrest van 12 maart 2019, blz. 43, stelde de Raad dat het voorgehouden voorbeeldig gedrag enkel blijkt uit een brief van de partner van verzoeker. Het woord "nergens" is dus alleszins onjuist. Maar nu zijn we 2 jaar verder. De bewijslast, en de onderzoeksplicht, die op verweerder rust, moest hem ertoe aangezet hebben om hierover de nodige informatie te verzamelen, bijvoorbeeld bij de gevangenis. Verweerder heeft dit nagelaten. Bovendien blijkt uit het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank van 3 juni 2019 (zie infra) dat de kans op recidive klein is. Ook daarmee houdt verweerder geen rekening.

Benadrukt dient te worden dat de beslissing van 26 oktober 2017 tot beëindiging van het verblijf in dit verband een veel uitgebreidere motivering bevatte, en o.m. afleidde waarom uit de arresten van 20 juni 2011 en 23 september 2015 kon afgeleid worden dat verzoeker een actueel gevaar voor de openbare orde uitmaakte. Dit is in de huidige bestreden beslissing [geenszins het geval. In het arrest van 12 maart 2019 besteedde de Raad niet minder dan 5 bladzijden (30 tot 35) aan de bespreking van de motivering m.b.t. deze 2 arresten. De Raad besluit (punt 3.5.3.7) dat "Gelet op het geheel van de strafbare feiten waaraan verzoeker zich in de

loop van de jaren veelvuldig schuldig heeft gemaakt (...), en waarbij in het bijzonder de feiten die aanleiding gaven tot de veroordelingen van 20 juni 2011 en 23 september 2015 bijzonder ernstig zijn, acht de Raad het in casu niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat zijn persoonlijk gedrag wijst op een actueel en ernstig gevaar voor de openbare orde dat kan rechtvaardigen dat een einde wordt gesteld aan zijn verblijf". De motivering m.b.t. de 2 arresten was bijgevolg essentieel, en door het ontbreken hiervan in de bestreden beslissing kan de Raad zich niet op het gezag van gewijsde van het arrest van 12 maart 2019 baseren om huidig beroep te verwerpen.

2. Het kan niet betwist worden dat verweerder zijn beslissing steunt op redenen van openbare orde. In die zin is de beslissing in overeenstemming met artikel 43, § 1, 2° Vw.

Om het verblijf van verzoeker te weigeren wordt evenwel vereist een gedrag dat "ernstige redenen van openbare orde" uitmaakt en een "werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving". De beslissing moet ook in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel.

Het gedrag van verzoeker beantwoordt daar niet aan.

Immers, slechts uit de omstandigheden die tot deze veroordelingen hebben geleid, die in casu niet blijken uit de bestreden beslissing, kan eventueel het bestaan blijken van een persoonlijk gedrag dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Bovendien motiveert de bestreden beslissing niet waarom uit de 10 eerste veroordelingen, die feiten betreffen van 13 of meer dan 13 jaar oud, de voorlaatste beslissing feiten van 9 jaar oud en de laatste beslissing feiten van 8 jaar oud, zou kunnen afgeleid worden dat verzoeker een actueel gevaar vormt voor de openbare orde, terwijl een veroordeling voor feiten van meer dan 4 jaar geleden erop kan wijzen dat het actueel karakter van het gevaar voor de openbare orde niet aangetoond wordt, zoals blijkt uit RvV 14 december 2018, nr. 214.038. Weliswaar kan deze redenering niet zomaar toegepast worden op de zaak van verzoeker omdat in dit arrest het ging om één enkele veroordeling, maar minstens moet de bestreden beslissing een motivering bevatten waarom veroordelingen omwille van oude of zeer oude feiten aanleiding kunnen geven tot de conclusie dat verzoeker vandaag nog steeds een gevaar vormt voor de openbare orde, m.a.w. of verweerder dit gegeven relevant vindt (RvV 10 januari 2019, nr. 214.980), en dit bovendien ondanks zijn goed gedrag in de gevangenis, zijn vrijlating uit de gevangenis en het plaatsen onder elektronisch toezicht, en het feit dat verzoeker onmiddellijk na de vrijlating opnieuw is beginnen werken. Zulke motivering ontbreekt volkomen.

Er is overigens ook geen enkel verband tussen de vroegere veroordelingen voornamelijk wegens opzettelijke slagen of verwondingen enerzijds, en de veroordeling uit 2015 anderzijds.

De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (RvV 22 mei 2017, nr. 187.290; 10 januari 2019, nr. 214.980). Verweerder moet derhalve zijn beslissing baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de vreemdeling en dit aan de hand van objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt (RvV 21 mei 2019, nr. 221.533; 10 juli 2019, nr. 223.837), m.a.w. verweerder moet beoordelen of het gedrag van verzoeker een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde oplevert (RvV 4 mei 2018, nr. 203.547).

Uit de motivering blijkt geenszins dat verzoeker hieraan beantwoordt, mede rekening houdend met het feit dat het om oude feiten gaat, en gelet op het goede gedrag van verzoeker in de gevangenis, het feit dat hij vrijgelaten werd en als arbeider werkt.

Verweerder motiveert zijn beslissing nog door te stellen dat de aanwezigheid van de ouders, broers en zussen, partner en kinderen verzoeker ervan niet weerhouden hebben bovenstaande opsomming van feiten te plegen en/of onderdeel uit te maken van één of meer (sic) criminele organisaties, wiens waarden en wereldbeeld haaks staan op de democratische waarden die in de Belgische maatschappij gelden. Meer zelfs, kennelijk heeft verzoeker een aantal van zijn familieleden (zijn vader en zijn partner) betrokken bij zijn activiteiten, zodat hij kennelijk zelf niet zoveel waarde hecht aan zijn gezinsleven, zo niet zou toch mogen verwacht worden dat hij in het belang van zijn gezin zich anders zou gedragen. Deze overweging getuigt van een moraliserend opgestoken vingertje van verweerder en kan bezwaarlijk de beslissing overeind houden, gelet op wat kan worden gelezen in artikelen 43 en 45 Vw. (RvV 28 maart 2019, nr. 219.091).

Tweede onderdeel, m.b.t. artikel 43, § 2 en artikel 45, § 2, eerste lid Vw. juncto artikel 8 EVRM, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel

1. M.b.t. de gegevens vermeld in deze artikelen motiveert de bestreden beslissing het volgende:

"Bij het nemen van deze beslissing dient overeenkomstig art. 43 ook rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van de betrokkene, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Vooreerst wat betreft de duur van betrokkene's verblijf in België, dat is inderdaad al heel lang. Echter, betrokkene blijkt zich zelf niet echt verbonden te voelen met België of de Belgische samenleving gezien hij tal van inbreuken pleegt op het Belgische strafrecht. Het jarenlange verblijf in België is daarom geen element die een beslissing tot weigering van verblijf in de weg staat. Indien betrokkene dan toch het Belgisch maatschappijmodel niet onderschrijft is de aanvraag tot verblijf in België zelfs contradictorisch te noemen aan betrokkene's overtuiging. Nergens uit het dossier blijken er onoverkomelijke of bijzondere obstakels te zijn waardoor betrokkene zich niet in eigen land zou kunnen vestigen. Betrokkene draagt wel degelijk de Marokkaanse nationaliteit, ondanks zijn jarenlange verblijf in België. Voor zover betrokkene dus ongewenst is in België, kan hij wel degelijk terecht in het land waarvan hij de nationaliteit draagt om er een nieuwe start te maken. België heeft mijnheer genoeg ondersteund en kansen geboden opdat betrokkene zijn goede wil kon laten zien. Telkens weer en zelfs meer en meer heeft betrokkene zich afgekeerd van die Belgische maatschappij. Dan is het redelijk te verwachten dat hij het eens elders gaat proberen en dat de duur van het verblijf in België geen beletsel kan zijn voor deze beslissing.

Wat betreft betrokkene's leeftijd is het redelijk te stellen dat hij nog jong genoeg is om zich aan te passen aan nieuwe levensomstandigheden en een nieuwe omgeving. Hij is meerderjarig, maar niet van uiterst hoge leeftijd waardoor zijn leeftijd op zich niet voldoende reden vormt om de beslissing tot weigering niet te kunnen nemen.

Wat betreft zijn gezondheidstoestand is ons niets bekend waardoor het aangewezen zou zijn dat mijnheer in België moet verblijven.

Aangaande betrokkene's economische situatie kan bezwaarlijk gesteld worden dat hij een goede job gaat verliezen door deze beslissing, betrokkene verblijft voor het ogenblik in de gevangenis en heeft herhaaldelijk geprobeerd geld te verdienen met illegale praktijken. Betrokkene legt nu weliswaar een arbeidscontract voor, maar is niet effectief aan de slag gezien zijn opsluiting. Er kan dus evenmin gesteld worden dat mijnheer een zwaar economisch verlies zou zijn voor België. Voor zover betrokkene wel degelijk over competenties zou beschikken die gegeerd zijn op de Belgische arbeidsmarkt en hij bereidwillig zou zijn zich daadwerkelijk te engageren, zou toch mogen verwacht worden dat hij daar intussen iets van gemaakt zou hebben. Hij is immers in België opgegroeid en intussen 47 jaar oud.

Dat betrokkene een gezinsleven heeft in België wordt niet betwist. Echter, zoals hierboven aangehaald, stond dit gezinsleven kennelijk onaangepast gedrag niet in de weg. Derhalve kan er redelijkerwijze toe besloten worden dat betrokkene voor zichzelf de aftoetsing heeft gemaakt en zijn gezinsleven kennelijk niet zo belangrijk vond om er zijn gedrag aan aan te passen. Derhalve hoeft de Dienst Vreemdelingenzaken evenmin dit gezinsleven in België als absoluut te beschouwen. Het staat het gezin uiteraard vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat de Belgische en de kinderen in België verblijven en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven. Voor zover er voor deze laatste optie zou gekozen worden kunnen de echtgenote en de kinderen betrokkene uiteraard vaak gaan bezoeken in de nieuwe verblijfplaats en/of kunnen intensief contacten worden onderhouden via moderne sociale media. Op zich zou dat niet veel verschil maken met de huidige situatie waarbij betrokkene in de gevangenis verblijft en zijn gezinsleven en familie betrokkene gaan bezoeken in de gevangenis. Het welzijn van de kinderen is niet in gevaar, toch niet voor zover de betrokkene zelf en zijn partner de nodige inspanningen willen doen om in het belang van de kinderen intensieve contacten te onderhouden op afstand of zich elders gezamenlijk te hervestigen.

Van een sociale en culturele integratie moet, gezien betrokkene jarenlange verblijf in België, ongetwijfeld ook wel sprake zijn. De vraag is alleen, gezien betrokkene levensstijl, in hoeverre hij die sociale contacten en culturele integratie echt genegen is. De veelheid van criminele feiten die betrokkene pleegde getuigt allerm minst van een gezonde integratie in de Belgische samenleving, weliswaar met uitzondering van zijn familie en gezin, alsook een aantal vrienden die zich niet inlaten met criminaliteit. Al deze mensen loensen we allerm minst iets ten laste te leggen. Niets sluit uit dat hij met hen, voor zover zij hem nog wensen te steunen gezien zijn strafrechtelijke verleden, verder nauwe banden vanuit het buitenland onderhoudt. Echter, er kan bezwaarlijk gesteld worden dat zijn integratie in reguliere middens de bovenhand moet nemen op zijn integratie in criminele middens, immers dat criminele gedrag heeft keer op keer de overhand genomen, waardoor het heden wel degelijk evenredig is zijn gevaar voor de openbare orde als belangrijker in te schatten dan zijn sociale en culturele integratie. Tenslotte wat betreft betrokkene bindingen met zijn land van oorsprong is het redelijk aan te nemen dat hij zich nog wel degelijk verbonden voelt met het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Betrokkene familie is van Marokkaanse origine, zijn mededaders zijn niet zelden van dezelfde origine, uit het arrest van 23.09.2015 blijkt betrokkene een Marokkaanse bankrekening van zijn vader gebruikt te hebben om gelden wit te wassen.

Betrokkene blijkt ook regelmatig 'op vakantie' te zijn geweest in Marokko o.a. om bedragen van de rekening af te halen. Het zal ongetwijfeld wel wat moeite vragen aan betrokkene om een verblijfplaats en werk te vinden, alsook sociale contacten op te bouwen, in het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Echter, onoverkomelijk is het allemaal niet. Betrokkene kan het ook zien als een nieuwe start, een moment om met een schone lei te herbeginnen, los van zijn strafrechtelijk verleden in België.

Geen van de voorgelegde documenten doet afbreuk aan bovenstaande vaststellingen".

Verder motiveert de beslissing nog dat het hoger belang en het welzijn van de kinderen een primordiaal maar geen absoluut karakter heeft, dat in de huidige omstandigheden de gezinsband tussen verzoeker en de Belgische kinderen allerm minst betwist wordt maar dat dient te worden aangenomen dat de zorg voor de kinderen overwegend wordt gedragen door de moeder, die eveneens Belg is vermits verzoeker heden en ook in het verleden in de gevangenis verbleef. Bijgevolg is de dagelijkse zorg sinds jaren aan de moeder van de kinderen, zij is de primaire en continue zorgfiguur voor de kinderen. Ook daarom wordt de beslissing evenredig geacht en niet in strijd met de belangen van de kinderen. Verzoeker was weliswaar reeds als kind in België aangekomen en genoot verblijfsrecht, nadien was hij het kwijtgespeeld maar heeft ondanks bezwaren van openbare orde humanitaire regularisatie gekregen. Die kans heeft hij niet positief aangegrepen om zijn levensstijl bij te stellen. Sinds kort is daarom het verblijfsrecht beëindigd. Zijn beroep daartegen werd afgewezen. Ook in die beslissing en in het arrest van de Raad valt uitgebreid te lezen waarom het familiaal belang van verzoeker en het belang van de kinderen ondergeschikt wordt geacht aan het gevaar dat verzoeker uitmaakt voor de openbare orde. De beslissingen dateren van 26 oktober 2017 en 12 maart 2019, er is ten gronde niets veranderd aan de situatie van verzoeker. Deze had moeten weten dat zijn gedrag zijn toekomst in België op het spel zou zetten. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. Daarom wordt het familiale en het persoonlijke belang van verzoeker ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

2. De elementen waarvan sprake in artikel 43, § 2 en het evenredigheids- of proportionaliteitsbeginsel vermeld in artikel 45, § 2, eerste lid worden ook teruggevonden in artikel 8 EVRM. Vandaar dat bij toepassing van deze artikelen van de Vreemdelingenwet rekening moet worden gehouden met dit artikel 8 (RvV 13 januari 2016, nr. 159.789; 22 mei 2017, nr. 187.287).

Hierna worden achtereenvolgens de elementen vermeld door verweerder besproken, alsook de overige elementen van belang voor het onderzoek van een eventuele schending van artikel 8 EVRM. In de bestreden beslissing betwist verwerende partij niet dat er een beschermenswaardig gezinsleven bestaat tussen verzoeker, mevrouw L.D. en hun 2 minderjarige kinderen, noch dat de maatregel een inmenging hierop betekent. Verzoeker betwist niet dat deze door de wet voorzien is en een legitiem doel nastreeft, bepaald in artikel 8, lid 2 EVRM. De maatregel is evenwel niet noodzakelijk om dit doel te bereiken. Het is de taak van verwerende partij om aan te tonen dat zij de bekommernis heeft gehad om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde legitieme doel en de ernst van de inbreuk. M.a.w. er dient een fair balance, een afweging gemaakt te worden tussen de rechten van het individu (het uitoefenen van zijn gezinsleven) en de rechten van de overheid (in casu het handhaven van de openbare orde). De maatregel die een inmenging in het gezinsleven betekent, dient proportioneel te zijn aan het legitiem doel dat verwerende partij nastreeft. Deze proportionaliteit of evenredigheid wordt eveneens vereist door artikel 45, § 2, eerste lid.

Om te weten hoe deze balans gemaakt dient te worden, dient volgens vaste rechtspraak EHRM rekening gehouden te worden met de volgende gegevens, de zogenaamde Boultif/Unercriteria:

- 1° de aard en de ernst van de door de vreemdeling gepleegde misdrijven;
- 2° de duur van het verblijf in het land waaruit verzoeker uitgewezen wordt;

3° de tijdsperiode sinds het plegen van de misdrijven en zijn gedrag gedurende deze periode; 4° de nationaliteit van de verschillende betrokken personen;

5° de gezinstoestand van verzoeker en o.m. in voorkomend geval de duur van het huwelijk of de relatie, en andere factoren die getuigen van een effectief gezinsleven van het echtpaar;

6° de vraag of de partner kennis had van de misdrijven op het ogenblik dat het gezinsleven een aanvang nam;

7° de vraag of uit het huwelijk of de relatie kinderen zijn geboren en in voorkomend geval hun leeftijd;

8° de ernst van de moeilijkheden die de partner zou ondervinden in het land waarnaar verzoeker uitgewezen wordt;

9° het belang en het welzijn van de kinderen, en in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen van verzoeker zouden kunnen ondervinden in het land waarnaar hij uitgewezen wordt;

10° de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en met het land van bestemming;

11° in voorkomend geval medische gegevens.

Deze criteria zijn allen van belang voor het gezinsleven. Voor het privéleven zijn van belang het eerste, tweede, derde, tiende en elfde criterium (EHRM 15 november 2012, Shala/Zwitserland).

3.1. De duur van het verblijf van verzoeker in België

Verzoeker is op achtjarige leeftijd in 1981 naar België gekomen en verblijft hier bijgevolg sinds 38 jaar. Volgens verweerder kan met deze "heel lange" duur geen rekening gehouden worden omdat verzoeker zich niet verbonden voelt met de Belgische samenleving gelet op zijn langdurig crimineel verleden. Deze redenering kan niet aanvaard worden. Het is niet omdat een vreemdeling een of meer misdrijven pleegt dat hij zich niet verbonden voelt met België. Dat wordt immers ook niet gezegd van Belgen die een zwaar crimineel verleden hebben. Wel kan tegen dat heel lang verblijf in de balans gelegd worden het zwaar crimineel verleden, maar zo lijkt de motivering niet begrepen te kunnen worden.

Het motief dat verzoeker reeds als kind in België verblijfsrecht genoot maar het nadien "kwijtgespeeld" was, en ondanks de bezwaren van openbare orde toch weer de kans gekregen heeft zijn leven in België verder te zetten en humanitaire regularisatie heeft gekregen, is kennelijk in strijd met de feiten en schendt bijgevolg de materiële motiveringsplicht. Uit een brief van verweerder van 4 juli 2002, die zich in het administratief dossier bevindt, aan het gemeentebestuur, blijkt dat verzoeker, op 19-jarige leeftijd, op 23 januari 2002 ambtshalve geschrapt werd. In die brief van nauwelijks 5,5 maand nadien vraagt verweerder hem terug in te schrijven. Op grond van artikel 19 Vw. verliest de vreemdeling slechts zijn verblijfsrecht ten gevolge van een afwezigheid uit België na meer dan 12 maanden. Verzoeker heeft dus niet zijn verblijfsrecht verloren en humanitaire regularisatie gekregen.

Nog minder kan het motief aanvaard worden dat België verzoeker genoeg heeft ondersteund en kansen geboden opdat hij zijn goede wil kon laten zien. Om te beginnen is dat erg moraliserend, wat geen aanvaardbaar motief uitmaakt. Verder moeten, zoals onderwijsondersteuner Nora Ed-Daoui het stelt, mensen met een migratieachtergrond die kansen in Vlaanderen krijgen, die zelf ook creëren (stuk 4).

De motivering m.b.t. dit punt is bijgevolg niet correct.

3.2. De banden met Marokko

Volgens verweerder blijken nergens uit het dossier er onoverkomelijke of bijzondere obstakels te zijn waardoor verzoeker zich niet in "eigen" land zou kunnen vestigen. Het is redelijk aan te nemen dat hij zich nog verbonden voelt met Marokko: zijn mededaders zijn

van dezelfde origine, uit het arrest van 23 september 2015 blijkt dat verzoeker een Marokkaanse bankrekening van zijn vader gebruikt te hebben om geld wit te wassen. Hij blijkt ook regelmatig op vakantie geweest te zijn in Marokko o.a. om bedragen van die rekening af te halen. Het zal ongetwijfeld wel wat moeite vragen aan verzoeker om er een verblijf en werk te vinden, en sociale contacten op te bouwen, maar onoverkomelijk is het allemaal niet.

Deze stelling is in strijd met het dossier. Bij het (schriftelijk) horen in het raam van de procedure tot beëindiging van verblijf heeft verzoeker vermeld dat hij het Arabisch, de enige officiële landstaal in Marokko, niet kan lezen of spreken. De belangrijkste vreemde taal, het Frans, kent hij evenmin, hij spreekt enkel Berbers en kan het zelfs niet lezen (zie feitenrelaas, met zijn gezin spreekt hij Nederlands). Dat is een belangrijke factor waardoor leven in Marokko voor hem zeer moeilijk is, waarmee geen rekening gehouden wordt. De bankrekening heeft de vader gesloten in 2009. Dat schreef verweerder overigens in de beslissing tot beëindiging van verblijf. Verzoeker maakte gebruik van deze bankrekening in dat jaar (arrest 23 september 2015, blz. 69), d.w.z. 10 jaar geleden. Verweerder kan bijgevolg niet aantonen dat verzoeker heden nog over deze bankrekening zou beschikken. Hij is sindsdien nog nauwelijks in Marokko geweest, het is voor hem uitsluitend een vakantieland, net zoals voor talrijke Belgen.

Ook hier blijkt dat verweerder geen correcte inschatting van de feitelijke elementen heeft gemaakt.

3.3. De leeftijd en gezondheidstoestand van verzoeker

Volgens verweerder is verzoeker nog voldoende jong om zich te vestigen in Marokko en heeft zijn gezondheidstoestand hierop geen invloed.

Verzoeker heeft geen opmerkingen in dit verband.

3.4. De economische situatie van verzoeker

Volgens verweerder verblijft verzoeker op het ogenblik van het nemen van de beslissing in de gevangenis en zijn verwijdering zou geen groot economisch verlies voor België zijn vermits hij nu niet effectief aan de slag is.

Deze stelling is flagrant in strijd met de feiten vermits t.g.v. een vonnis van 3 juni 2019 van de strafuitvoeringsrechtbank 3 maanden en 4 dagen vóór het nemen van de beslissing verzoeker vrijgelaten is met elektronisch toezicht en hij sinds 17 juni 2019 werkt (ip. dat vonnis wordt overigens de kans op recidive laag ingeschat).

Volgens de ministeriële omzendbrief nr. 1815bis van 27 november 2017 van de minister van Justitie en van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, blz. 4, stuurt de gevangenis aan de Dienst Vreemdelingenzaken tijdig een aanvraag tot instructies met daarin de gekende identiteiten, reden van invrijheidsstelling, eventueel vonnis strafuitvoeringsrechtbank ...

Verweerder was bijgevolg op de hoogte van het feit dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing verzoeker niet meer in de gevangenis verbleef. Met het oordeel van de strafuitvoeringsrechtbank dat de kans op recidive laag is, element waarmee kennelijk geen rekening gehouden werd.

Weliswaar kan volgens artikel 25/2 van de wet van 17 mei 2006 betreffende de externe rechtspositie van de veroordeelden tot een vrijheidsstraf en de aan het slachtoffer toegekende rechten in het raam van de strafuitvoeringsmodaliteiten, ingevoegd op 5 februari 2016, het elektronisch toezicht niet worden toegekend wanneer op grond van een advies van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat de veroordeelde niet toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf in België. Deze bepaling werd echter vernietigd door het Grondwettelijk Hof bij arrest van 21 december 2017 nr. 148/2017. Ook al is verzoeker niet toegelaten op een recht op verblijf, kon hij bijgevolg onder elektronisch toezicht vrijkomen.

De omzendbrief van 27 november 2017, die dateert van vóór dit arrest, kan bijgevolg op dit punt niet meer toegepast worden.

Vermits deze omzendbrief niet in het Belgisch Staatsblad werd bekendgemaakt, en zelfs niet op de website van verweerder vermits de laatste gepubliceerde omzendbrief deze is van 16 juni 2016 (!), is het niet duidelijk hoe t.g.v. dit arrest van het Grondwettelijk Hof de communicatie tussen de gevangenis en verweerder verloopt. Maar minstens is duidelijk dat er wettelijk geen beletsel is om verzoeker onder elektronisch toezicht vrij te laten, ook al heeft hij geen recht op verblijf.* Het vonnis heeft het over een aanvraag tot verblijf in onderzoek, waardoor verzoeker nu niet kan verwijderd worden, maar dat betekent nog niet dat verzoeker over een recht op verblijf beschikt, dat werd overigens geweigerd. Alleszins werd op grond van de omzendbrief verweerder verwittigd van de procedure die liep voor de strafuitvoeringsrechtbank, om een advies te verlenen, alsmede van het vonnis.

Ook uit de inzage van het dossier blijkt dat op het ogenblik van het nemen van de beslissing verweerder op de hoogte was van de vrijlating. In een mail van 9 augustus 2019 van ambtenaar van DVZ N.V. aan de ambtenaar die de bestreden beslissing genomen heeft, wordt het volgende gemeld:

"Betrokkene is vanaf 12.3.2019 in elektronisch toezicht. Bij het nemen van een beslissing zal met de nieuwe elementen rekening gehouden moeten worden".

Dat gebeurt niet.

Er is ook een mail aan verweerder vóór het nemen van de bestreden beslissing waarbij het gemeentebestuur erop aandringt tijdig een beslissing te mogen ontvangen, nl. vooraleer de geldigheidsduur van het attest van immatriculatie verstrijkt. Daaruit kan enkel afgeleid worden dat verzoeker vrij is.

Bij zijn beoordeling verwijst verweerder tot vijfmaal toe naar het feit dat verzoeker opgesloten is:

"Betrokkene zit, gezien op opeenstapeling van de straffen, heden in de gevangenis"

"Betrokkene verblijft heden in de gevangenis en ..."

"..., betrokkene verblijft voor het ogenblik in de gevangenis ..."

"... gezien zijn opsluiting."

"... de huidige situatie waarbij betrokkene in de gevangenis verblijft..."

Gezien de "huidige opsluiting" van verzoeker een essentieel bestanddeel is bij de beoordeling in de bestreden beslissing, vereist het zorgvuldigheidsbeginsel dat verweerder nagegaan zou hebben of verzoeker effectief nog in de gevangenis verbleef op het ogenblik van het nemen van de beslissing.

Overigens schendt verweerder, door te stellen dat verzoeker in de gevangenis verblijft, de materiële motiveringsplicht en maakt hij een foute beoordeling in het maken van de balans vereist door artikel 8 EVRM en artikel 43, § 2 Vw. Aldus worden deze artikelen kennelijk geschonden.

3.5. Het gezinsleven in België

Volgens artikel 43, § 2 houdt verweerder rekening o.m. met de gezinssituatie van verzoeker.

Volgens artikel 8 EVRM houdt verweerder rekening met De nationaliteit van de verschillende betrokken personen;

De gezinstoestand van verzoeker en, in voorkomend geval, de duur van het huwelijk of de relatie, en andere factoren die getuigen van een effectief gezinsleven van het echtpaar;

De vraag of de partner kennis had van de misdrijven op het ogenblik dat het gezinsleven een aanvang nam;

1 - De vraag of uit het huwelijk of de relatie kinderen zijn geboren en in voorkomend geval hun leeftijd; De ernst van de moeilijkheden die de partner zou ondervinden in het land waarnaar verzoeker uitgewezen wordt;

Het belang en het welzijn van de kinderen, en in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen van verzoeker zouden kunnen ondervinden in het land waarnaar hij uitgewezen wordt.

Vermits het begrip "gezinssituatie" van artikel 43, § 2 terug te vinden is in de 6 criteria van artikel 8, worden deze criteria een na een besproken.

3.5.1. De nationaliteit van de verschillende betrokken personen

Zoals de bestreden beslissing aangeeft, zijn alle gezinsleden van verzoeker, partner en kinderen, Belg.

3.5.2. De gezinssituatie van verzoeker en de duur van het huwelijk of de relatie en andere actoren die getuigen van een effectief gezinsleven van het echtpaar

Verzoeker heeft een vaste relatie met zijn partner sinds 29 jaar, meer bepaald sinds de leeftijd van 18 jaar. Het was ook zijn eerste partner. Zij hebben samen 2 minderjarige kinderen en hebben een zeer hecht gezinsleven. Het wordt niet betwist dat ook gedurende de gevangenschap van verzoeker zowel de partner als de kinderen zeer vaak verzoeker kwamen bezoeken, de partner ook met privébezoek. Op dit ogenblik wonen de partners en de kinderen samen.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verweerder rekening gehouden heeft met deze zeer lange duur van de relatie. Integendeel, volgens verweerder stond dit gezinsleven het onaangepast gedrag van verzoeker niet in de weg en vond verzoeker kennelijk het gezinsleven niet zo belangrijk dat hij zijn gedrag daaraan diende aan te passen. Bijgevolg hoeft verweerder dit gezinsleven niet als absoluut te beschouwen.

Dat is geen correcte afweging van de zeer lange duur van het gezinsleven enerzijds en het gevaar voor de openbare orde van verzoeker anderzijds. Het recht op gezinsleven is overigens nooit absoluut, daarom bepaalt artikel 8, lid 2 EVRM dat op het gezinsleven inmenging kan gebeuren. Dit motief is aldus niet pertinent.

3.5.3. De vraag of de partner kennis had van de misdrijven op het ogenblik dat de relatie een aanvang nam

Op het ogenblik dat het gezinsleven een aanvang nam, in het jaar 1990, had verzoeker nog geen misdrijf gepleegd. De partner kon daarvan bijgevolg niet op de hoogte zijn.

Verweerder houdt daarmee geen rekening, de bestreden beslissing bevat daarover niets. Dat doet aldus opnieuw afbreuk aan de verplichting voor verweerder om een correcte balans te maken van de belangen van verzoeker en die van de staat.

3.5.4. De vraag of uit het huwelijk of de relatie kinderen zijn geboren en hun leeftijd

Uit de relatie zijn 2 dochters geboren, op 13 oktober 2006 en op 28 augustus 2012.

Verweerder houdt wel rekening met het bestaan van 2 kinderen, maar vermeldt ergens hun leeftijd. Hij toont bijgevolg niet aan daarmee rekening te hebben gehouden.

Ook hier blijkt bijgevolg niet dat een correcte balans werd gemaakt.

3.5.5. De ernst van de moeilijkheden die de partner zou ondervinden in het land waarnaar verzoeker uitgewezen wordt

Het is voor de partner onmogelijk om het gezinsleven verder te zetten in Marokko. Zij is daar slechts enkele keren geweest op vakantie en heeft daar nooit gewoond. Buiten verzoeker kent zij daar niemand. Zij kent ook niets van het Arabisch noch van Berbers. Zij heeft steeds in de Kempen in een klein dorp gewoond, bovendien naast haar ouders. Het is voor haar als 45-jarige vrouw volstrekt onmogelijk om te aarden in Marokko. Uit de stukken meegedeeld op 10 mei 2017 blijkt dat zij van 1997 tot 2015 gewerkt heeft als contractueel ambtenaar op de Provincie Antwerpen, en daar ontslag moest nemen omwille van haar gezinslast. Zij volgde met vrucht een opleiding als kapster (certificaat CVKO 27 april 2017, stuk meegedeeld bij vorig beroep) en eveneens met vrucht een opleiding damessnitten (certificaat CVKO 27 juni 2017, stuk meegedeeld bij vorig beroep). Haar verplichten om het gezinsleven met verzoeker in Marokko uit te oefenen, impliceert dat zij deze opleidingen voor niets heeft gevolgd en dat zij haar droom om een kapsalon open te doen, mag opbergen. Er wordt ook verwezen naar de wijze waarop zij in haar brief beschrijft dat het voor haar ondenkbaar is om in Marokko te gaan wonen.

De bestreden beslissing beperkt er zich toe te stellen dat het gezin uiteraard vrij is zich elders te vestigen waar de leden ervan legaal kunnen binnenkomen en er verblijven. Voor zover met "elders" Marokko bedoeld wordt, wordt verwezen naar wat hiervoren betoogd werd, wat ook al gedaan werd in

het vorig beroep en waar verweerder geen rekening mee houdt. Verweerder houdt ook geen rekening met het feit dat verzoeker en zijn partner niet gehuwd zijn (wat hun persoonlijke keuze is en waarmee verweerder zich niet hoeft te bemoeien) en ten gevolge waarvan de partner onmogelijk verblijfsrecht kan verkrijgen in Marokko. Marokko tolereert het samenleven van een ongehuwd paar niet zoals onlangs nog duidelijk werd met een journaliste die om deze reden strafrechtelijk werd veroordeeld. Voor zover "elders" een derde land bedoeld wordt, maakt verweerder niet duidelijk in welk derde land beide partners verblijfsrecht zouden kunnen verkrijgen, terwijl bij een verwijderingsmaatregel, waarvan de huidige beslissing ongetwijfeld de voorbode is, verweerder het land moet aanduiden waarnaar verzoeker zal verwijderd worden en dit om na te gaan of de artikelen 3 en 8 EVRM zullen nageleefd worden (Terugkeerhandboek Europese Commissie, 16 november 2017, aanbeveling (EU) 2017/2338, Pb. 19 december 2017, L 339/83; EHRM 11 oktober 2011, Auad/Bulgarije, § 139; 15 april 2014, Asalya/Turkije, § 133), en terwijl de onderzoeksplicht die weegt op verwerende partij in het raam van het nauwkeurig en volledig onderzoek naar een eventuele schending van artikel 8 EVRM, haar ertoe noopt alle elementen te vermelden die in dat verband nuttig kunnen zijn.

Wat er ook van zij, uit de beperkte motivering in de bestreden beslissing (motivering die veel uitgebreider was op dit punt in de beslissing tot beëindiging van verblijf van 2017) blijkt niet dat verweerder oog heeft gehad voor de moeilijkheden van de partner bij het verlaten van België. Bijgevolg wordt artikel 8 EVRM geschonden.

3.5.6 Het belang en het welzijn van de kinderen, en in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen van verzoeker zouden kunnen ondervinden in het land waarnaar hij uitgewezen wordt

De kinderen kunnen eveneens onmogelijk aarden in Marokko, nu zij enkel Nederlands kennen, taal die zij uitsluitend gebruiken met hun beide ouders. Het beginsel van het belang van het kind omvat 2 aspecten, nl. het behouden van eenheid van het gezin en het welzijn van het kind (RvV 26 juli 2017, nr. 190.076; 30 augustus 2017, nr. 191.054; 21 september 2017, nr. 192.379). Zij hebben al hun sociale en culturele banden hier en zijn nooit in Marokko geweest. Zeker het oudste kind, dat 13 jaar oud is, kan zich onmogelijk aanpassen in Marokko. Het kan niet eens de landstaal aldaar (Arabisch) lezen. Het behoud van eenheid van het gezin pleit in het voordeel van de mogelijkheid voor verzoeker om in België te blijven, en het welzijn van de kinderen pleit er eveneens voor om in België te mogen blijven. Zowel een verwijdering van verzoeker als het verderzetten van het gezinsleven in Marokko zijn overduidelijk in strijd met het belang en het welzijn van de kinderen.

De motivering dat de kinderen verzoeker vaak kunnen gaan bezoeken en/of intensief contacten kunnen onderhouden via sociale media is onvoldoende.

Uit het dossier blijkt dat de partner meegedeeld heeft te leven van werkloosheidsuitkeringen. Zij kan dus om financiële redenen niet "vaak" voor 3 personen een reis naar Marokko ondernemen. Verweerder houdt daarmee geen rekening.

Wat de contacten via sociale media betreft, dient het volgende opgemerkt te worden.

Het Europees Hof voor de rechten van de mens heeft voor de eerste keer aanvaard dat een gezinsleven kan uitgeoefend worden via sociale media in een arrest van 26 juni 2014 inzage

M.E./Zweden. Het ging daar om 2 echtgenoten die zeer tijdelijk van mekaar gescheiden zouden worden, de tijd nodig opdat de vreemdeling in het land van herkomst een aanvraag tot verblijf op grond van gezinshereniging zou indienen. Dat zijn volledig andere omstandigheden dan in onderhavige zaak. Het Hof heeft het gebruik van sociale media als uitoefening van gezinsleven tussen ouder en minderjarige kinderen aanvaard in een arrest van 1 december 2016, Salem/Denemarken, maar omdat de vader er geen bezwaar tegen had dat het gezinsleven op die manier zou uitgeoefend worden en daarmee instemde (§ 81), wat hier niet het geval is. In de arresten van 1 juni 2017, Külekci/Oostenrijk en 1 maart 2018, Ejimson/Duitsland, keurde het Hof het gebruik van sociale media goed als vorm van uitoefening van het gezinsleven omdat het ging tussen een ouder en zijn meerderjarig kind. Het Hof heeft bijgevolg nooit beslist dat sociale media een fysiek samenleven kunnen vervangen voor een ouder en een minderjarig kind indien de ouder daarmee niet ingestemd had. De Raad heeft beslist dat het gebruik van sociale media niet als een vorm van gezinsleven kan beschouwd worden wanneer het gaat over een kind van één jaar (RvV 16 augustus 2016, nr. 173.197). Bijgevolg moet verweerder concreet motiveren, in functie van de leeftijd van de 2 kinderen van verzoeker, of het gezinsleven kan uitgeoefend worden via sociale media, wat niet gebeurt vermits de leeftijd van de kinderen niet eens vermeld wordt. Dat is des te meer zo, nu "pour un parent et son enfant, être ensemble représente un élément fondamental de la vie familiale et des mesures internes qui les en empêchent constituent une ingérence dans le droit protégé par l'article 8 de la Convention" (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 151). Contacten per mail of per telefoon of sporadische bezoeken kunnen bijgevolg, tot bewijs van het tegendeel, het recht voor verzoeker om voortdurend fysiek contact te hebben met zijn minderjarige kinderen niet vervangen. De omstandigheid dat het hoger belang van het kind een primordiaal maar geen absoluut karakter heeft, doet niet ter zake, nu verwerende partij in haar overwegingen zelfs geen oog heeft voor het primordiaal

belang van het kind: er is immers geen enkel element dat ervoor pleit dat het in het belang van de kinderen zou zijn om in Marokko te gaan leven.

Uit het voorgaande volgt dat ook hier verweerder niet op een correcte wijze de balans heeft gemaakt tussen de belangen van verzoeker en zijn gezin en de belangen van de overheid.

3.6. De tijdspanne sinds het plegen van de misdrijven en het gedrag van verzoeker gedurende deze periode

Alle misdrijven dateren van vele jaren geleden. De meeste misdrijven dateren van meer dan 15 jaar geleden. Twee feiten werden gepleegd 13 jaar geleden (veroordelingen 20 april 2009 en 20 juni 2011), een feit 9 jaar geleden (veroordeling 12 december 2011) en een feit tot 8 jaar geleden (veroordeling 23 september 2015). Het wordt niet betwist dat sedert de laatst gepleegde feiten verzoeker een voorbeeldig gedrag vertoont. O.n]. de partner van verzoeker heeft in haar brief meegedeeld in bijlage bij de aangetekende brief van 10 mei 2017 hierover omstandig uiteengezet welk positief gedrag verzoeker in de gevangenis vertoont. Dit werd ook betoogd in het vorig beroep.

In de bestreden beslissing wordt over dit criterium van de Boultif-Uner-rechtspraak niet gemotiveerd. Ook hier wordt bijgevolg geen correcte balans gemaakt.

Bovendien, en zoals reeds hoger betoogd, indien de brief van de partner onvoldoende was om aan te nemen dat verzoeker zijn gedrag ten goede gewijzigd heeft, had verweerder de onderzoeksplicht om hierover een nauwkeurig onderzoek te verrichten, en rekening te houden met het feit dat volgens het strafuitvoeringsvonnis van 3 juni 2019 de kans op recidive klein is.

3.7. De sociale en culturele integratie in België

Deze begrippen, die voorkomen in artikel 45, § 2 Vw., vallen samen met het begrip privéleven van artikel 8 EVRM.

Verwerende partij aanvaardt dat verzoeker in België een privéleven heeft, vermits het begrip enkele keren in de bestreden beslissing voorkomt.

De vereiste van artikel 8 EVRM heeft te maken met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen, en gelet op het feit dat dit artikel primeert op de Vreemdelingenwet, is het de taak van het bestuur om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op de openbare orde. Het komt verwerende partij toe een nauwkeurig en nauwgezet onderzoek uit te voeren en de fair balance te maken. M.a.w. verwerende partij heeft een onderzoeksplicht om op een correcte wijze deze fair balance te maken (EHRM 25 oktober 2016, Dzhurayev en Shalkova/Rusland; 13 december 2016, Paposhvili/België, § 224-225). Deze onderzoeksplicht geldt niet alleen inzake het gezinsleven, maar ook voor het privéleven. Vermits het gezinsleven en het privéleven 2 afzonderlijke begrippen zijn, dient deze fair balance voor elk van beiden gemaakt te worden. Daar waar verwerende partij dit, weliswaar op een onbehoorlijke wijze, maakt m.b.t. het gezinsleven, doet zij dit in het geheel niet m.b.t. het privéleven.

Het begrip "privéleven" is een ruim begrip en het is mogelijk noch noodzakelijk er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM, Guide on article 8 of the European Convention on human rights, 2017, 16). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is een feitenkwestie. Gezondheid en de morele en fysieke integriteit behoren tot het privéleven. Het recht op eerbiediging van het privéleven omvat ook het recht op persoonlijke ontwikkeling en het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en met de buitenwereld in het algemeen en behelst dus aspecten van de sociale identiteit. In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen deel uit van het privéleven van elke persoon. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan (RvV 26 februari 2016, nr. 162.978; 28 april 2017, nr. 186.307).

Bij wijze van voorbeeld wordt gewezen op de aanwezigheid, sinds decennia, van de ouders en van alle broers en zussen in België. Daar waar de contacten tussen verzoeker en hen geen gezinsleven in de zin van artikel 8 uitmaken, behoren deze sociale contacten wel tot het privéleven van verzoeker (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland; RvV 8 januari 2016, nr. 159.616). Dat geldt ook voor de sociale contacten tussen verzoeker en de ouders van zijn partner, die naast hem wonen in Wechelderzande.

In de loop van 38 jaar wettig verblijf heeft verzoeker noodzakelijkerwijze talrijke sociale contacten en bijgevolg een privéleven ontwikkeld. In dat geval wordt trouwens een privéleven vermoed aanwezig te zijn. Hoe langer iemand in België aanwezig is, hoe aannemelijker is dat hij een privéleven heeft opgebouwd (RvV 27 april 2017, nr. 186.144).

Verwerende partij weet dat verzoeker eigenaar is van verscheidene onroerende goederen. Ook al is daar beslag op gelegd, er zijn discussies gaand met de FOD Financiën in dat verband (wat verwerende partij weet of zou te weten gekomen zijn indien ze zich van haar onderzoeksplicht had gekweten), en bijgevolg maken deze eigendommen deel uit van de economische belangen en bijgevolg van het privéleven van verzoeker.

Op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing was verzoeker sinds 3 maanden aan het werk. Ook deze economische banden maken deel uit van het privéleven van verzoeker.

Artikel 8 vereist een zorgvuldig onderzoek naar alle relevante feiten en omstandigheden (RvS 21 oktober 2019, nr. 245.827; RvV 26 februari 2016, nr. 162.978). Verwerende partij faalt om op zorgvuldige wijze een billijke belangenafweging te maken tussen de belangen van verzoeker en die van de overheid.

De motivering volgens dewelke verzoeker, gezien zijn levensstijl, deze sociale contacten en culturele integratie echt genegen is, is opnieuw erg moraliserend en bijgevolg niet pertinent. Dat de veelheid van de feiten allerminst getuigt van een gezonde integratie in de Belgische samenleving, is een waardeoordeel, maar maakt niet het maken van een balans uit: verweerder moet concreet het ene tegen het andere afwegen, wat niet gebeurt. Hetzelfde geldt voor de stelling dat verzoeker eerder geïntegreerd is in criminele milieus dan in de reguliere samenleving.

Conclusie: uit het voorgaande blijkt overduidelijk dat verwerende partij een aantal van de Boultif/Uner-criteria niet heeft onderzocht en, waar dat wel gebeurde, meestal op een onbehoorlijke wijze de fair balance gemaakt heeft. Verwerende partij moet overgaan tot een concrete en zorgvuldige belangenafweging (RvV 19 mei 2016, nr. 167.798), wat niet het geval is. Daardoor worden het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 8 EVRM geschonden.

Het gaat bovendien vaak om speculaties en niet-verifieerbare beweringen, wat de motiveringsplicht schendt (RvV 24 november 2017, nr. 195.538).

Verzoeker wenst nog op het volgende te wijzen: de beslissing en de motivering van het arrest van de Raad van 12 maart 2019 heeft uiteraard gezag van gewijsde. Maar dit kan niet onverkort ingeroepen worden in deze zaak om huidig beroep af te wijzen. In de eerste plaats is de motivering in de beslissing tot beëindiging van verblijf veel uitgebreider dan deze van de huidige bestreden beslissing.

Bovendien zijn er sindsdien 2 jaar verlopen, wat van belang is voor de beoordeling van een aantal criteria van artikel 8 EVRM. De overweging van verweerder dat sinds 12 maart 2019 niets veranderd is, naast het feit dat dit onjuist is gelet op zijn vrijlating uit de gevangenis, getuigt van een onbegrip over de bevoegdheid van de Raad, vermits in het arrest van die datum de elementen werden beoordeeld waarvan verweerder kennis had in de beslissing uit 2017. Het is bijgevolg de datum van beide beslissingen die moet vergeleken worden, en niet de datum van het arrest.

Tenslotte leeft verzoeker nu thuis bij zijn partner en kinderen, anders dan in 2017, wat, zoals reeds supra, betoogd, een essentieel verschil uitmaakt, ook in de ogen van verweerder.

Antwoord van verweerder en repliek

Om te beginnen kan worden vastgesteld dat verweerder niet afzonderlijk antwoordt op de 2 onderdelen, terwijl ze toch een onderscheiden argumentatie bevatten.

Verder betoogt verweerder het volgende:

1. Op blz. 12 onderaan verwijst verweerder naar de motivering van het arrest van de Raad van 12 maart 2019 nr. 218.132. Zoals hoger al betoogd, is dit niet toegelaten omdat het een a-posteriorimotivering uitmaakt.
2. Verweerder kon geen rekening houden met het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank, waarvan hij voor het eerst kennisnam via het beroep en bijgevolg na het nemen van de beslissing. Maar verweerder, die sinds de mail van 9 augustus 2019 kennis had van de voorwaardelijke vrijlating, kon zelf zich hierover informeren, wat trouwens zijn verplichting was gelet op de onderzoeksplicht die op hem rust in het raam van het onderzoek na^r artikel 8 EVRM. De verwijzing naar het arrest van de Raad van 17 oktober 2019 nr. 227.602 is niet pertinent daar het in die zaak niet ging om een vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank. Verweerder negeert ook zijn eigen omzendbrief nr. 1815bis, die wel voorziet in een communicatie tussen het gevangeniswezen en DVZ.
3. Dat het verweerder vrij staat om vanuit administratiefrechtelijk vlak het actueel gevaar te beoordelen, is juist, en verzoeker heeft niet het tegendeel beweerd, zodat dit geen antwoord is op het middel.
4. M.b.t. artikel 8 EVRM verwijst verweerder naar de motivering van het arrest van 12 maart 2019 wat, zoals reeds gezegd, een niet-toegelaten a-posteriorimotivering uitmaakt. Verweerder geeft er zich nu blijkbaar rekenschap van dat de motivering in de bestreden beslissing totaal onvoldoende is, zoals reeds aangevoerd in het beroep.
5. Dat verzoeker op het ogenblik van de bestreden beslissing aan het werk was, wist verweerder niet. Zoals reeds onder punt 2 en in het middel betoogd, is dit te wijten aan een gebrek aan onderzoek van verweerder.
6. Verweerder is niet verplicht een bewijs voor te leggen van de bankrekening in Marokko. Het komt verweerder in het raam van zijn onderzoeksplicht wel toe na te gaan of deze bankrekening in 2019 nog bestaat. Dat had kunnen gevraagd worden aan de vader van verzoeker of aan verzoeker zelf.
7. Verzoeker toont niet aan dat er bepaalde stukken zijn die een ander licht zouden kunnen werpen op zijn situatie en de toepassing van de Boultif-Unercriteria. Dit is een algemene stelling, voor de mate

waarin verweerder geen rekening heeft gehouden met bepaalde stukken, wordt verwezen naar het middel. Alweer wordt, onterecht, verwezen naar het arrest van 12 maart 2019.

8. Bladzijde 15 in fine, bladzijden 16 en 17 en bladzijden 18 aanvang worden gans ingenomen door een citaat van het bestreden arrest. Er wordt bijgevolg in het geheel niet geantwoord op het middel.”

3.3.2. In het eerste onderdeel van het derde middel voert verzoeker aan dat het oordeel, dat zijn gedrag een *“werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving”* vormt, in de thans bestreden beslissing niet voldoende gemotiveerd zou zijn in het licht van artikel 43 en artikel 45, §2, van de vreemdelingenwet. Hij betoogt dat slechts een opsomming van verzoekers strafrechtelijke veroordelingen wordt opgegeven, zonder dat daarbij rekening wordt gehouden met de precieze feiten, in het bijzonder het tijdsverloop sinds de laatste feiten werden gepleegd. Verzoeker wijst op de positieve houding die hij aannam in de gevangenis en op het feit dat de strafuitvoeringsrechtbank in zijn vonnis van 3 juni 2019 oordeelde dat de kans op recidive klein is. Verzoeker betoogt ook dat de beslissing van 26 oktober 2017, waarbij zijn verblijf werd beëindigd, in dit verband een veel uitgebreider motivering bevatte. Zo werd onder meer uitgebreid verwezen naar de arresten van 20 juni 2011 en 23 september 2015, hetgeen in de thans bestreden beslissing werd nagelaten.

Artikel 43 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren [2 ...] :

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Artikel 43 van de vreemdelingenwet moet worden samengelezen met artikel 45 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.

(...)”

Verzoeker uit kritiek op de motivering van de thans bestreden beslissing en stelt dat de motivering thans minder goed is dan in de beslissing van 26 oktober 2017 waarbij zijn verblijf werd beëindigd. Hij wijst ook op onjuistheden met betrekking tot zijn schrapping uit het vreemdelingenregister en betoogt dat de moraliserende overwegingen in de beslissing niet pertinent zijn.

De Raad merkt echter op dat de bestreden beslissing niet enkel verwijst naar verzoekers strafrechtelijke en verblijfsrechtelijke antecedenten, maar ook verwijst naar de beslissing tot beëindiging van verblijf van 26 oktober 2017 waarin reeds een uitgebreide beoordeling en afweging werd gemaakt van het gevaar voor de openbare orde dat verzoeker vormt, verzoekers familiale belangen en de belangen van de

kinderen. De bestreden beslissing verwijst verder naar het arrest van de Raad met nr. 218 132 van 12 maart 2019 waarin het beroep tegen de beëindiging van zijn verblijf werd verworpen.

De bestreden beslissing stelt dat *“ten gronde eigenlijk niets (is) veranderd aan de situatie van betrokkene.”* Dit motief acht de Raad determinerend. De verwerende partij heeft verzoekers gedrag en familiale belangen reeds beoordeeld in het kader van de beslissing tot beëindiging van het verblijf, overeenkomstig de artikelen 22 en 23 van de vreemdelingenwet. Verzoeker heeft een annulatieberoep ingediend tegen deze beslissing en verzoekers grieven tegen deze beslissing werden verworpen in een met gezag van gewijsde bekleed arrest.

Zo werd, wat betreft de vraag of verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde, in het arrest nr. 218 132 niet enkel verwezen naar de strafrechtelijke veroordelingen als zodanig, maar werd uitgebreid rekening gehouden met verzoekers persoonlijke gedrag en criminele ingesteldheid:

“(…)

3.5.3.3. Verzoeker betwist dat uit zijn persoonlijk gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging blijkt voor een fundamenteel belang van de samenleving en dat er in zijn geval grond is om een einde te stellen aan zijn verblijf om “ernstige redenen van openbare orde”.

3.5.3.4. Verzoeker is allereerst van oordeel dat enkel rekening kan worden gehouden met de veroordelingen van 20 juni 2011 en 23 september 2015. Hij stelt dat enkel wat deze veroordelingen betreft concreet wordt ingegaan op de gepleegde feiten. Hij betoogt dat dit, wat de overige tien veroordelingen betreft, niet het geval is en verweerder zich op dit punt heeft beperkt tot een loutere verwijzing naar deze strafrechtelijke veroordelingen, terwijl strafrechtelijke veroordelingen als dusdanig geen reden kunnen zijn om het verblijf te beëindigen.

Uit artikel 23 van de Vreemdelingenwet, en de door verzoeker aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie, volgt inderdaad dat een strafrechtelijke veroordeling op zichzelf niet volstaat om een maatregel gegrond op (ernstige) redenen van openbare orde te rechtvaardigen. Dit is, in een situatie zoals deze thans voorligt, echter wel mogelijk indien uit het persoonlijke gedrag van de betrokken vreemdeling een gedrag blijkt dat van die aard is dat hieruit een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan worden afgeleid en er sprake is van “ernstige redenen van openbare orde”. Het gegeven dat een veroordeling op zich niet volstaat om een beslissing tot beëindiging van het verblijf te motiveren, impliceert niet dat verweerder niet naar de eerder opgelopen veroordelingen kan verwijzen om aan te tonen dat deze vreemdeling een gedrag vertoont waaruit kan worden afgeleid dat er sprake is van “ernstige redenen van openbare orde”. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder, wat de tien veroordelingen betreft waarmee volgens verzoeker geen rekening mag worden gehouden, telkens heeft vermeld om welke strafrechtelijke feiten waaraan verzoeker zich schuldig maakte het gaat, wanneer deze feiten zijn gepleegd en tot welke strafmaat verzoeker voor deze feiten is veroordeeld. Het gaat om volgende feiten:

- 1. diefstal met braak, inklimming of valse sleutels (4 feiten), heling en opzettelijke slagen en verwondingen, feiten gepleegd tussen 13 augustus 1990 en 28 mei 1991 en waarvoor verzoeker op 29 april 1992 is veroordeeld tot definitief geworden gevangenisstraffen van 6 maanden met probatie-uitstel van 3 jaar en 8 dagen met uitstel van 3 jaar;*
- 2. poging tot diefstal, met braak, inklimming of valse sleutels, feit gepleegd op 30 juli 1992 en waarvoor verzoeker op 25 februari 1993 is veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 3 maanden met uitstel van 3 jaar;*
- 3. opzettelijke verwondingen of slagen en opzettelijke verwondingen of slagen die een ziekte of een arbeidsongeschiktheid tot gevolg hebben gehad, feiten gepleegd op 14 maart 1995 en waarvoor verzoeker op 9 januari 1997 is veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel van 3 jaar;*
- 4. het voorhanden hebben van een verweervuurwapen, feit gepleegd op 22 oktober 1995 en waarvoor verzoeker op 23 april 1997 is veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 maanden met uitstel van 3 jaar;*
- 5. opzettelijke verwondingen of slagen die een ziekte of een arbeidsongeschiktheid tot gevolg hebben gehad, feit gepleegd op 20 januari 1996 en waarvoor verzoeker op 17 november 1998 is veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 5 maanden met uitstel van 3 jaar;*
- 6. opzettelijke verwondingen of slagen die een ziekte of een arbeidsongeschiktheid tot gevolg hebben gehad, feit gepleegd op 18 mei 1997 en waarvoor verzoeker op 17 januari 2000 is veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 maanden met uitstel van 3 jaar;*

7. opzettelijke verwondingen of slagen die een ziekte of een arbeidsongeschiktheid tot gevolg hebben gehad, feit gepleegd op 6 augustus 2000 en waarvoor verzoeker op 3 april 2003 is veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 5 maanden;

8. opzettelijke verwondingen of slagen die een ziekte of een arbeidsongeschiktheid tot gevolg hebben gehad, feit gepleegd op 30 december 2001 en waarvoor verzoeker op 24 april 2003 is veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden;

9. opzettelijke verwondingen of slagen, met voorbedachten rade, die een ziekte of een arbeidsongeschiktheid tot gevolg hebben gehad en het deel uitmaken van een vereniging met het oogmerk om een aanslag te plegen op personen of op eigendommen, feiten gepleegd op 23 januari 2006 en waarvoor verzoeker op 20 april 2009 is veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel van 5 jaar behalve 6 maanden;

10. opzettelijke verwondingen of slagen, feit gepleegd op 20 september 2010 en waarvoor verzoeker op 12 december 2011 is veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 8 maanden in staat van wettelijke herhaling.

Daarnaast zijn er de twee veroordelingen van 20 juni 2011 en 23 september 2015, die handelen over de volgende feiten:

11. opzettelijke slagen of verwondingen met de dood tot gevolg, maar zonder het oogmerk om te doden, feit gepleegd op 12 februari 2006 en waarvoor verzoeker op 20 juni 2011 is veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 40 maanden.

12. met bedrieglijk opzet of met het oogmerk om te schaden, valsheid te hebben gepleegd in handels-, bank-, of private geschriften, hetzij door valse handtekeningen, hetzij door namaking of vervalsing van geschriften of handtekeningen, hetzij door overeenkomsten, beschikkingen, verbintenissen of schuldbevrijdingen valselijk op te maken of achteraf in de akten in te voegen, hetzij door toevoeging of vervalsing van bedingen, verklaringen of feiten die deze akten ten doel hadden op te nemen of vast te stellen en met hetzelfde bedrieglijk opzet of met het oogmerk om te schaden gebruik te hebben gemaakt van de valse akte of van het valse stuk wetende dat het vervalst was (10 feiten); zaken te hebben omgezet of overgedragen met de bedoeling de illegale herkomst ervan te verbergen of te verdoezelen en bedoelde zaken te hebben verheeld of verhuld, ofschoon verzoeker de oorsprong ervan kende of moest kennen (60 feiten); verduistering (3 feiten); en inbreuk op de maatschappelijke zekerheid der arbeiders, onmiddellijk aangifte van tewerkstelling (8 feiten); deze feiten werden gepleegd tussen 22 augustus 2002 en 10 maart 2011 en verzoeker is hiervoor op 23 september 2015 veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 40 maanden.

Het klopt dat verweerder in de bestreden beslissing vooral ingaat op de veroordelingen van 20 juni 2011 en 23 september 2015 en dat de bijzondere aandacht voor de feiten die hebben geleid tot deze veroordelingen erop wijst dat deze feiten doorslaggevend waren voor het nemen van de bestreden beslissing en de vaststelling dat er, wat verzoeker betreft, sprake is van "ernstige redenen van openbare orde" die de genomen maatregel rechtvaardigen.

Ook de overige door verzoeker gepleegde feiten worden evenwel betrokken in de beoordeling en, gelet op de voorziene motivering, kan verzoeker niet worden bijgetreden in zijn stelling als zou verweerder zich louter hebben gesteund op de strafrechtelijke veroordelingen van 29 april 1992, 25 februari 1993, 9 januari 1997, 23 april 1997, 17 november 1998, 17 januari 2000, 3 april 2003, 24 april 2003, 20 april 2009 en 12 december 2011, zonder rekening te houden met het persoonlijke gedrag van verzoeker dat hieruit naar voor komt. Zo wordt melding gemaakt van de feiten waarvoor verzoeker werd veroordeeld, alsook de strafmaat. Verweerder benadrukt verder in zijn motivering dat verzoeker in totaal maar liefst acht maal werd veroordeeld voor feiten van slagen en verwondingen en het in het licht van het afgelegde parcours niet verwonderlijk is dat de fysieke agressie van verzoeker een dodelijk slachtoffer tot gevolg had. Verweerder wijst op een gewelddadige en agressieve instelling van verzoeker zoals deze tot uiting komt in de verschillende gepleegde feiten, waarbij verzoeker blijkbaar niet in staat is om zich te conformeren aan de maatschappelijke norm dat men zich aan de wet moet houden en om lessen te trekken uit zijn eerdere veroordelingen. Verweerder stelt dat verzoekers gedrag wordt gekenmerkt door een instabiele en antisociale levensstijl en niet kan worden uitgesloten dat verzoeker in de toekomst opnieuw in situaties terechtkomt waarin zijn agressie de bovenhand neemt en er slachtoffers vallen. Hij motiveert dat de maatschappij dient te worden beschermd tegen dergelijke vorm van extreem geweld en verzoeker door zijn ingesteldheid een ernstig gevaar is voor de openbare orde. Op basis van het geheel van de feiten waaraan verzoeker zich schuldig heeft gemaakt, oordeelt verweerder verder als volgt: "Door het gewelddadige en herhaaldelijke karakter van de feiten, het ongunstig strafverleden, de manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden, andermans eigendom en fysieke integriteit in het bijzonder, mag er worden aangenomen dat u, door uw persoonlijk gedrag, een voortdurend gevaar vertegenwoordigt voor de openbare orde." En nog: "Het gedrag dat u reeds zeer vele jaren vertoont, getuigt overduidelijk van een gebrek aan normbesef en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden. Uw parcours in België is een

aaneenschakeling van misdrijven, veroordelingen en detenties. Uw strafregister begint rond uw leeftijd van 20 jaar. In totaal gaat het om 13 veroordelingen, waaronder 8 voor opzettelijke slagen en verwondingen en de overige voor- diefstal en heling; poging tot diefstal met braak, inklimming of valse sleutels; verboden wapendracht; doodslag en witwassen.” Hij besluit als volgt: “Uit de veelheid en de ernst van de door u gepleegde feiten blijkt dat u een oneerlijke, gewelddadige ingesteldheid heeft en dat hieruit legitiem afgeleid kan worden dat u een reële, actuele en bijzonder ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt. De vaststelling dat u sinds uw aankomst in België reeds 13 maal veroordeeld werd voor een veelheid aan criminelen feiten, wijst er op dat u geen lessen trekt uit uw veroordelingen en dat u de ernst van uw daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Uit uw persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen.”

Er kan worden aangenomen dat in casu niet concreter werd ingegaan op de feiten die hebben geleid tot de eerste tien veroordelingen omdat deze op zichzelf mogelijk niet voldoende zwaarwichtig zijn om het bestaan van “ernstige redenen van openbare orde” vast te stellen, in tegenstelling tot de twee veroordelingen waarop wel concreter wordt ingegaan. Verweerder geeft met zijn motivering evenwel op duidelijke wijze aan dat het persoonlijke gedrag en de persoonlijke ingesteldheid zoals deze blijken uit het geheel van de door verzoeker gepleegde feiten wel degelijk wijzen op “ernstige redenen van openbare orde” die ook actueel zijn. Het gegeven dat de feiten zoals deze ten grondslag lagen aan deze eerste tien veroordelingen mogelijk op zichzelf niet volstonden om te leiden tot de vaststelling dat er sprake is van ernstige redenen van openbare orde, en de hiervoor opgelegde gevangenisstraf relatief kort is, maakt inderdaad nog niet dat deze samen genomen met de feiten die aanleiding gaven tot de elfde en twaalfde veroordeling zoals hierboven weergegeven wel degelijk een dergelijke vaststelling kunnen rechtvaardigen, waar deze passen in een opeenvolging van ernstige gepleegde feiten en wijzen op een bepaald gedrag en een bepaalde ingesteldheid die maken dat er ook in de toekomst kan worden gesproken van ernstige redenen van openbare orde die de genomen ingrijpende maatregel rechtvaardigen.

Het feit dat de precieze omstandigheden zoals deze zich voordeden bij de eerste tien hierboven vermelde veroordelingen niet verder worden toegelicht, doet nog geen afbreuk aan de vaststelling dat verweerder niet louter rekening hield met het bestaan van deze strafrechtelijke veroordelingen maar ook met de aard van de feiten die hieraan ten grondslag lagen en het persoonlijk gedrag van verzoeker dat hieruit blijkt. Verzoeker kan niet worden gevolgd in zijn betoog dat de vermelding van de strafrechtelijke feiten waarvoor hij telkens werd veroordeeld, zonder duiding van de concrete omstandigheden waarin hij deze pleegde, in geen geval zou toelaten relevante vaststellingen te doen met betrekking tot de vraag of uit zijn persoonlijk gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging blijkt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Hij geeft ook nergens concreet aan welke concrete omstandigheden waarbinnen de door hem gepleegde feiten kaderden dan ten onrechte niet bij de beoordeling zijn betrokken of afbreuk doen aan de gedane vaststellingen.

De verschillende veroordelingen zijn ook alle terug te vinden in het administratief dossier.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat geen rekening had mogen worden gehouden met de door hem in het verleden gepleegde feiten van (poging tot) diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, heling, opzettelijke slagen en verwondingen al dan niet met voorbedachten rade en/of ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg, het deel uitmaken van een vereniging met het oogmerk om een aanslag te plegen op personen of op eigendommen en wapenbezit, zoals deze blijken uit de eerste tien veroordelingen zoals hierboven weergegeven.

3.5.3.5. Verzoeker geeft vervolgens aan niet akkoord te gaan met de gevolgen die worden getrokken uit de feiten die hebben geleid tot de veroordeling van 20 juni 2011.

Inzake de veroordeling wegens het opzettelijk, maar zonder het oogmerk om te doden, toebrengen van slagen of verwondingen met de dood tot gevolg, kan in de bestreden beslissing het volgende worden gelezen:

“Uit het arrest van het Hof van Beroep van 20.06.2011 blijkt dat “het Hof van oordeel is dat uit de elementen van het strafdossier afdoende bewezen is dat u aan het slachtoffer een slag en/of stoot gaf waardoor deze zwaar ten val kwam en een hersentrauma opliep waaraan hij enkele dagen later overleed. Het overlijden is te wijten aan geweldpleging door u en niet uit latere vallen, die op de beelden van de bewakingscamera’s te zien zijn en die uit de vaststellingen blijken. Dit volgt niet enkel uit het bijkomend deskundig verslag van dokter [P.] van 22/07/2008, waarin deze in antwoord op uw argumentatie, duidelijk aangeeft dat het vastgestelde hersentrauma en het daaropvolgend overlijden niet kunnen veroorzaakt zijn door een val met het hoofd op een plint in de inkomhal van de Level. Maar ook de gedragingen van het slachtoffer en de symptomen die worden beschreven door alle betrokkenen en te zien zijn op de beelden, en die zich manifesteren na de door u gepleegde geweldpleging, tonen aan dat de val die het slachtoffer bij die geweldpleging maakte, de fatale verwonding heeft veroorzaakt”.

Het dodelijk slachtoffer is een rechtstreeks gevolg van uw fysieke agressie, en gezien het afgelegde parcours is het op zich niet verwonderlijk dat dit zware feit zich voordeed. U werd immers reeds 8 maal veroordeeld wegens slagen en verwondingen.

De feiten zijn bijzonder ernstig en wijzen op een gewelddadige en agressieve instelling. Zoals blijkt uit uw handelingen bent u niet in staat zich te conformeren aan de maatschappelijke norm dat men zich aan de wet moet houden. Uw gedrag wordt gekenmerkt door een instabiele en antisociale levensstijl. Uw agressie heeft iemand het leven gekost, er kan niet uitgesloten worden dat er een risico bestaat dat u in de toekomst in een situatie zou terechtkomen waarin uw agressie de bovenhand zou krijgen en er opnieuw slachtoffers zouden vallen. U kan uzelf blijkbaar niet in de hand houden in bepaalde situaties en lijkt dan steeds terug te grijpen naar geweld, met alle gevolgen van dien. Het is duidelijk geworden dat u geen enkele les hebt getrokken uit uw veroordelingen, dat u misdrijven blijft begaan. De maatschappij dient beschermt te worden tegen dergelijke vormen van extreem geweld. Door uw ingesteldheid bent u een ernstig gevaar voor de openbare orde.”

Verzoeker benadrukt dat hij het overlijden van het slachtoffer nooit heeft gewild, zodat de dramatische afloop van dit incident niet kan rechtvaardigen dat een ernstig gevaar voor de openbare orde wordt vastgesteld.

De Raad merkt allereerst op dat in de bestreden beslissing wordt erkend dat verzoeker niet het oogmerk had om te doden. Er blijkt dus niet dat de feiten incorrect zijn weergegeven. Er wordt wel benadrukt dat het dodelijk slachtoffer een rechtstreeks gevolg is van verzoekers fysieke agressie. Dit wordt niet betwist.

Verweerder kon verder in alle redelijkheid oordelen dat de feiten die hebben geleid tot deze veroordeling niet louter op zichzelf moeten worden bekeken, maar in het geheel van de feiten waaraan verzoeker zich schuldig heeft gemaakt, in het bijzonder de reeks opeenvolgende veroordelingen voor feiten van opzettelijke slagen en verwondingen. Verzoeker betwist niet dat hij in totaal maar liefst acht maal werd veroordeeld voor dergelijke feiten. Verschillende keren hadden deze feiten ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg. Een keer was er ook sprake van voorbedachten rade en het deel uitmaken van een vereniging met het oogmerk om een aanslag te plegen op personen of op eigendommen. Hierbij was er, zo blijkt uit het vonnis van 20 april 2009, sprake van “een massale vechtpartij en schietincident” op klaarlichte dag in een bewoonde straat in Antwerpen. De rechtbank wees op de ernst van de feiten en de gewelddadige en agressieve ingesteldheid van alle beklaagden die uit deze feiten blijkt.

Er is dus sprake van een opeenvolging van feiten van opzettelijke slagen en verwondingen, vaak met bijkomende omstandigheden die de ernst en het verontrustend karakter van deze feiten kracht bijzetten. Hierbij doet zich ook de omstandigheid voor dat verzoeker ondanks eerdere veroordelingen blijft volharden in het plegen van opzettelijke, fysieke gewelddaden. In deze omstandigheden acht de Raad het niet kennelijk onredelijk waar verweerder oordeelde dat het “niet verwonderlijk [is] dat dit zware feit zich voordeed”, dat het persoonlijke gedrag van verzoeker wijst op “een gewelddadige en agressieve instelling”, dat “niet [kan] uitgesloten worden dat er een risico bestaat dat u in de toekomst in een situatie zou terechtkomen waarin uw agressie de bovenhand zou krijgen en er opnieuw slachtoffers zouden vallen” en dat verzoekers ingesteldheid maakt dat hij een ernstig gevaar is voor de openbare orde. In de gegeven omstandigheden volgt de Raad verzoeker niet in zijn betoog dat het gegeven dat hij het overlijden van het slachtoffer niet heeft gewild, eraan in de weg staat dat werd geoordeeld dat de opeenvolging van door hem gepleegde gewelddelicten rechtvaardigt dat een ernstig gevaar voor de openbare orde wordt vastgesteld, des te meer samengenomen met de overige strafrechtelijke feiten waaraan verzoeker zich schuldig maakte, in het bijzonder de ernstige feiten van witwassen.

Verzoeker houdt vervolgens voor dat er geen actueel gevaar meer zou zijn dat hij nieuwe gewelddelicten pleegt en niets erop wijst dat hij zulke feiten in de toekomst zal herhalen. Hij wijst erop dat de feiten die aanleiding gaven tot de veroordeling van 20 juni 2011 dateren van 2006 en hij de voorbije zeven jaar geen nieuwe feiten van fysieke agressie meer pleegde. Hij stelt dat de gewelddaden die hij pleegde (voornamelijk) verband houden met zijn verleden als portier en hij al jaren niets meer te maken zou hebben met dat milieu. Hij merkt op dat de feiten die hebben geleid tot de veroordeling van 12 december 2011 ook rechtstreeks verband houden met de feiten die hebben geleid tot de veroordeling van 20 juni 2011, waar dit handelde over een handgemeen tussen verzoeker en de broer van het slachtoffer op de griffie van de rechtbank.

In dit verband merkt de Raad allereerst op dat geenszins blijkt dat de verschillende feiten van opzettelijke slagen en verwondingen waarvoor verzoeker werd veroordeeld kaderen binnen zijn voorgehouden werkzaamheden als portier. Om te beginnen blijkt niet dat verzoeker werkzaam was als portier bij de gepleegde opzettelijke slagen en verwondingen met de dood tot gevolg, waarvoor hij door het Hof van Beroep van Antwerpen op 20 juni 2011 werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 40 maanden. Verder kan nog worden verwezen naar de veroordeling voor opzettelijke slagen of verwondingen, met voorbedachten rade en met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg, en het deel

uitmaken van een vereniging met het oogmerk om een aanslag te plegen op personen of op eigendommen van 20 april 2009. Zoals reeds werd geduïd, was hier sprake van “een massale vechtpartij en schietincident” op klaarlichte dag in een bewoonde straat in Antwerpen. Ook hier blijkt dus geenszins dat het feiten betreft die plaatsvonden terwijl verzoeker werkzaam was als portier. Verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat de door hem gepleegde feiten van opzettelijke slagen en verwondingen voornamelijk verband houden met zijn beweerdde werkzaamheden als portier of louter zouden voortvloeien uit het gegeven dat hij zich in een dergelijk milieu bevond. In ieder geval beperkt verzoeker zich ook tot een louter algemene bewering dat hij dan volledig heeft gebroken met het portiersmilieu. Hij verduidelijkt niet waaruit dit dan precies moet blijken.

Het gegeven dat de feiten die aanleiding hebben gegeven tot de veroordeling van 20 juni 2011 reeds dateren van 2006 en verzoeker de voorbije zeven jaar geen feiten van fysieke agressie meer pleegde, toont in casu ook nog geen kennelijke onredelijkheid aan in de beoordeling omtrent het actueel gevaar op nieuwe, ernstige gewelddaden. In dit verband wordt allereerst gewezen op de herhaaldelijke veroordelingen voor dergelijke feiten, waarbij deze feiten zich uitstrekken tussen 1990 of 1991 en 2010. Er is dus een lange geschiedenis van feiten van opzettelijke slagen en verwondingen, vaak met bijkomende omstandigheden die de ernst en het verontrustend karakter van deze feiten kracht bijzetten. Op geen enkel ogenblik blijkt dat verzoeker lering trok uit zijn veroordelingen. Nergens blijkt ook een duidelijk schuldinzicht of een gedrag waaruit kan worden afgeleid dat verzoeker daadwerkelijk zijn gedrag wenst te verbeteren, zoals een cursus agressiebeheersing. Verder merkt de Raad nog op dat het onduidelijk is waar verzoeker steeds verblijf heeft gehouden in de periode tussen zijn veroordeling eind 2011 en zijn uit- of overlevering door Spanje aan België in juli 2015, zonder te betwisten dat hij op bepaalde ogenblikken in België aanwezig was. Sindsdien zit hij zijn gevangenisstraffen in België uit. In het licht van deze verschillende voorgaande gegevens acht de Raad het niet kennelijk onredelijk waar in casu werd geoordeeld dat de enkele gegevens dat de feiten die aan de basis liggen van de veroordeling van 20 juni 2011 reeds dateren van 2006 en verzoekers laatste veroordeling voor feiten van opzettelijke slagen of verwondingen betrekking heeft op feiten van zeven jaar geleden, niet volstaan om het vastgestelde reële risico op nieuwe ernstige geweldfeiten onderuit te halen, van zodra verzoeker opnieuw volledig deel zou uitmaken van de Belgische samenleving. Het feit dat er een verband is tussen de feiten van 2006 en de feiten die hebben geleid tot de veroordeling van 12 december 2011, of nog het gegeven dat hierbij wederzijdse slagen zijn uitgedeeld, maakt ook nog niet dat hierover anders moet worden geoordeeld. Feit blijft dat verzoeker zich opnieuw schuldig maakte aan opzettelijke slagen en verwondingen, dit bovendien aan de broer van zijn dodelijk slachtoffer, en de opgelegde strafmaat van acht maanden gevangenisstraf (in staat van wettelijke herhaling) toont voldoende aan dat verzoekers verantwoordelijkheid voor deze nieuwe feiten van opzettelijke slagen en verwondingen die als ernstig kunnen worden aangemerkt, vaststaat.

In de voorliggende omstandigheden toont verzoeker niet aan dat het kennelijk onredelijk is waar verweerder oordeelde dat zijn persoonlijke gedragingen en zijn ingesteldheid wel degelijk wijzen op een ernstig en nog steeds actueel gevaar voor de openbare orde.

In het licht van de voorziene motivering kan verzoeker ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder zich steunt op een loutere mogelijkheid dat niet kan worden uitgesloten dat hij nieuwe feiten zal plegen. Er moet integendeel worden aangenomen dat de voorziene motivering wel degelijk op onderbouwde wijze aantoont dat er sprake is van een reëel risico op nieuwe, ernstige feiten van openbare orde. Dit gelet op verzoekers lange geschiedenis van feiten van fysiek geweld waarbij hij duidelijk geen lering trok uit eerdere veroordelingen voor dergelijke feiten en blijkbaar niet in staat is om zich te conformeren aan de maatschappelijke normen. Verweerder leidde uit dit alles, naast een instabiele en antisociale levensstijl, ook een gewelddadige en agressieve ingesteldheid af, dit in navolging van de correctionele rechtbank van Mechelen die in het vonnis van 20 april 2009 reeds tot dit oordeel kwam, zelfs nog los van de bijzonder ernstige feiten die hebben geleid tot de veroordeling van 20 juni 2011.

Ook het gegeven dat verzoeker de oplegde strafmaat van veertig maanden gevangenisstraf “erg mild” vindt omdat dit ver onder de strafmaat van 5 tot 10 jaar opsluiting ligt zoals bepaald door artikel 401, eerste lid SWB, haalt de gemaakte beoordeling nog niet onderuit dat verzoekers persoonlijke gedragingen en zijn ingesteldheid wijzen op een ernstig en nog steeds actueel gevaar voor de openbare orde. Verzoeker kan moeilijk ontkennen dat een effectieve gevangenisstraf van veertig maanden een zware strafmaat is, en dus ook zeer ernstige feiten weerspiegelt. De Raad benadrukt hierbij ook andermaal dat de motivering van de bestreden beslissing in haar geheel moet worden gelezen, en dat het weerhouden ernstige gevaar voor de openbare orde dat uitgaat van verzoekers persoonlijke gedrag niet enkel wordt verbonden aan de ernstige feiten van opzettelijke slagen en verwondingen maar ook aan de ernstige feiten van witwassen waarop in de verdere bespreking wordt ingegaan. Dit door verzoeker ingeroepen argument is op zich niet van aard om de beoordeling over zijn persoonlijke gedrag onderuit te halen.

Een brief van de partner van verzoeker waarin deze getuigt over diens “voorbeeldige gedrag” in de gevangenis, gegeven waarvan geenszins blijkt als zou dit door verweerder worden bijgetreden in de bestreden beslissing, is verder niet te beschouwen als een voldoende objectieve bron aan de hand waarvan concrete vaststellingen kunnen worden gedaan omtrent een gewijzigd gedrag of daadwerkelijk schuldinzicht van verzoeker, zonder dat in dit verband overige stukken worden voorgelegd. Dit is niet het geval.

Het gegeven dat verzoeker op jonge leeftijd naar België is gekomen, is ten slotte ook niet van aard de beoordeling dat hij een ernstig gevaar is voor de openbare orde onderuit te kunnen halen. Dit speelt uiteraard wel bij de verdere belangenafweging tussen de ernstige redenen van openbare orde en verzoekers persoonlijke en gezins- en familiale belangen, waarop in de volgende middelen wordt ingegaan.

Verzoeker haalt met zijn uiteenzetting de beschouwingen die verband houden met de feiten die hebben geleid tot de veroordeling van 20 juni 2011 en het vastgestelde ernstige en nog steeds actuele gevaar voor nieuwe gewelddelicten waarbij opnieuw slachtoffers vallen, niet onderuit.

3.5.3.6. Verzoeker bekritiseert verder de beoordeling in de bestreden beslissing omtrent de feiten die ten grondslag lagen aan de veroordeling van 23 september 2015. Deze luidt als volgt: “Bij uw veroordeling van 23.09.2015 ligt de klemtoon op de overdracht van allerlei witwas operaties. U verdoezelt via de aankoop van eigendommen de illegale herkomst van uw geld, dit voor een totaalbedrag van 483.081,44 euro. Ook het verdere bezit en beheer van uw goederen (transacties rond hypothecaire leningen verrichten, huurinkomsten innen en renovatie- en verbouwingswerken financieren) dienen tot het verder omzetten, verhullen of verbergen van de illegale vermogensvoordelen. Betreffende de witwas ligt de motivatie voor de hand: geldgewin en uitbouw van uw imperium. Uw netwerk situeert zich zowel in Marokko als in België, waarbij u ook het inzetten van familieleden niet schuwt. U gebruikt heel uw omgeving om uw gelden wit te wassen en hebt u hen hierdoor ook in de problemen gebracht. Uw partner kreeg ten gevolge van haar betrokkenheid bij de witwas een straf met uitstel, zij bracht geld naar een kluis (485.600 euro, juwelen en 8 goudstaven).”

Gelet op de hoeveelheid feiten, de aard van de feiten, de omvang van de witgewassen bedragen en het gegeven dat u naar goeddunken valse geschriften laat opmaken om uw witwasmisdrijven te verhullen, tonen aan dat u de integriteit van het financiële stelsel in gevaar brengt. Het uitvoeren van transacties om de herkomst van illegaal verkregen geldsommen te verbergen is een financieel misdrijf, een vorm van fraude en heeft een grote maatschappelijke impact. U trok geen lessen uit uw veroordelingen en ging gewoon door met het plegen van strafbare feiten die zo te zien alleen maar ernstiger werden, getuige hiervan de tegen u uitgesproken straffen die steeds zwaarder werden.”

Verzoeker stelt dat het niet duidelijk is wat wordt bedoeld met de motivering dat hij “de integriteit van het financiële stelsel in gevaar brengt”. Hij stelt dat alleszins niet kan worden aangenomen dat de door hem gepleegde feiten enige invloed hebben gehad op de Belgische economie of op de financiële instellingen. Hij stelt dat het betekenisvol is dat uit het arrest blijkt dat er geen enkele burgerlijke partij was, meer zelfs dat de tenlasteleggingen van pagina's 5 tot 29 van het arrest geen enkel slachtoffer vermelden. Hij betoogt dat de gepleegde feiten weinig tot geen maatschappelijke impact hebben en dus bezwaarlijk kan worden gesteld dat zijn gedrag een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Hij stelt nog dat er geen verband is tussen zijn veroordeling van 2015 en zijn eerdere veroordelingen, waardoor ten onrechte wordt voorgehouden dat hij doorgaat met het plegen van strafbare feiten die almaar ernstiger worden. Hij stelt dat het incorrect is om te stellen dat zijn straffen steeds ernstiger werden, nu de hem in 2015 opgelegde straf niet zwaarder is dan deze van 2011.

Verzoeker betwist niet dat hij in 2015 werd veroordeeld voor allerlei witwasverrichtingen, waaronder het verdoezelen, via de aankoop van eigendommen en het verdere bezit en beheer hiervan, van illegaal verkregen vermogensvoordelen. Er werd overgegaan tot de verbeurdverklaring, ten belope van een bepaalde som of een bepaald aandeel, van verschillende onroerende goederen en van verschillende geldsommen in België en in Marokko, waaronder ook de inhoud van een kluis bestaande uit een geldsom van 485.600 euro, acht goudstaven en juwelen. Het gaat om aanzienlijke illegale vermogensvoordelen, terwijl verzoeker en zijn partner op dat ogenblik slechts over “minieme legale inkomsten uit arbeid of vervangingsinkomsten beschikten” en zij de legale herkomst van deze vermogensvoordelen niet konden aantonen. Verzoeker genoot op dat ogenblik hoofdzakelijk werkloosheidsuitkeringen. Zijn partner genoot beperkte beroepsinkomsten. Vanaf 2006 was zij in loopbaanonderbreking en ontving zij nog ongeveer 300 euro per maand. Deze feiten strekten zich uit over een lange periode, namelijk tussen 2002 en 2011.

Zoals gesteld in het arrest van het hof van beroep veronderstelt het bestaan van het misdrijf van witwassen “vermogensvoordelen die rechtstreeks uit een misdrijf zijn verkregen, goederen en waarden die in de plaats ervan gesteld zijn en inkomsten uit de belegde voordelen” en is het hiervoor vereist dat “elke legale herkomst van de vermogensvoordelen uitgesloten is”.

De Raad benadrukt dat verweerder niet stelt dat verzoeker het financieel stelsel als dusdanig in gevaar heeft gebracht, enkel dat hij de integriteit hiervan door zijn persoonlijk gedrag in het gedrang heeft gebracht. Verzoeker stelt dit niet te begrijpen, maar het is duidelijk dat verweerder hierbij doelt op het inbrengen van illegaal verkregen vermogensvoordelen in de officiële economie. Verweerder lichtte zo ook toe dat het uitvoeren van transacties om de herkomst van illegaal verkregen geldsommen te verbergen een financieel misdrijf is, een vorm van fraude en dit een grote maatschappelijke impact heeft. Er blijkt niet dat deze beoordeling als kennelijk onredelijk is aan te merken.

De Raad merkt bovendien op dat het gegeven dat er in het arrest van 23 september 2015 geen sprake was van een burgerlijke partijstelling of van slachtoffers geen afbreuk doet aan de vastgestelde “ernstige redenen van openbare orde”. In dit verband kan erop worden gewezen dat het Hof van Beroep van Antwerpen in beginsel – gelet op de hoeveelheid feiten, de aard van de feiten, de omvang van de witgewassen bedragen, het gegeven dat verzoeker naar goeddunken valse geschriften liet opmaken om zijn witwasmisdrijven te verhullen, zijn strafrechtelijke verleden en de persoon van verzoeker die heel zijn omgeving gebruikte om zijn gelden wit te wassen, waardoor hij hen eveneens in de problemen bracht – een gevangenisstraf van vijf jaar gepast achtte, maar deze omwille van een overschrijding van de redelijke termijn terugbracht tot veertig maanden. Gelet op de zware strafmaat die de strafrechter gepast achtte voor de gepleegde feiten blijkt reeds voldoende dat deze feiten wel degelijk een belangrijke maatschappelijke impact hebben en hieruit een gedrag blijkt dat een fundamenteel belang van de samenleving ernstig aantast, ook al waren er geen rechtstreekse slachtoffers. Verzoeker kan niet ernstig het tegendeel voorhouden. Er kan worden aangenomen dat feiten van witwassen zware criminaliteit faciliteren. Het gegeven dat er geen rechtstreekse slachtoffers waren in de strafprocedure, doet geen afbreuk aan de gedane vaststellingen.

De wetgever heeft in de parlementaire voorbereiding witwassen ook uitdrukkelijk vermeld als feiten die aanleiding kunnen geven tot de vaststelling van “ernstige redenen van openbare orde” (zie voorgaande bespreking).

Verzoeker weerlegt met zijn uiteenzetting verder ook het motief niet dat hij geen lessen trok uit zijn eerdere veroordelingen en de door hem gepleegde strafbare feiten ernstiger werden, hetgeen blijkt uit de uitgesproken straffen. De Raad ziet niet in waarom dit motief wordt ontkracht door het gegeven dat er geen verband is tussen de veroordeling van 2015 en de eerdere veroordelingen. Het gegeven dat verzoeker na eerdere veroordelingen verder gaat met het plegen van strafrechtelijke feiten, maakt dat hij weigert hieruit lessen te trekken en zich te conformeren aan de maatschappelijke normen, ook al betreft het niet steeds dezelfde feiten. Nergens wordt in de bestreden beslissing ook gesteld dat het om dezelfde strafrechtelijke feiten zou gaan, wel dat de gepleegde strafrechtelijke feiten “zo te zien alleen maar ernstiger werden, getuige hiervan de tegen u uitgesproken straffen die steeds zwaarder werden”. Er dient hierbij te worden aangenomen dat verweerder met name doelt op de veroordelingen van 20 juni 2011 en 23 september 2015, beide voor veertig maanden, die inderdaad zwaarder zijn de voorgaande veroordelingen. In de meeste recente veroordeling van 23 september 2015 werd daarenboven eigenlijk een gevangenisstraf van vijf jaar gepast geacht, gelet op de ernst van de feiten, maar deze straf werd teruggebracht tot veertig maanden omwille van de overschrijding van de redelijke termijn. Rekening houdende met het gegeven dat het hof van beroep in het arrest van 2015 in beginsel van oordeel was dat de gepleegde feiten van witwassen een gevangenisstraf van vijf jaar rechtvaardigen, kan wel degelijk ook worden aangenomen dat deze feiten als nog zwaarwichtiger werden ingeschat dan de feiten van opzettelijke slagen en verwondingen die hebben geleid tot de veroordeling van 20 juni 2011. In het licht van dit gegeven kan verzoekers opmerking dat de in 2015 uitgesproken straf niet zwaarder was dan de straf uitgesproken in 2011 de motivering geenszins onderuit halen. De vaststelling dat de gepleegde feiten ernstiger werden blijft hoe dan ook overeind en wordt niet onderuit gehaald.

3.5.3.7. Gelet op het geheel van de strafbare feiten waaraan verzoeker zich in de loop van de jaren veelvuldig schuldig heeft gemaakt, en die reeds een aanvang namen op het ogenblik dat hij nog maar pas meerderjarig was en waarbij in het bijzonder de feiten die aanleiding gaven tot de veroordelingen van 20 juni 2011 en 23 september 2015 bijzonder ernstig zijn, acht de Raad het in casu niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat zijn persoonlijke gedrag wijst op een actueel en ernstig gevaar voor de openbare orde dat kan rechtvaardigen dat een einde wordt gesteld aan zijn verblijf. Verweerder kon hierbij in redelijkheid oordelen dat verzoeker, doorheen zijn volwassen leven, blij heeft gegeven van een gewelddadige en agressieve alsook van een oneerlijke en bedrieglijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van respect voor sociale, morele en economische waarden en voor andermans eigendom en fysieke integriteit. Verzoeker haalt de motivering ook niet onderuit dat, gelet op hetgeen voorafgaat en het gegeven dat niet blijkt dat hij leert uit zijn veelvuldige veroordelingen en waar ook geen duidelijke aanwijzingen van schuldinzicht voorliggen, uit zijn persoonlijk gedrag nog steeds een actueel gevaar blijkt. Het gegeven dat verzoeker nog steeds weigert om open kaart te spelen over de herkomst van zijn illegale vermogensvoordelen wijst ook allesbehalve op enig schuldinzicht.

3.5.4. Een schending van de artikelen 22, § 1 en 23 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Het zesde middel is ongegrond.”

In de bestreden beslissing wordt duidelijk verwezen naar de beoordeling in dit arrest, dat aan verzoeker ter kennis werd gebracht en gezag van gewijsde heeft. De bestreden beslissing kon met betrekking tot de beoordeling van verzoekers persoonlijke gedrag en het gevaar voor de openbare orde terecht steunen op de beoordeling in de beëindigingsbeslissing van 26 oktober 2017 en het arrest van 12 maart 2019. Waar verzoeker in het middel opnieuw tracht aan te tonen dat deze beoordeling niet afdoende is, dat de motivering in de huidige bestreden beslissing minder goed is dan de beslissing van 26 oktober 2017 en moraliserend is, doet geen afbreuk aan het motief dat reeds naar aanleiding van de beëindigingsbeslissing werd geoordeeld dat verzoekers persoonlijke gedrag een (ernstige) bedreiging voor de openbare orde vormt. De Raad merkt op dat deze beoordeling gezag van gewijsde heeft en definitief is.

In het arrest van het Hof van Justitie van 8 mei 2018, in de zaak C-82-16 *K.A. e.a. t. België*, verduidelijkt het Hof van Justitie dat moet worden overgegaan dat een concrete beoordeling van alle omstandigheden van het geval in het licht van het evenredigheidsbeginsel, het belang van het eventuele kind of de eventuele kinderen en de grondrechten blijkt dat de betrokkene een werkelijk, actueel en voldoende ernstig gevaar voor de openbare orde vormt (punt 94-97).

Hoewel de Raad van oordeel is dat de beoordeling van de elementen, besproken in het arrest van 12 maart 2019, niet moet worden overgedaan, dient het bestuur aldus bij haar beslissing rekening te houden met de relevante elementen die zijn opgedoken na haar beslissing van 26 oktober 2017. Het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank van 3 juni 2019 dient *in casu* te worden beschouwd als een dergelijk relevant element ter beoordeling van de vraag of verzoeker nog een werkelijk, actueel en voldoende ernstig gevaar voor de openbare orde vormt. Hoger werd reeds vastgesteld dat de verwerende partij hier kennis van diende te hebben.

De strafuitvoeringsrechtbank oordeelde *in casu* dat de recidivekans laag was. Het reclasseringsplan vermeldt dat verzoeker de slachtoffers moet vergoeden, bij zijn gezin moet gaan wonen en moet werken. De rechtbank oordeelde dat er voldoende omkadering en vooruitzichten zijn op een sociale reclassering en kende daarom het elektronisch toezicht toe. Overigens moet er ook op worden gewezen dat de strafuitvoeringsrechtbank niet alleen de kans op recidive beperkt heeft geacht, maar daarnaast ook verdere strafuitvoeringsmodaliteiten heeft bepaald. Zo vraagt de gemeente zich in een e-mail aan de Dienst Vreemdelingenzaken *d.d.* 17 oktober 2018 terecht af op welke wijze het elektronisch toezicht verder zal moeten worden uitgevoerd indien verzoeker daadwerkelijk naar Marokko moet terugkeren. Dezelfde vraag kan gesteld worden met betrekking tot het vergoeden van de burgerlijke partijen.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat met deze recente en relevante elementen rekening werd gehouden.

3.3.3. In het tweede middelonderdeel uit verzoeker kritiek op de evenredigheidstoets, zoals vereist door artikel 45 van de vreemdelingenwet *iuncto* artikel 8 van het EVRM. Verzoeker beroept zich op de beoordelingscriteria, zoals uitgewerkt door het EHRM in de arresten *Boultif* en *Üner* (EHRM 2 augustus 2001, *Boultif t. Zwitserland* en EHRM 18 oktober 2006, nr. 46410/99, *Üner v. Nederland*). Hij zet vervolgens uiteen op welke wijze de bestreden beslissing niet correct motiveert omtrent deze criteria, met name de duur van zijn verblijf in België, zijn leeftijd, zijn economische situatie, zijn gezondheidstoestand, zijn gezinsleven, sociale en culturele integratie en de bindingen met het land van oorsprong.

Ook hier moet de Raad in eerste instantie opmerken dat deze toets al gevoerd werd in de beslissing van 26 oktober 2017 en het arrest van 12 maart 2019:

“(…)

In deze belangenafweging moeten vanzelfsprekend alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, quod in casu, heeft het EHRM een aantal welbepaalde criteria geformuleerd die nationale overheden in het maken van een billijke belangenafweging moeten leiden, namelijk de zogenaamde Boultif/Üner-criteria (EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51). Het betreft:

- (1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;
- (2) de duur van het verblijf in het gastland;

- (3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van betrokkene tijdens die periode;
 - (4) de nationaliteit van alle betrokkenen;
 - (5) de gezinssituatie van de betrokkene, zoals de duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven;
 - (6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband;
 - (7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;
 - (8) de ernst van de moeilijkheden die de (huwelijks)partner zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarheen deze laatste kan worden uitgewezen, met name of er belemmeringen zijn die een terugkeer naar het land van herkomst bemoeilijken.
- Uit de uitspraak van het EHRM inzake Üner (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), §§ 55-58) volgt dat naast de voormelde Boultif-criteria desgevallend ook in de belangenafweging moeten worden betrokken:
- (9) het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die de kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;
 - (10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.

Het gewicht dat aan elk van de respectievelijke criteria moet worden gehecht, varieert naargelang de specifieke omstandigheden van de voorliggende zaak (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 70).

De Raad stipt aan dat het derde Boultif/Üner-criterium zo is ontworpen om de mate te beoordelen waarin kan worden verwacht dat de betrokken vreemdeling strafbare feiten pleegt. Het is in die zin dat rekening moet worden gehouden met het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van de betrokken vreemdeling tijdens die periode. In het bijzonder moet aan een geruime periode van goed gedrag noodzakelijkerwijze een zekere gewicht worden gegeven in de beoordeling van de bedreiging die een vreemdeling vormt voor de samenleving (EHRM 2 augustus 2001, nr. 54273/00, Boultif/Zwitserland, § 51; EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, Maslov/Oostenrijk, § 90; EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan/Verenigd Koninkrijk, § 41; EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A./Verenigd Koninkrijk, § 63 en 68).

Specifiek wat het negende Boultif/Üner-criterium betreft, merkt de Raad op dat het beginsel van het belang van het kind twee aspecten omvat, met name, het behoud van de eenheid van het gezin, enerzijds, en het welzijn van het kind, anderzijds (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk/Zwitserland (GK), §§ 135-136).

In zijn arrest Jeunesse oordeelde het EHRM dat hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, hieraan wel een belangrijk gewicht moet worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM.

Dit betekent dat nationale overheden, in beginsel, aandacht moeten besteden aan de uitvoerbaarheid, de haalbaarheid en de proportionaliteit van een verblijfs- en/of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit om daadwerkelijke bescherming te verlenen en voldoende gewicht te geven aan de belangen van de kinderen die er rechtstreeks door worden geraakt (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109).

De impact van een beslissing op de betrokken kinderen is dan ook een belangrijke overweging. De omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals hun leeftijd, hun situatie in het gastland en het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders, verdienen bijzondere aandacht (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 118). In wezen komt deze afweging neer op de vraag naar het aanpassingsvermogen van de betrokken kinderen, met name de vraag of zij zich kunnen aanpassen aan een andere omgeving (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 64).

Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en/of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 23 oktober 2018, nr. 25593/14, Assem Hassan Ali/Denemarken).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek

te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Staten beschikken over een zekere marge in hun beoordeling of een inmenging in het privé- en gezins- of familieleven noodzakelijk en proportioneel is (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76). Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op eerbiediging van het privé- en gezins- of familieleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM, wanneer zij falen een zorgvuldige en redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

3.6.5. Individuele beoordeling

3.6.5.1. Het wordt in casu niet betwist dat verzoeker, naast een privéleven, ook een gezinsleven heeft met zijn partner en kinderen in België en dat de beëindiging van zijn verblijf een inmenging vormt in de uitoefening van zijn recht op een privé- en gezinsleven (cf. EHRM 15 november 2012, nr. 52873/09, Shala/Zwitserland, § 40; EHRM 11 juni 2013, nr. 52166/09, Hasanbasic/Zwitserland, § 49; EHRM 25 maart 2014, nr. 2607/08, Palanci/ Zwitserland, § 53; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 7). Deze inmenging dient door de Raad te worden getoetst aan het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

3.6.5.2. Uit de bestreden beslissing volgt dat het verblijf van verzoeker wordt beëindigd op grond van artikel 22, § 1 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing heeft aldus een wettelijke basis, wat niet ter discussie staat. Het is verder niet betwistbaar dat de bestreden beslissing een legitiem doel nastreeft, met name de bescherming van de openbare orde en de voorkoming van strafbare feiten. De inmenging in het gezins- en privéleven van verzoeker voldoet bijgevolg aan de formele voorwaarden bepaald in artikel 8, tweede lid van het EVRM.

3.6.5.3. Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging wordt gerechtvaardigd door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51 en 53). Zoals uiteengezet, vereist dit dat de staatssecretaris een zorgvuldige en redelijke afweging moet maken tussen het belang van verzoeker en diens gezin en familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het handhaven van de openbare orde anderzijds.

De Raad stelt vast dat, in wat als een vierde, vijfde en zesde onderdeel van de bestreden beslissing kan worden beschouwd, de staatssecretaris overgaat tot een belangenafweging waarbij het privé- en gezinsleven wordt afgewogen tegen het vastgestelde ernstige en actuele gevaar voor de openbare orde dat blijkt uit het persoonlijke gedrag van verzoeker. Aan de hand van de zogenaamde *oultif/Ünercriteria* onderzoekt de Raad of de staatssecretaris, met betrekking tot verzoekers privé- en gezinsleven, een correcte, zorgvuldige en redelijke/proportionele beoordeling heeft doorgevoerd.

3.6.5.4. Criteria (1) en (3): de aard en de ernst van het gepleegde misdrijf, het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van verzoeker in die periode

Er werd reeds vastgesteld dat verweerder kon oordelen dat uit verzoekers persoonlijke gedragingen blijkt dat er sprake is van ernstige redenen van openbare orde die de genomen maatregel kunnen rechtvaardigen. Hierbij werd ook reeds vastgesteld dat verweerder kon oordelen dat de vastgestelde ernstige redenen van openbare orde nog een actueel karakter hebben.

Wat het derde criterium betreft, en de vraag naar het actueel gevaar voor de openbare orde, wijst verzoeker (opnieuw) op het gegeven dat de door hem gepleegde misdrijven dateren van vele jaren geleden. Hij stelt dat het niet wordt betwist dat hij sindsdien een voorbeeldig gedrag vertoont. Hij wijst op de brief van zijn partner zoals deze werd voorgelegd en waarin deze verklaart dat zijn gedrag in de gevangenis positief is. Hij stelt dat hiermee ten onrechte geen rekening is gehouden.

Het klopt dat, ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing, de recentste feiten waarvoor verzoeker werd veroordeeld dateerden van ruim zes jaar daarvoor. Hierbij moet er wel op worden gewezen dat de strafrechtelijke feiten die verzoeker pleegde zich uitstrekken in de periode 1990 tot en met 2011, oftewel tussen zijn 18 en zijn bijna 40 jaar, en dus over een bijzonder lange periode, die overeenkomt met het grootste gedeelte van verzoekers volwassen leven. Door deze opeenvolging aan strafrechtelijke feiten behouden ook de oudere feiten een zekere relevantie.

Wel moet worden nagegaan of uit verzoekers gedrag gedurende de voorbije zes jaar waarin geen nieuwe feiten meer aan het licht zijn gekomen, al dan niet kan worden afgeleid dat er actueel niet langer kan worden gesproken over een ernstig gevaar voor de openbare orde. Gelet op de hierboven vastgestelde bijzonder lange periode waarin verzoeker ernstige strafrechtelijke feiten heeft gepleegd,

die overeenkomt met het grootste deel van zijn volwassen leven, is het in de thans voorliggende zaak hiervoor vereist dat het tijdsverloop sinds de laatste gepleegde feiten kan worden verbonden met duidelijke aanwijzingen dat verzoeker daadwerkelijk tot inzicht is gekomen en zijn gedrag heeft aangepast. Het kan in dit verband geenszins volstaan louter te stellen dat in de bestreden beslissing niet uitdrukkelijk wordt betwist dat het gedrag de voorbije zes jaar voorbeeldig zou zijn geweest, terwijl zulks nergens wordt erkend. Integendeel zelfs, waar de staatssecretaris net oordeelde dat er van verzoeker nog steeds een actueel gevaar voor de openbare orde uitgaat.

De meest recente feiten waarvoor verzoeker werd veroordeeld dateren van maart 2011, ofwel kort voordat hij op 20 juni 2011 door het Hof van Beroep van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 40 maanden en op 12 december 2011 door het Hof van Beroep van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 maanden. Het is op basis van de voorliggende stukken onduidelijk waar verzoeker steeds verblijf heeft gehouden na zijn veroordeling van 12 december 2011 en dit tot zijn uit- dan wel overlevering door Spanje aan België midden 2015 voor het uitzitten van zijn gevangenisstraffen, ook al wordt het niet betwist dat hij op bepaalde tijdstippen in België was. Zijn uit- dan wel overlevering door Spanje wijst erop dat hij zich in dit land niet (steeds) ter beschikking hield van de Belgische justitie. Dit gegeven maakt ook reeds dat verzoekers voorgehouden voorbeeldige gedrag sinds de recentste gepleegde feiten niet zonder meer kan worden aangenomen. In het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg van Antwerpen van 19 november 2014, in het kader van de feiten van witwassen, werd nochtans ook de onmiddellijke aanhouding van verzoeker bevolen. Verzoeker was, in tegenstelling tot bijvoorbeeld zijn partner, ook niet in persoon aanwezig op de zittingen van 21 mei en 30 juni 2015 voor het hof van beroep in de voormelde zaak van witwassen. Er blijkt verder niet dat verzoeker aanwezig was bij de geboorte van zijn jongste kind op 28 augustus 2012. De geboorte van dit kind werd enkel aangegeven door de moeder. De voorliggende stukken wijzen erop dat verzoeker pas eind 2014 overging tot de erkenning van dit kind en vervolgens samen met de moeder van het kind de achternaam van het kind ook liet wijzigen naar zijn achternaam. Hieruit blijkt dat verzoeker eind 2014 wel aanwezig was in België, maar dit gegeven doet geen afbreuk aan het gegeven dat het opmerkelijk is dat verzoeker pas eind 2014 zijn kind erkende. Vanaf 3 juli 2015 zit verzoeker in België verder zijn gevangenisstraffen uit.

In het licht van de voormelde gegevens, maakt het gegeven dat de recentste feiten dateren van ongeveer zes jaar voor het nemen van de bestreden beslissing nog niet dat niet langer actuele en ernstige redenen van openbare orde konden worden vastgesteld. Duidelijke aanwijzingen dat verzoeker daadwerkelijk tot inzicht is gekomen en zijn gedrag heeft aangepast, liggen niet of onvoldoende voor. Een brief van de partner van verzoeker waarin deze getuigt over diens “voorbeeldige gedrag” in de gevangenis, gegeven waarvan geenszins blijkt dat dit wordt bijgetreden in de bestreden beslissing, is verder niet te beschouwen als een voldoende objectieve bron aan de hand waarvan concrete vaststellingen kunnen worden gedaan omtrent een gewijzigd gedrag of daadwerkelijk schuldinzicht van verzoeker, zonder dat in dit verband overige stukken worden voorgelegd. Dit is niet het geval. Nu het ingeroepen “voorbeeldige gedrag” in de gevangenis niet kan worden vastgesteld aan de hand van voldoende objectieve bronnen, blijkt niet dat hiermee ten onrechte geen rekening is gehouden.

In de thans voorliggende omstandigheden overtuigt verzoeker niet dat het tijdsverloop sinds de gepleegde feiten en zijn gedrag in die periode van die aard zijn dat deze maken dat het actueel karakter van de vastgestelde ernstige redenen van openbare orde niet langer blijkt.

3.6.5.5. Criterium (2): de duur van het verblijf in het gastland

Het is niet betwist dat verzoeker in 1981, op achtjarige leeftijd, naar België is gekomen. Er is dus sprake van een langdurig verblijf in het gastland. Verzoekers jeugd en leven speelden zich grotendeels af in België. Verweerder betwist dit niet en erkent ook dat verzoeker naar school is geweest in België en hier in het verleden heeft gewerkt. Hij erkent evenzeer dat verzoeker tijdens dit langdurige verblijf een privé en gezinsleven in dit land heeft opgebouwd.

Het EHRM sluit als dusdanig niet uit dat in een situatie zoals deze in casu voorligt, met name deze van een vreemdeling die sinds jonge leeftijd in het gastland verblijft, en daar langdurig en wettig verblijf houdt, een einde kan worden gesteld van het verblijf. Er moeten in deze situatie volgens het Hof wel “zeer ernstige redenen” aanwezig zijn die de genomen maatregel rechtvaardigen en deze moeten proportioneel zijn gelet op het privé- en gezinsleven van de betrokken vreemdeling (zie bv. EHRM 23 oktober 2018, Levakovic/Denemarken; EHRM 20 december 2018, Cabucak/Duitsland).

Er werd reeds uitvoerig ingegaan op de door de staatssecretaris in de bestreden beslissing vastgestelde “ernstige redenen van openbare orde” die volgens hem rechtvaardigen dat een einde wordt gesteld aan het verblijf van verzoeker. De staatssecretaris maakt aan de hand van zijn vaststellingen hieromtrent aannemelijk dat, wat verzoeker betreft, de vereiste “zeer ernstige redenen” aanwezig zijn die de genomen ingrijpende maatregel op zich kunnen rechtvaardigen. In de verdere bespreking wordt nagegaan of de afweging die vervolgens werd gemaakt in het licht van het privé- en gezinsleven van

verzoeker zorgvuldig en redelijk is, en of verzoekers persoonlijke en gezinsbelangen hierbij op een proportionele wijze zijn afgewogen tegen de vastgestelde ernstige redenen van openbare orde.

Door louter aan te voeren dat hem geen enkel arrest van het EHRM is gekend waarin in gelijkaardige omstandigheden werd geoordeeld dat de openbare orde primeert op het privé- en gezinsleven, toont verzoeker niet aan dat in casu de vereiste “zeer ernstige redenen” niet voorhanden zouden zijn of de staatssecretaris geen zorgvuldige en proportionele belangenafweging heeft gemaakt.

3.6.5.6. Onderzoek in het licht van verzoekers gezinsleven

- Criterium (4): de nationaliteit van alle betrokkenen

Het is niet betwist dat verzoekers partner en hun kinderen Belg zijn, dit sinds de geboorte. Dit wordt ook duidelijk zo vermeld in de bestreden beslissing en hiermee werd rekening gehouden. Daarnaast wordt – wat de kinderen betreft, die zijn erkend door verzoeker – gewezen op artikel 6 van de Marokkaanse nationaliteitswet, dat bepaalt een kind van een Marokkaanse vader eveneens deze nationaliteit heeft.

- Criterium (5): de gezinssituatie, zoals de duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven

Het is niet betwist dat verzoeker sinds 1990 samen is met zijn partner en uit deze feitelijke relatie twee kinderen zijn geboren. Het is evenmin betwist dat er sprake is van een voldoende hecht gezinsleven en verzoekers gezinsleden hem regelmatig bezoeken in de gevangenis. Opnieuw kunnen al deze gegevens in de bestreden beslissing worden gelezen en dient te worden aangenomen dat deze gegevens in rekening zijn gebracht.

- Criterium (6): de vraag of de partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband

Verzoeker stelt dat hij in het jaar 1990, toen de relatie met zijn partner een aanvang nam, nog geen misdrijf had gepleegd en zijn partner hiervan dus ook niet op de hoogte kon zijn. De voorliggende gegevens wijzen er evenwel op dat verzoeker zijn eerste feiten reeds pleegde in de loop van het jaar 1990. Ondanks dit gegeven en de eerste veroordelingen in 1992 en 1993 voor meerdere feiten, groeide de prille relatie uit tot een gezinsleven. In deze omstandigheden moet worden aangenomen dat de partner, in de periode waarin het gezinsleven vorm kreeg, niet volledig onwetend kon zijn geweest van het gegeven dat verzoeker strafbare feiten pleegde.

- Criterium (7): de vraag of er kinderen zijn geboren uit de relatie en, als dit het geval is, hun leeftijd

Het is niet betwist dat uit de relatie van verzoeker en zijn partner twee kinderen zijn geboren, op 13 oktober 2006 en op 28 augustus 2012. Op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing waren deze kinderen 11 en 5 jaar oud. Met dit alles is rekening gehouden in de bestreden beslissing.

- Criterium (8): de ernst van de moeilijkheden die de partner zal ondervinden indien zij verzoeker zou volgen naar het land waarheen deze laatste kan worden uitgewezen

In het kader van het hoorrecht stelde verzoeker dat zijn partner een autochtone Vlaamse is, die Marokko niet kent, laat staan de taal. Hij wees erop dat zij op 18 juni 2015 werd ontslagen en sinds kort een werkloosheidsuitkering geniet. Deze verklaringen zijn opgenomen in de bestreden beslissing.

Verweerder beoordeelt dit in de bestreden beslissing als volgt. Hij benadrukt allereerst dat ook de partner op 23 september 2015 door het Hof van Beroep van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf, omwille van zaken te hebben omgezet of overgedragen met de bedoeling de illegale herkomst ervan te verbergen of te verdoezelen en bedoelde zaken te hebben verheeld of verhuld, ofschoon zij de oorsprong ervan kende of moest kennen. Meer concreet kreeg zij een gevangenisstraf van acht maanden met uitstel van drie jaar. Verweerder wijst concreet op de volgende passage in het arrest: “De bezorgdheid van [de partner] om haar job en haar kinderen heeft haar destijds niet belet om de feiten te plegen en dit over een tijdspanne van meerdere jaren. De kinderen zijn er zelfs pas gekomen na het eerste witwas misdrijf waaraan zij deelnam. Zij wist waaraan zij begon door met [verzoeker] een gezin te stichten en hem te helpen met bepaalde witwasverrichtingen en dient derhalve de gevolgen van haar handelen te dragen. Uit haar plannen met het pand te Ranst, wetende dat de kluis van haar moeder cash geld bevatte, blijkt dat zij mee wenste te genieten van de illegale vermogensvoordelen om haar droom waar te maken. Daar waar zij niet in extreme luxe omstandigheden leefde, kan niet ontkend worden dat het niet moeten gaan werken van beide ouders van een gezin met twee kinderen dat kan leven in een nieuwe chalet waarvan men eigenaar is, een eigen paard bezit, auto's ter beschikking heeft, juwelen kan aankopen en een grote som cash geld liggen heeft, om nog te zwijgen over de panden die men verhuurt, eveneens een luxe inhoudt die men met legale middelen niet kan bekomen.” In het licht van deze eerdere beoordeling stelt verweerder vast dat de partner op de hoogte was van de misdrijven van verzoeker en er zelf aan deelnam, waardoor zij had moeten beseffen dat dit mogelijkerwijze gevolgen kon hebben op hun verblijf en toekomstige gezinssituatie. Verweerder is verder van oordeel dat uit het administratief dossier geen precieze, onoverkomelijke hinderpalen blijken die de voortzetting van het gezinsleven in Marokko of elders verhinderen en dat de eenheid van het gezin ook behouden kan blijven op een plaats buiten België. De partner kan er, zo stelt verweerder, ook steeds voor kiezen om met haar kinderen in België te

blijven en de gezinsband met verzoeker te onderhouden via mail, telefoon en andere communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar verzoeker verblijft.

Verzoeker is van mening dat ten onrechte wordt geoordeeld dat zijn partner, waar zij deelnam aan de witwaspraktijken, er zich van bewust diende te zijn dat dit gevolgen kon hebben voor zijn verblijf, en bijgevolg het gezinsleven in België. Hij wijst er in dit verband op dat de wetgeving tot korte tijd geleden niet voorzag dat in zijn situatie een einde kon worden gesteld aan het verblijf, waar hij voor zijn twaalf jaar naar België is gekomen. Dit betoog kan evenwel niet zonder meer worden aangenomen. Verzoeker en zijn partner moeten er zich immers van bewust zijn geweest dat de vroegere wetgeving waar zij thans naar verwijzen geen vast gegeven was dat niet aan verandering onderhevig kon zijn. De specifieke wetsbepaling waaraan zij refereren werd zo bijvoorbeeld ook maar ingevoerd op 26 mei 2005. Verzoeker en zijn partner kunnen dus niet zonder meer voorhouden dat zij er beiden gerust op mochten zijn dat de gepleegde strafrechtelijke feiten in geen geval gevolgen konden inhouden voor verzoekers verblijfsrechtelijke situatie als vreemdeling in België en dus voor hun gezinsleven in dit land. Verzoeker betoogt vervolgens dat zijn partner in de onmogelijkheid is om hem te volgen naar Marokko, om daar het gezinsleven verder te zetten. Hij stelt dat zijn partner enkel nog maar in Marokko heeft verbleven tijdens vakanties en zij daar, buiten hem, niemand kent. Zij kent ook geen Arabisch of Berbers. Zij heeft steeds in een klein dorp in de Kempen gewoond, bovendien naast haar ouders, en het zou voor haar als 43-jarige vrouw volstrekt onmogelijk zijn om te aarden in Marokko. Zij heeft vele jaren gewerkt voor de Provincie Antwerpen, maar moest daar ontslag nemen. Zij heeft verder thans opleidingen kapster en damessnitten gevolgd, opleidingen die voor niets zijn geweest indien zij verzoeker dient te volgen naar Marokko. Zij mag dan haar droom om een eigen kapsalon open te doen, opbergen. Het is, zo stelt verzoeker, voor zijn partner ondenkbaar om in Marokko te gaan wonen. Verzoeker betoogt dat verweerder heeft nagelaten om na te gaan of er concrete redenen zijn die het de partner moeilijk of onmogelijk maken in Marokko te gaan leven, en deze zo te kort is gekomen aan zijn onderzoeksplicht.

Op basis van de motivering in de bestreden beslissing blijkt dat verweerder wel degelijk is nagegaan of er sprake is van 'precieze onoverkomelijke hinderpalen' voor het verderzetten van het gezinsleven in Marokko. Er dient te worden aangenomen dat verweerder op basis van de – in het kader van het hoorrecht ingeroepen – gegevens dat de partner "een autochtone Vlaamse is" en zij Marokko niet kent, noch de talen die daar worden gesproken, nog geen concrete, onoverkomelijke hinderpalen aanvaardt. De Raad ontkent niet dat het voor de partner die is geboren en getogen in België, in geen geval gemakkelijk zal zijn om zich aan te passen aan het leven in Marokko, maar dit betekent nog niet dat dit alle aspecten in acht genomen voor haar niet redelijkerwijze mogelijk zou zijn. Het enkele gegeven dat de partner zelf het niet denkbaar acht dat zij verzoeker zou volgen naar Marokko, volstaat hierbij niet om aannemelijk te maken dat in dit verband ernstige en onoverkomelijke hinderpalen spelen. Haar leeftijd van 43 jaar wijst op zich ook nog niet op dergelijke hinderpalen. Verzoeker wijst er verder zelf op dat zijn partner reeds enkele keren in Marokko is geweest, om samen met hem daar de vakantie door te brengen. Het is ook algemeen geweten dat het Frans, en in bepaalde mate ook het Spaans, nog een plaats heeft behouden in het openbare leven in Marokko, zeker in de steden. In deze omstandigheden blijkt niet dat de partner – indien zij verzoeker volgt naar Marokko – in een omgeving zal terechtkomen waarin zij geen mogelijkheden zal hebben om te communiceren met haar omgeving of zij volstrekt verhinderd zal zijn om daar sociale banden op te bouwen. Er blijkt niet dat zij, voor zover dit nodig is, op korte tijd haar kennis van de Franse taal niet kan bijschaven, of zelfs de Spaanse taal kan leren. Haar leeftijd van 43 jaar verhindert haar ook niet om nog het Arabisch of het Berbers aan te leren. Nu verder blijkt dat de partner reeds enige tijd niet langer actief is op de arbeidsmarkt in België, ziet de Raad ook op dit vlak geen hinderpalen die verhinderen dat zij verzoeker volgt naar Marokko. De partner zal bovendien, gelet op haar Belgische nationaliteit, steeds de mogelijkheid hebben om naar België te reizen om, bijvoorbeeld, haar ouders, familieleden, vrienden en/of kennissen te bezoeken. Er blijkt ook niet dat deze laatsten zijn verhinderd om haar op regelmatige tijdstippen te bezoeken in Marokko, of via de moderne communicatiemiddelen contacten te onderhouden. Verweerder kon in dit verband ook in redelijkheid wijzen op de actieve betrokkenheid van de partner bij de witwaspraktijken van verzoeker en het gegeven dat zij had moeten beseffen dat dit gevolgen kon hebben voor haar gezinsleven. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerder onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld bij zijn beoordeling dat geen precieze, onoverkomelijke hinderpalen voorliggen in hoofde van de partner om verzoeker te volgen naar Marokko.

Uit de voorliggende stukken blijkt verder niet dat verzoeker in het kader van het hoorrecht voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing reeds wees op de opleidingen kapster en damessnitten die zijn partner volgde, of haar droom om een eigen kapsalon te openen. Deze gegevens, en de stukken die hieromtrent worden voorgelegd, worden pas voor het eerst naar voor gebracht in de procedure voor de Raad. Er kan nochtans worden aangenomen dat verzoeker hierop reeds had kunnen wijzen in het kader

van het hoorrecht. Er blijkt niet dat hij werd verhinderd om hieromtrent verklaringen af te leggen of stukken voor te leggen. De vaststelling dringt zich op dat, nu hieromtrent geen gegevens of stukken voorlagen bij het bestuur, verweerder hiermee geen rekening kon houden bij het nemen van zijn beslissing. De Raad merkt ten overvloede nog op dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn partner met haar in België gevolgde opleidingen als kapster dan niet in Marokko werkzaam kan zijn.

Verzoeker stelt nog dat het plegen van een misdrijf door een Belg niet tot gevolg kan hebben dat deze het land moet verlaten, omdat dit in strijd zou zijn met artikel 3 van het Vierde Protocol bij het EVRM. De bestreden beslissing houdt evenwel geen uitzetting in van de Belgische partner van verzoeker. De bestreden beslissing stelt zeer duidelijk dat de partner er steeds ook voor kan kiezen om, samen met haar kinderen, in België te blijven. In deze situatie kunnen de gezinsbanden, zo stelt verweerder, worden onderhouden door contacten via mail, telefoon en andere communicatiemiddelen en door periodieke reizen naar Marokko.

In de voorliggende omstandigheden blijkt niet dat verweerder bij zijn beoordeling in verband met verzoekers partner onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld, of de op het spel staande belangen niet op een proportionele wijze heeft afgewogen.

- Criterium (9): het hoger belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die de kinderen waarschijnlijk zullen ondervinden in het land van herkomst van verzoeker. In het kader van het hoorrecht wees verzoeker erop dat zijn kinderen in België naar school gaan en zij in Marokko niet naar school kunnen gaan.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat bij de belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM rekening werd gehouden met het gegeven dat verzoeker en zijn partner twee minderjarige kinderen van 6 en 11 jaar oud hebben. Verweerder oordeelt als volgt:

“De eenheid van het gezin kan logischer wijze behouden blijven op een plaats buiten België. Uw kinderen zijn nog zeer jong en uw dochter, [R.S.], geboren op 28.08.2012 is nog niet schoolplichtig, er kan dan ook verondersteld worden dat zij zich makkelijk zou kunnen aanpassen aan een nieuwe situatie. Bovendien blijkt uit niks dat de scholing van de kinderen een gespecialiseerd onderwijs zou vereisen, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in Marokko te vinden zou zijn. Het hoger belang en welzijn van de kinderen heeft een primordiaal karakter maar geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van de kinderen een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10 Jeuneusse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013. Aangezien mevrouw [D.L.] en uw 2 kinderen van Belgische nationaliteit zijn, kunnen zij er uiteraard ook voor kiezen om in België te blijven en contract met u te onderhouden via mail, telefoon en andere communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar u verblijft. Hoe dan ook, de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van uw gezinsleven. Het feit dat u minderjarige kinderen en een echtgenote had in België, heeft u er niet van weerhouden strafbare feiten te blijven plegen. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover uw kinderen en uw echtgenote, zoals van het ouderlijk gezag zou mogen verwacht worden. Gezien deze overwegingen worden uw familiale belangen hier dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren.”

Verzoeker houdt onterecht voor dat in de bestreden beslissing geen enkele argumentatie is opgenomen wat het oudste kind betreft, dat al vijf jaar school- of leerplichtig is in België. Ook wat dit kind betreft, wordt erop gewezen dat het nog zeer jong is, waardoor verweerder aanneemt dat dit kind zich, net als haar jongere zus, gemakkelijk zal kunnen aanpassen aan een nieuwe situatie. Voor de beide kinderen wees verweerder er verder op dat uit niets blijkt dat de scholing van de kinderen een gespecialiseerd onderwijs zou vereisen of een gespecialiseerde infrastructuur die niet te vinden is in Marokko. Verweerder aanvaardde dus niet dat de kinderen in Marokko niet naar school zullen kunnen gaan, zoals dit door verzoeker tijdens het horen werd voorgehouden. Er blijkt dan ook evenmin dat het hoger belang van de kinderen op geen enkele wijze in rekening is gebracht of dat verweerder, naast de gezinseenheid, niet ook oog heeft gehad voor het welzijn van de kinderen. Verweerder is, rekening houdende met verzoekers verklaringen in het kader van het hoorrecht, nagegaan of er concrete en onoverkomelijke hinderpalen voorliggen dat de kinderen niet samen met verzoeker en hun moeder hun leven kunnen verder zetten in Marokko, en oordeelde dat dergelijke hinderpalen niet blijken. Hierbij nam hij de nog jonge leeftijd van de kinderen als uitgangspunt, wat volgens hem maakt dat deze kinderen zich nog gemakkelijk aan een nieuwe situatie, en dus ook aan onderwijs in een andere taal dan het Nederlands, kunnen aanpassen. Verweerder wijst er hierbij ook op dat het hoger belang en welzijn van de kinderen weliswaar een primordiaal karakter heeft maar geen absoluut karakter, en dat bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, het belang van de kinderen een

bijzondere plaats inneemt maar dit het niet onmogelijk maakt om eveneens rekening te houden met andere belangen, in casu de ernstige redenen van openbare orde die spelen in hoofde van verzoeker. Verzoeker stelt thans dat zijn kinderen onmogelijk zullen kunnen aarden in Marokko, nu zij enkel Nederlands kennen en zij enkel deze taal gebruiken met hun beide ouders. Hij stelt dat de kinderen in België al hun sociale en culturele banden hebben en zij nooit in Marokko zijn geweest. Volgens hem zal zeker het oudste kind, 11 jaar oud ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing, zich onmogelijk kunnen aanpassen in Marokko; het kan niet eens de landstaal – het Arabisch – lezen. Hij stelt nog dat het gestelde in de bestreden beslissing dat niet blijkt dat de scholing van de kinderen een gespecialiseerd onderwijs zou vereisen, noch een gespecialiseerde infrastructuur, die niet te vinden is in Marokko, niet ter zake doet, nu de kinderen in België gewoon onderwijs volgen in het Nederlands. Hij stelt dat niet blijkt dat de kinderen in Marokko onderwijs in het Nederlands zullen kunnen volgen. De vaststelling dringt zich allereerst op dat niet blijkt dat verzoeker in het kader van zijn hoorrecht specifiek wees op het gegeven dat zijn kinderen niet zouden kunnen aarden in Marokko of nog dat zij enkel zijn opgevoed in het Nederland en dus ook enkel een kennis van deze taal hebben. Hij beperkte er zich toe te stellen dat zijn kinderen in Marokko niet naar school kunnen gaan, zonder evenwel te preciseren waarom dit dan niet mogelijk is.

Zelfs voor zover moet worden aangenomen dat de kinderen (hoofdzakelijk) zijn opgegroeid in het Nederlands, wat plausibel is in de voorliggende omstandigheden, wijst de staatssecretaris er terecht opdat de kinderen nog zeer jong zijn. Op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing ging het oudste kind nog naar de basisschool en het jongste kind was, zoals verweerder stelt in de bestreden beslissing, nog niet leerplichtig. De Raad acht het niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat deze kinderen bijgevolg een leeftijd hebben die maakt dat zij zich nog kunnen aanpassen aan een gewijzigde omgeving (cf. EHRM 10 januari 2017, nr. 55470/10, Salija/Zwitserland, § 50). Er wordt niet ontkend dat dit voor deze kinderen niet steeds gemakkelijk zal zijn. Verzoeker toont evenwel niet concreet aan dat de staatssecretaris er in casu niet mocht van uitgaan dat de kinderen nog over een voldoende aanpassingsvermogen beschikken om zich zonder al te grote problemen in Marokko te vestigen. Er kan bovendien ook worden aangenomen dat verzoeker, ook al is hij op jonge leeftijd naar België is gekomen, nog banden met Marokko heeft behouden (zie verdere bespreking wat betreft het privéleven), hetgeen het ook makkelijker maakt voor de kinderen om daar te aarden (cf. EHRM 10 januari 2017, nr. 55470/10, Salija/Zwitserland, § 50). Er blijkt ook niet dat de kinderen gelet op hun nog jonge leeftijd – en dit op relatief korte periode – geen andere taal of talen kunnen aanleren. Verzoeker brengt onvoldoende concrete argumenten naar voor om de voorgehouden “onmogelijkheid” voor de kinderen om te aarden in Marokko te ondersteunen. Hij toont ook niet concreet aan dat onderwijs in Marokko niet beschikbaar of toegankelijk is en de kinderen niet op korte termijn aansluiting kunnen vinden in het onderwijs in Marokko. In het kader van het recht op eerbiediging van het gezinsleven is het geenszins vereist dat de kinderen in het land waarnaar hun ouder kan worden verwijderd, scholing moeten kunnen genieten in dezelfde taal als dat de scholing in België plaatsvindt.

Gelet op het voorgaande, besluit de Raad dat de staatssecretaris wel degelijk oog heeft gehad voor het belang en het welzijn van de betrokken kinderen indien het gezin er voor kiest om samen te verhuizen naar Marokko, waardoor de eenheid van het gezin gewaarborgd blijft. Verzoeker toont met zijn uiteenzetting niet aan dat de staatssecretaris het belang en welzijn van zijn kinderen in deze onzorgvuldig heeft beoordeeld of dat bepaalde feiten en omstandigheden werden miskend. Evenmin wordt aangetoond dat, niettegenstaande de praktische moeilijkheden die kunnen bestaan, het kennelijk onredelijk of bijzonder moeilijk zou zijn voor de kinderen om naar Marokko te verhuizen.

Daarnaast wees verweerder er ook op dat de partner en de kinderen er, gelet op hun Belgische nationaliteit, ook steeds voor kunnen kiezen om in België verblijven, en de gezinsbanden met verzoeker te onderhouden door regelmatige bezoeken en tussentijds via de moderne communicatiemiddelen. Het kan niet worden ontkend dat dit een voortdurend fysiek contact tussen een ouder en zijn minderjarige kinderen niet helemaal kan vervangen, maar verzoeker weerlegt hiermee niet dat de bestaande gezinsbanden op deze wijze wel degelijk kunnen worden onderhouden. Er werd ook reeds op gewezen dat de moeder voor de kinderen de primaire zorgfiguur is, in de zin dat zij de kinderen altijd bij zich heeft gehad, ook tijdens de perioden dat verzoeker in het buitenland of in de gevangenis verbleef. De kinderen zijn het in zekere zin gewoon dat hun vader niet steeds aanwezig is in het gezin.

Hoewel het niet is betwist dat verzoeker concrete banden heeft met zijn kinderen, en deze hem samen met de moeder bezoeken in de gevangenis, waardoor het niet kan worden ontkend dat de bestreden beslissing een impact heeft op de kinderen, blijkt terzelfdertijd op basis van de voorliggende gegevens niet dat verzoeker in het verleden dan wel actueel een specifieke rol speelt bij de opvoeding van en de zorg voor de kinderen die maakt dat zijn continue aanwezigheid in het gezin voor de opvoeding en het welzijn van de kinderen is vereist. Dit wordt alleszins niet aangevoerd. Er werd ook reeds op gewezen dat niet blijkt dat verzoeker aanwezig was bij de geboorte van zijn jongste kind op 28 augustus 2012 en dat hij pas eind 2014 overging tot de erkenning van dit kind. Midden 2015 werd verzoeker door Spanje

uit- dan wel overgeleverd aan België. Deze gegevens wijzen erop dat verzoeker in die periode niet steeds aanwezig was in België, bij zijn gezin. Sinds zijn uit- of overlevering door Spanje zit hij in België zijn gevangenisstraffen uit. Er blijkt niet dat verzoekers afwezigheden uit het gezin in de voorbije jaren ertoe hebben geleid dat de kinderen bijzondere problemen van psychologische of andere aard kennen. Verzoeker maakt ook niet concreet aannemelijk dat dit alsnog het geval zou zijn indien het gezinsleven van de kinderen met hun vader via de moderne communicatiemiddelen en bezoeken tijdens de schoolvakanties moet plaatsvinden. Er blijkt ook niet dat er obstakels zijn om zeer regelmatig via de moderne communicatiemiddelen nauwe contacten te onderhouden, en evenmin voor de kinderen om de vakantieperiodes dan bij hun vader in Marokko door te brengen. Verzoeker blijft in gebreke om aannemelijk te maken dat de gezinsbanden zoals deze actueel bestaan op deze wijze niet kunnen worden onderhouden en verdergezet, en evenmin brengt hij concrete argumenten naar voor die erop wijzen dat in deze situatie de hogere belangen van de kinderen in die mate negatief worden benadeeld als gevolg van het gegeven dat verzoeker niet langer in België verblijf kan houden dat deze kunnen opwegen tegen de ernstige redenen van openbare orde die spelen in hoofde van verzoeker (zie bijvoorbeeld ook EHRM 23 oktober 2018, nr. 25593/14, Assem Hassan Ali/Denemarken).

De bestreden beslissing verhindert verzoeker ook niet om, in geval van prangende omstandigheden die verband houden met zijn gezinsleven, te verzoeken om desnoods tijdelijk opnieuw te worden toegelaten tot een verblijf in België.

In de gegeven omstandigheden maakt verzoeker niet aannemelijk dat het hoger belang van zijn kinderen onvoldoende in rekening werd gebracht en hieromtrent, alle omstandigheden in acht genomen, geen redelijke en evenwichtige afweging werd plaatsgevonden.

3.6.5.7. Onderzoek in het licht van verzoekers privéleven

- Criterium (10): de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van verzoeker met het gastland en met zijn land van herkomst

In het kader van het hoorrecht wees verzoeker erop dat hij in België school heeft gelopen en hier jarenlang heeft gewerkt. Hij stelde nog dat al zijn familieleden in België verblijven, waaronder zijn ouders, broers en zussen die – buiten een van zijn broers – allen de Belgische nationaliteit hebben. Hij stelde Berbers te spreken, maar het niet te kunnen schrijven, en geen Arabisch te kunnen spreken of schrijven. Hij gaf aan Marokko enkel als vakantieland te kennen. Hij gaf aan bij zijn vrijlating snel aan de slag te kunnen als automecanicien. Deze verklaringen zijn opgenomen in de bestreden beslissing.

In de bestreden beslissing wordt op dit punt de volgende beoordeling gemaakt:

“Uw vader, moeder en 4 zussen, die allen van Belgische nationaliteit zijn, bezoeken u regelmatig in de gevangenis evenals uw broer die gevestigd is. Het staat niet vast dat er tussen u en voormelde familieleden andere elementen van bijzondere afhankelijkheid bestaan dan de normaal affectieve banden, die de toepassing van het voordeel van de bescherming zoals omschreven in artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, rechtvaardigen. Het wordt niet betwist dat een verwijdering een inmenging vormt in uw privé- en familieleven. De contacten met familie en vrienden en in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar uw familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen. Ze kunnen u vanuit België ondersteunen bij het opbouwen van een privéleven in Marokko of elders.

U bent op 15.03.1981, op 8-iarige leeftijd, in België aangekomen. Inmiddels bent u 45 jaar oud. U genoot hier een schoolopleiding en hebt hier gewerkt. Uit niks blijkt echter dat de banden die u met België opgebouwd hebt van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstige en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. U legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Er kan bovendien niet zonder meer aangenomen worden dat u geen andere band dan uw nationaliteit zou hebben met Marokko. U kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. Het gegeven dat u naar Marokko op vakantie gaat en dat u Marokko gebruik om uw illegaal verkregen vermogensvoordelen te verhelen of te verhullen, wijst er op dat u ook met dit land sterke banden hebt en er familie dan wel vrienden hebt bij wie u terecht zou kunnen indien u naar Marokko terug zou gaan.

Uit het arrest van 23.09.2015 blijkt dat de Marokkaanse rekening op naam van uw vader, doch met volmacht voor u, duidelijk een rekening is van u. Nadat u werd aangehouden ging uw vader naar Marokko, waar hij de volmacht voor u stopzette, en 500.000 Dirham van de rekening haalde. Er werden ook cash gelden van deze rekening afgehaald in de periodes dat u met [D.L.] in Marokko was. De cash stortingen in maart 2009 op deze rekening, betreffende illegale vermogensvoordelen waarvan men, door storting op een rekening op naam van uw vader, probeerde om de herkomst en de vindplaats te verhelen. De officiële inkomstensituatie van u en mevrouw [D.] in die periode liet niet toe dergelijke cash bedragen legaal in bezit te hebben. Bovendien bleken jullie in die periode over grote cash bedragen te

beschikken die bewaard werden door de moeder van Mevrouw [D.] en die onmogelijk een illegale herkomst konden hebben.

Het gedrag dat u reeds zeer vele jaren vertoont, getuigt overduidelijk van een gebrek aan normbesef en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden. Uw parcours in België is een aaneenschakeling van misdrijven, veroordelingen en detenties. Uw strafregister begint rond uw leeftijd van 20 jaar. In totaal gaat het om 13 veroordelingen, waaronder 8 voor opzettelijke slagen en verwondingen en de overige voor- diefstal en heling; poging tot diefstal met braak, inklimming of valse sleutels; verboden wapendracht; doodslag en witwassen. Het herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving. Het gegeven dat u in het verleden in België gewerkt hebt, doet niets af aan het feit dat u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. De vaardigheden die u tijdens uw werk in België opgepikt hebt, zullen u wellicht ook in uw thuisland van pas kunnen komen.”

Verzoeker betoogt dat een “fair balance” zowel voor het gezins- als voor het privéleven moet worden doorgevoerd en dat “waar verwerende partij dit, weliswaar op een onbehoorlijke wijze, maakt m.b.t. het gezinsleven, [...] zij dit in het geheel niet [doet] m.b.t. het privéleven”.

De hierboven weergegeven motivering van de bestreden beslissing toont evenwel aan dat wel degelijk ook een belangenafweging werd doorgevoerd in het licht van verzoekers privéleven. Zo blijkt uit de motivering dat de band tussen verzoeker enerzijds en zijn ouders, zussen en broer(s) anderzijds niet wordt aanvaard als gezinsleven wegens het ontbreken van een bijzondere afhankelijkheidsband, maar wel als privéleven. Verweerder aanvaardt ook dat verzoeker, gelet op zijn langdurige verblijf, een sociaal netwerk of vriendenkring heeft in België die deel uitmaakt van zijn privéleven. Verweerder oordeelt dat de contacten met familie en vrienden in België niet worden verbroken, maar op regelmatige basis kunnen worden onderhouden op andere manieren, zoals door de moderne communicatiemiddelen en korte bezoeken van de familieleden en vrienden aan verzoeker in zijn herkomstland. Verweerder stelt ook dat de familieleden verzoeker vanuit België kunnen ondersteunen bij het opbouwen van een privéleven in Marokko. Verder houdt verweerder er rekening mee dat verzoeker in België een schoolopleiding heeft genoten en hier heeft gewerkt, maar is hij van mening dat niet blijkt dat de met dit land opgebouwde banden “van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar” dat verzoeker vormt voor de openbare orde. Hij stelt dat het “herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België [expliciet] getuigt [...] van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving” en dat de vaardigheden die verzoeker in België heeft geleerd hem ook in Marokko van pas kunnen komen. Hij aanvaardt verder niet dat verzoeker met Marokko geen andere band meer heeft dan zijn nationaliteit. Hierbij merkt hij op dat verzoeker op vakantie gaat naar Marokko en dit land ook gebruikt om zijn illegaal verkregen vermogensvoordelen te verhelen of verhullen. Hij oordeelt dat in deze situatie kan worden aangenomen dat verzoeker ook nog sterke banden heeft met Marokko.

Verzoeker stelt dat de sociale contacten die hij in België heeft niet zijn onderzocht, laat staan beoordeeld. Dit standpunt kan niet worden bijgetreden. Zo stelt verweerder in de bestreden beslissing vast dat verzoekers ouders en zussen, die allen de Belgische nationaliteit hebben, alsook zijn gevestigde broer, hem regelmatig komen bezoeken in de gevangenis, waardoor deze familiebanden deel uitmaken van verzoekers privéleven in België. Verder aanvaardt verweerder, rekening houdend met het langdurige verblijf van verzoeker in België en dit sinds jonge leeftijd, dat verzoeker een vriendenkring en sociaal netwerk heeft in dit land dat als privéleven wordt aanvaard. Hij oordeelt dat de sociale contacten die verzoeker in België heeft met zijn familie en vrienden niet worden verbroken, maar op regelmatige basis kunnen worden onderhouden op andere manieren. Hiermee heeft verweerder de sociale banden zoals verzoeker deze zelf voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing naar voor bracht in het kader van het hoorrecht, met name deze met zijn ouders, zussen en broer(s), ook in rekening gebracht en beoordeeld. Verzoeker toont niet aan dat hij in het kader van het hoorrecht specifieke sociale banden met België heeft ingeroepen die ten onrechte niet in rekening zijn gebracht. Nu hij zelf de mogelijkheid had om op dit punt alle nuttige elementen naar voor te brengen die van belang konden zijn voor de beoordeling en het ook in de eerste plaats aan verzoeker toekomt om te beoordelen welke sociale banden in België zich volgens hem dan verzetten tegen de genomen maatregel, blijkt ook niet dat verweerder in dit verband uit eigen beweging nog een verder onderzoek had moeten voeren. Verzoeker wees in het kader van het hoorrecht niet specifiek op zijn banden met zijn schoonouders. Er kan ook worden aangenomen dat deze banden kunnen vallen onder de beoordeling die is gemaakt omtrent de aanwezigheid van familie en vrienden in het algemeen in België. Verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat het gevoerde onderzoek op dit punt niet kon volstaan. Hij maakt niet met concrete argumenten aannemelijk dat de hieromtrent gemaakte beoordeling onzorgvuldig is of hierbij geen redelijke en proportionele belangenafweging werd doorgevoerd. Verzoeker stelt nog dat de banden die hij met België heeft opgebouwd niet van een “uitzonderlijke aard” hoeven te zijn en verweerder de bewijslast omkeert door te vereisen dat hij dit bewijs levert. Hij stelt dat

het integendeel aan verweerder toekomt om in zijn situatie aan te tonen dat er sprake is van uitzonderlijke redenen om een einde te stellen aan zijn verblijf. In casu dient te worden aangenomen dat verweerder wel degelijk uitzonderlijke redenen naar voor brengt om te rechtvaardigen dat een einde wordt gesteld aan het verblijf van verzoeker, dit gelet op de zeer uitvoerige motivering in verband met het actueel en ernstig gevaar dat verzoeker gelet op zijn persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde. Verweerder gaat vervolgens in zijn beslissing na of er gelet op verzoekers gezins- en privéleven elementen spelen die kunnen opwegen tegen de vastgestelde “ernstige redenen van openbare orde”. Gelet op de voorziene motivering is verzoeker niet ernstig waar hij zonder meer voorhoudt dat verweerder geen concrete elementen aanhaalt die kunnen maken dat de belangen van de overheid primeren.

Voor de duidelijkheid wordt ook opgemerkt dat verweerder, in de bekritiseerde passage in de bestreden beslissing, niet beoogt te betwisten dat verzoeker in België een beschermenswaardig privéleven heeft. Dit wordt net uitdrukkelijk erkend. Verweerder geeft met de bekritiseerde passage wel aan van mening te zijn dat verzoekers banden met België volgens hem onvoldoende zwaarwichtig zijn om te kunnen opwegen tegen de vastgestelde “ernstige redenen van openbare orde”. Verzoeker lijkt er verder ook aan voorbij te gaan dat de bekritiseerde passage niet zozeer betrekking heeft op zijn gezinsleven.

Hieromtrent werd een afzonderlijke belangenafweging gemaakt.

Verzoeker heeft zich doorheen het grootste gedeelte van zijn volwassen leven, en dit reeds vanaf het moment dat hij nog maar pas meerderjarig was, veelvuldig schuldig gemaakt aan ernstige misdrijven. Deze strekken zich uit over een periode van meer dan twintig jaar, en zonder dat verzoeker lessen trok uit eerdere veroordelingen. In het bijzonder de feiten die hebben geleid tot de veroordelingen van 20 juni 2011 en 23 september 2015, dragen een verontrustende en bijzondere ernst in zich. Verzoeker opteerde er onder meer voor om, op een ogenblik dat hij vooral werkloosheidsuitkeringen genoot, via illegale vermogensvoordelen die werden witgewassen, eerder dan via legale arbeid, zich een welbepaalde levensstandaard aan te meten. Dit alles toont afdoende aan dat verzoeker doorheen zijn (volwassen) leven in België bleef kiezen voor het criminele pad en er sprake is van een gebrek aan wil om zich te conformeren aan de Belgische wet (zie ook EHRM 23 oktober 2018, Levakovic/Denemarken, § 44). Verweerder kon in redelijkheid oordelen dat het herhaaldelijk niet respecteren van de (straf)wet in België getuigt van een gebrekkige integratie in de Belgische samenleving.

De Raad merkt hierbij nog op dat het gegeven dat verweerder éénmalig in zijn beslissing de term “doodslag” heeft gebruikt, terwijl dit niet de juiste juridische termijn is voor de feiten waarvoor hij op 20 juni 2011 werd veroordeeld, geen afbreuk vermag te doen aan de beoordeling omtrent de vastgestelde ernstige redenen van openbare orde” of de gedane belangenafweging. Elders wordt wel de correcte terminologie gebruikt en uitdrukkelijk vermeld dat verzoeker niet de intentie had om te doden. Uit een gehele lezing van de bestreden beslissing, waarin ook een belangrijke passage in het arrest is opgenomen die duidelijk maakt wat de concrete toedracht was, is het voldoende duidelijk dat verweerder de juiste feitelijke toedracht voor ogen had en in rekening bracht. In de voorliggende omstandigheden waarin de staatssecretaris gelet op verzoekers persoonlijk gedrag een actueel en ernstig gevaar vaststelt voor de openbare orde, acht de Raad het verder niet kennelijk onredelijk om voorop te stellen dat – zoals de staatssecretaris doet – voldoende zwaarwichtige elementen betreffende de banden met België, of het eventuele ontbreken van banden met het land van herkomst, moeten voorliggen opdat deze kunnen opwegen tegen de redenen van openbare orde. Hierbij kon van verzoeker, die op dit punt werd gehoord, wel degelijk ook worden verwacht dat hij hieromtrent concrete gegevens en stukken naar voor zou brengen, mocht hij van oordeel zijn dat zijn banden met België zich verzetten tegen de voorgenomen maatregel. Deze handelwijze van het bestuur houdt geen omkering van de bewijslast in. Het hoorrecht heeft ook net tot doel de betrokkene de mogelijkheid te geven om nog elementen naar voor te brengen die zich kunnen verzetten tegen een voorgenomen maatregel die is ingegeven door redenen van openbare orde. Er kan worden aangenomen dat verweerder de voorhanden zijnde elementen betreffende verzoekers privéleven en zijn banden met België in rekening heeft gebracht en heeft afgewogen tegen de vastgestelde “ernstige redenen van openbare orde”, zoals dit hem toekwam. Een onzorgvuldigheid of kennelijke onredelijkheid in de beoordeling wordt niet concreet aangetoond. Er werd verder reeds ingegaan op de beoordeling in de bestreden beslissing over de aanwezigheid van verzoekers familieleden en vrienden in België.

In de bestreden beslissing wordt het daarnaast niet betwist dat verzoekers schoolloopbaan zich in België situeerde en hij hier in het verleden ook heeft gewerkt. Het administratief dossier bevat een uittreksel uit de Dolsis-databank met de werkgevers waarvoor verzoeker stond aangemeld. Hieruit blijkt dat verzoeker van 15 april 1998 tot 26 april 2000 door de werkgever De M. NV was aangemeld en hij van 5 juni 2003 tot 20 oktober 2003 was aangemeld door J. BVBA. Verzoeker zelf verklaarde in het kader van het hoorrecht dat hij na zijn opleiding 2 à 3 jaar werkzaam was als steenkapper / beeldhouwer bij V. in Deurne, en nadien nog ongeveer 2 jaar als beeldhouwer in Kapellen. Nadien stelde hij te zijn gestart bij De M. Hij stelde dat hij om medische redenen niet langer werkzaam kon zijn als beeldhouwer

/ steenkapper. Hij verklaarde daarna nog werkzaam te zijn geweest als zelfstandige, met name baatte hij een hammam uit.

In het arrest van het Hof van Beroep van Antwerpen van 23 september 2015 werd vastgesteld dat de zaakvoerder van de BVBA J. verklaarde dat verzoeker nooit bij hen heeft gewerkt (p. 82). Verzoeker zelf maakte tijdens zijn gehoor ook geen melding van deze tewerkstelling. Het hof stelde daarnaast vast dat verzoeker in de onderzochte periode tussen 2002 en 2011 hoofdzakelijk werkloosheidsuitkeringen genoot. Verzoekers laatste officiële tewerkstelling als werknemer dateert volgens de voorliggende stukken dus van het jaar 2000. De Raad is verder van mening dat verzoekers voorgehouden zelfstandige activiteit niet in zijn voordeel kan spelen, waar enerzijds hiervan geen stavingstukken voorliggen en anderzijds deze zich net situeert in de periode waarin verzoeker hoofdzakelijk werkloosheidsuitkeringen genoot en hij talrijke feiten van witwassen pleegde. Toen verzoeker initieel op 27 april 2017 werd gehoord inzake zijn beroepstraject in België verwees hij ook niet naar deze activiteit. Op basis van de voorliggende gegevens dient te worden aangenomen dat verzoeker zes à zeven jaar werkzaam was als beeldhouder / steenkapper, maar dat hij om medische redenen deze economische activiteit niet langer kon uitoefenen. Er dient te worden aangenomen dat hij sindsdien zijn bestaansmiddelen voornamelijk haalt uit werkloosheidsuitkeringen en uit illegale vermogensvoordelen. In deze omstandigheden blijkt niet dat er (nog) sprake is van een integratie op de Belgische arbeidsmarkt die van aard is te kunnen opwegen tegen de vastgestelde ernstige redenen van openbare orde. Er blijkt ook niet dat verzoeker concrete vooruitzichten heeft op een job van zodra hij vrijkomt uit de gevangenis. Hij brengt geen concrete gegevens en/of stukken naar voor die zijn standpunt kunnen onderbouwen dat hij op korte termijn als automecanicien aan de slag zou kunnen, zodat ook niet kan worden vastgesteld dat hiermee specifiek rekening diende te worden gehouden. Verzoeker toont ook niet aan dat hij een dergelijke economische activiteit dan niet zou kunnen ontplooiën in zijn land van herkomst of nog dat een dergelijke eventuele toekomstige tewerkstelling, terwijl verzoeker al jaren niet meer actief is op de Belgische arbeidsmarkt, van aard is te kunnen opwegen tegen de vastgestelde "ernstige redenen van openbare orde".

Verzoeker argumenteert daarnaast dat hij geen banden meer heeft met Marokko. Hij stelt dat Marokko voor hem enkel een vakantieland is. Hij stelt nog dat verweerder niet verduidelijkt welke familiale banden hij dan nog heeft in Marokko. Hij voert aan dat vakantiebezoeken geen culturele banden met Marokko aantonen, net zomin als het gegeven dat hij een deel van zijn illegale vermogensvoordelen in Marokko heeft witgewassen (nog) wijst op banden met dit land. Hij stelt dat deze feiten dateren van jaren geleden. Hij stelt dat er sprake is van "speculaties en niet-verifieerbare beweringen".

Verzoeker overtuigt niet dat zijn situatie deze is van een vreemdeling die, buiten zijn nationaliteit, geen banden (meer) heeft met zijn herkomstland. Verzoeker heeft tot zijn acht, bijna negen, jaar in Marokko gewoond, waardoor kan worden aangenomen dat hij in zijn eerste levensjaren een zekere vertrouwdeheid heeft gekregen met de taal, cultuur en gebruiken in dit land. Door er in de bestreden beslissing verder op te wijzen dat verzoeker op vakantie gaat naar Marokko en hij dit land ook gebruikte om zijn illegaal verkregen vermogensvoordelen te verhelen of verhullen, kon verweerder in alle redelijkheid oordelen dat verzoeker de banden met zijn herkomstland heeft behouden en niet blijkt dat de nationaliteit de enige band is die verzoeker nog rest met Marokko. Het gegeven dat verzoeker op vakantie gaat naar Marokko, en via dit land ook zijn illegale vermogensvoordelen trachtte te verhelen of verhullen, bevestigt inderdaad dat verzoeker de banden die hij tijdens zijn prille jeugd heeft opgebouwd met zijn herkomstland niet heeft losgelaten en heeft onderhouden. Het is ook niet betwist dat verzoeker nog Berbers kent. Ook al zou hij dit niet kunnen schrijven, kan worden aangenomen dat deze kennis hem voldoende toelaat zijn leven te organiseren in Marokko. Hiervoor kan ook worden verwezen naar het gegeven dat verzoeker Marokko gebruikte om zijn illegaal verkregen vermogensvoordelen te verhelen of verhullen. In het licht van deze vaststellingen kan verzoeker niet overtuigen in zijn betoog dat hij geen banden meer heeft met Marokko.

Verzoeker tracht de motivering in de bestreden beslissing alsnog onderuit te halen door te stellen dat verweerder niet duidt welke familieleden hij dan nog zou hebben in Marokko en door te stellen dat zijn vakantiebezoeken aan dit land en het feit dat hij een deel van zijn illegale vermogensvoordelen in dit land heeft witgewassen nog niet wijzen op (culturele) banden met dit land. In dit verband oordeelt de Raad dat uit het gegeven dat verzoeker zijn eerste acht, bijna negen, levensjaren in Marokko heeft doorgebracht en hij zijn banden met dit land nadien actief heeft onderhouden, door zijn vakanties hierdoor te brengen en ook met andere bedoelingen naar dit land te reizen, wel degelijk in redelijkheid kan worden afgeleid dat verzoeker nog banden, zoals culturele, met zijn herkomstland heeft behouden. Het gegeven dat de feiten van witwassen intussen dateren van enkele jaren gelden en verzoekers vader zijn bankrekening in Marokko intussen heeft afgesloten, maakt ook nog niet dat hierover ineens anders moet worden geoordeeld, gelet op het lange tijdsverloop waarin de banden met Marokko zich uitstrekken. Er blijkt niet dat verweerder zich op dit punt heeft beperkt tot loutere speculaties of beweringen.

Uit de voorgaande bespreking volgt reeds voldoende dat verweerder in alle redelijkheid kon oordelen dat verzoeker nog voldoende sterke banden heeft met Marokko opdat kan worden aangenomen dat hij in redelijkheid zijn leven kan verderzetten in dit land, ongeacht de vraag of verzoeker al dan niet nog familieleden heeft in Marokko, te meer waar hij het motief niet onderuit haalt dat zijn naaste familieleden in Marokko hem hierbij eventueel kunnen ondersteunen en deze hem ook op regelmatige basis kunnen komen bezoeken. Verzoeker is daarenboven een volwassen persoon die een voldoende zelfstandigheid heeft om zijn leven te kunnen organiseren in een land waarmee hij cultureel en taalkundig nog kan worden geacht voldoende sterke banden te hebben. Verzoeker betwist hierbij ook het motief niet dat de vaardigheden die hij opdeed in België hem ook in zijn herkomstland van pas kunnen komen. Verzoekers betoog kan de beoordeling in de bestreden beslissing dan ook niet onderuithalen. Verzoeker merkt nog op dat hij in het kader van het hoorrecht heeft gewezen op gezondheidsproblemen, die volgens hem een aspect van het privéleven kunnen uitmaken, en hiermee ten onrechte geen rekening is gehouden. In dit verband wordt opgemerkt dat verzoeker initieel, toen hij op 27 april 2017 in de gevangenis werd gehoord door een attaché van de Dienst Vreemdelingenzaken, op de vraag of hij een ziekte heeft die hem belemmert te reizen of terug te keren naar zijn herkomstland, "neen" antwoordde. In de op 5 mei 2017 ingevulde vragenlijst antwoordde verzoeker ineens wel dat hiervan sprake is, en wees hij op "ernstige angstaanvallen, astma & ademhalingsproblemen alsook vliegangst"

Op geen enkel ogenblik legde verzoeker evenwel stukken voor die deze ingeroepen gezondheidsproblemen kunnen staven, zoals medische stukken of andere stukken waarin deze gezondheidsproblemen bevestiging kunnen vinden. Er blijkt niet dat verzoeker het op enig ogenblik reeds nodig vond een arts te raadplegen, of dat hij in behandeling is. Ook thans beperkt verzoeker zich in zijn uiteenzetting tot de algemene vermelding dat hij medische problemen zou hebben, zonder hierop nader in te gaan of hiervan een begin van bewijs voor te leggen. In deze omstandigheden toont verzoeker niet aan dat er sprake is van concrete gezondheidsproblemen die zich konden verzetten tegen het nemen van de beslissing zoals deze voorligt en waarmee ten onrechte geen rekening is gehouden.

Verzoeker stelt ten slotte dat hij in België eigenaar is van verschillende onroerende goederen en deze eigendommen deel uitmaken van zijn economische belangen, en bijgevolg van zijn privéleven. Ook hiermee is volgens hem ten onrechte geen rekening gehouden. Verzoeker erkent evenwel zelf dat beslag is gelegd op deze eigendommen. In het licht van dit gegeven en de vaststellingen in het arrest van het hof van beroep van 23 september 2015, onder meer dat verzoeker via de aankoop en het beheer van eigendommen illegale vermogensvoordelen omzette, verhulde dan wel verborg, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij zich kan beroepen op beschermenswaardige economische belangen in België die in rekening dienden te worden gebracht. Zijn vage verwijzing naar discussies die hij hieromtrent heeft met de FOD Financiën doet hier nog niet anders over denken. Er blijkt niet dat verzoeker actueel nog concrete economische activiteiten heeft in België. Zelfs voor zover verzoeker verder nog onroerende goederen of bepaalde gelden zou hebben in België die niet verbeurd zijn verklaard, blijkt ook geenszins dat dit enkele gegeven dan van aard is te kunnen opwegen tegen de vastgestelde ernstige redenen van openbare orde. Het betreft louter materiële zaken waarvan de waarde, voor zover deze zaken althans legaal zijn verkregen, eventueel kan worden overgedragen naar Marokko.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting niet aan dat verweerder bij zijn afweging van de ernstige redenen van openbare orde enerzijds en verzoekers privéleven en zijn banden met België en Marokko anderzijds onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld, of geen proportionele belangenafweging heeft plaatsgevonden.

3.6.5.8. Het wordt niet betwist dat verzoeker een in België gevestigde vreemdeling is die hier legaal een groot deel van zijn kindertijd en jeugd heeft doorgebracht en die hier een beschermenswaardig gezins en privéleven heeft opgebouwd, waardoor zeer ernstige redenen moeten voorliggen om de bestreden beslissing te rechtvaardigen. In casu kan worden aanvaard dat dit het geval is, nu de staatssecretaris in alle redelijkheid heeft geoordeeld dat uit verzoekers persoonlijke gedrag blijkt dat hij een ernstig en actueel gevaar vormt voor de openbare orde. De uitbouw van het gezinsleven in België heeft verzoeker er ook niet van weerhouden voort te gaan met het plegen van strafrechtelijke feiten. De staatssecretaris heeft, in het kader van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, de individuele belangen van verzoeker en zijn gezin verder afgewogen tegen het algemeen belang van de Belgische staat in het handhaven van de openbare orde. Hij heeft daarbij op zorgvuldige wijze alle relevante feiten en omstandigheden die de situatie van verzoeker, zijn echtgenote en zijn kinderen kenmerken, in overweging genomen. Hij heeft deze feiten en omstandigheden vervolgens kenbaar afgewogen tegen de vaststelling dat er ernstige redenen van openbare orde aanwezig zijn die voortvloeien uit het gedrag van verzoeker, dat een werkelijk, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat dit onderzoek niet met de

vereiste zorgvuldigheid heeft plaatsgevonden of verweerder hierbij kennelijk onredelijk heeft gehandeld of nog dat er sprake is van een disproportionele belangenafweging.

Gelet op de bijzondere omstandigheden van deze zaak, is de Raad er in casu niet van overtuigd dat er, gelet op verzoekers privé- en gezinsleven in België of nog het hoger belang van zijn kinderen, sprake is van elementen die zodanig zwaar wegen dat deze opwegen tegen de vastgestelde ernstige redenen van openbare orde die maken dat de Belgische samenleving moet worden beschermd tegen verzoekers gedragingen.

Al het voorgaande in acht genomen, oordeelt de Raad dat de staatsecretaris zich in de bestreden beslissing niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat er geen sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM.”

Ook wat betreft de evenredigheidstoets overeenkomstig artikel 45 van de vreemdelingenwet *iuncto* artikel 8 van het EVRM, is de verwijzing in de bestreden beslissing naar de beëindigingsbeslissing van 26 oktober 2017 en het arrest van de Raad van 12 maart 2019 determinerend. Nu de verwerende partij dienstig naar deze beoordeling verwijst, kan verzoeker niet nogmaals opkomen tegen de elementen die reeds werden beoordeeld in deze beslissing. Door dezelfde elementen aan een nieuwe beoordeling te onderwerpen, zou de Raad het gezag van gewijsde van zijn arrest van 12 maart 2019 schenden.

Zoals hoger reeds vermeld, stelt dit de verwerende partij er echter niet van vrij bij het nemen van de thans bestreden beslissing bij haar beoordeling rekening te houden met alle op dat ogenblik relevante elementen van de zaak.

Met betrekking tot verzoekers economische situatie motiveert de bestreden beslissing dat niet kan gesteld worden dat verzoeker een goede job gaat verliezen aangezien hij in de gevangenis verblijft, wat betreft het arbeidscontract dat hij voorlegde maar dat hij niet aan de slag is gezien zijn opsluiting. Zoals hoger reeds aangeduid, steunt deze beoordeling echter op een foutieve feitenvinding. Zoals onder het tweede middel reeds werd vastgesteld, bevat het administratief dossier genoeg aanwijzingen op grond waarvan de verwerende partij ervan op de hoogte diende te zijn dat verzoeker ingevolge het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank van 3 juni 2019 uit de gevangenis werd vrijgelaten en onder het regime van elektronisch toezicht werd geplaatst.

Verzoeker legde ook een arbeidscontract neer. Uit interne e-mails *d.d.* 13 en 16 september 2019 die zich in het administratief dossier bevinden, blijkt dat verzoeker volgens de Dolsis-databank aan het werk was sedert 17 juni 2019. De Sidis-databank vermeldde op 16 september 2019 blijkbaar nog dat verzoeker in de gevangenis zat. De verwerende partij blijkt zich verder echter uitsluitend te hebben gebaseerd op deze laatste informatie, zonder acht te slaan op de duidelijke tegenindicaties die zich in het administratief dossier bevinden. De Raad dient dan ook vast te stellen dat de verwerende partij op dit punt niet is overgegaan tot een zorgvuldig onderzoek van alle elementen van de zaak.

Wat betreft het gezinsleven in België, motiveert de bestreden beslissing dat verzoeker zich in het buitenland kan vestigen en met zijn gezin intensief contact kan houden via sociale media. Op zich zou dat niet veel verschil maken met de huidige situatie waarbij verzoeker in de gevangenis verblijft, en zijn gezinsleden en familie hem gaan bezoeken in de gevangenis.

Met deze motivering wordt echter geheel voorbijgegaan aan de vaststelling dat verzoeker sedert 12 juni 2019 onder elektronisch toezicht staat en zich bij zijn gezin heeft gevoegd. De bestreden beslissing laat na de familiale belangen in dit opzicht te onderzoeken.

De Raad merkt ook nog op dat noch de beëindigingsbeslissing van 26 oktober 2017, noch de thans bestreden beslissing een verwijderingsmaatregel bevat. Wanneer een verdragsstaat de aanwezigheid van een vreemdeling op haar grondgebied gedooft wat het mogelijk maakt om een beslissing op een verblijfsaanvraag of de beslissing inzake een beroep tegen een weigeringsbeslissing of de beslissing op een nieuwe verblijfsaanvraag af te wachten, stelt de verdragsstaat de vreemdeling in staat om deel te nemen aan het maatschappelijk leven in het gastland, om relaties aan te knopen en om een familieleven te scheppen (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 103).

Uit wat voorafgaat blijkt dat de verwerende partij nagelaten heeft rekening te houden met het gegeven dat verzoeker op het ogenblik van de bestreden beslissing reeds meer dan drie maanden in vrijheid was gesteld en zich bij zijn partner en hun kinderen heeft gevoegd. Dit element is een belangrijke factor bij de beoordeling van de afhankelijkheidsband, verzoekers economische situatie, in het bijzonder zijn tewerkstelling, het actuele gevaar voor de openbare orde en de wijze waarop het gezinsleven wordt

uitgeoefend. De Raad kan er *in casu* niet aan voorbijgaan dat deze onjuiste feitenvinding elementen betreft die van determinerend belang waren bij de totstandkoming van de bestreden beslissing. De Raad is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van de verwerende partij. Hij dient zich te beperken tot de vaststelling dat de verwerende partij de hoger besproken proportionaliteitsafweging heeft gesteund op een onzorgvuldige en onjuiste vaststelling van de gegevens van de zaak.

Met betrekking tot het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank antwoordt de verwerende partij in de nota met opmerkingen dat zij hier niet van op de hoogte werd gesteld door verzoeker. Vermits zij hierbij geen partij was, kon zij hier geen rekening mee houden.

Hoger werd er echter reeds op gewezen dat het administratief dossier verschillende stukken bevat waaruit duidelijk blijkt dat verzoeker de gevangenis had verlaten en onder elektronisch toezicht werd geplaatst. De bestreden beslissing vermeldt overigens zelf dat verzoeker in Lille woont en dus niet meer in de gevangenis verblijft. Ook blijkt uit het administratief dossier dat de Dienst Vreemdelingenzaken naar aanleiding van de bestreden beslissing de databank 'Sidis Suite' heeft geconsulteerd; dit is de databank die persoonsgegevens met betrekking tot de uitvoering van vrijheidsstraffen verwerkt.

Een zorgvuldig handelen van de verwerende partij volstond *in casu* om vast te stellen dat verzoeker niet meer in de gevangenis verbleef.

Het tweede en het derde middel zijn, in de aangegeven mate, gegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 16 september 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend twintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT